

ஊர் நம்புமா?

சிறு கதைகள்

ஊர் நம்புமா?

12 சிறுகதைகள்

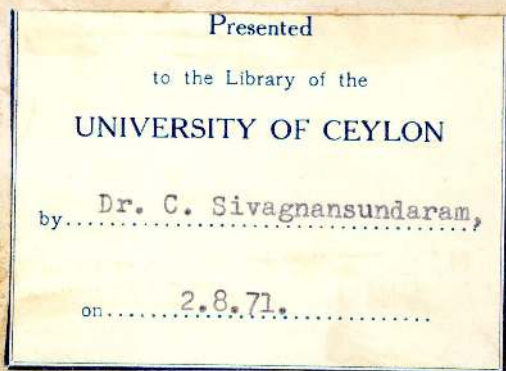
நந்தி

280576

நண்பர்கள் வெளியீடு

UR NUMBUMA ? BY NANTHI
A COLLECTION OF 12 TAMIL SHORT STORIES

முதற் பதிப்பு: ஜூலை 1966

விலை ரூபா. 2-50

ஆசீர்வாதம் அச்சகம்,
யாழ்ப்பாணம்.

உங்களுக்கு

சாதாரணமாக மணமக்களுக்குப் பரிசளிப்பவர்கள் வெள்ளிப் பாத்திரக் கடைகளையும், தளபாடக் கடைகளையும், தேநீர், கோப்பிப் பாத்திரக் கடைகளையுந்தான் தஞ்ச மடைவது எம் நாட்டு வழக்கம். சிறிது கலையுணர்வு வாய்க் கப் பெற்றவர்கள் கலைப் பொருள்கள் எவற்றையாவது நாடிச் செல்வதையும், எழுத்தாளர்கள் புத்தகக் கடைகளை முற்றுகையிடுவதையும், நகைச் சுவையுணர்வு முற்றிய வர்கள் பொம்மைத் தொட்டில்கள், பாற் போச்சிகள் போன்றவற்றைத் தேடுவதையும் நாம் கண்டிருக்கிறோம்.

ஆனால் இன்று எமக்கு மிகவும் இனியவரான நண்பர் 'நந்தி'க்கு நாம் ஒரு புதுவகைத் திருமணப் பரிசில் வழங்கியிருக்கிறோம். அவரது சிறுகதைகளை நூலாக்கி அதனை அவர் கைகளிலே மிகுந்த மகிழ்ச்சியுடன் அளித்திருக்கின்றோம்.

இன்றுவரை யாரும் கையாளாத புதிய வழி இது. இதன் பெருமையை 'நந்தி'போன்ற எழுத்தாளர் ஒருவராலேயே புரிந்து கொள்ள முடியும்.

'நந்தி'யோடு கூடி வாழும் பாக்கியம் பெற்றவர்கள் நாம். அவருடைய இதயப் பாஷை என்போன்ற ஒரு சிலருக்குப் புரிகிறது, என்று சொல்வதிற் பெருமைப்படுகின்றேன். வைத்தியசாலையின் 'வார்டு'களிடையேயும், பல்கலைக்கழக விரிவுரை மண்டபங்களிலும் நீங்கள் காணும் டொக்டர் 'நந்தி' வேறு. கனிவும், மனிதாபிமானமும் நிறைந்த ஒரு முழு மனிதனாய் நாங்கள் காண்கின்ற எழுத்தாள 'நந்தி' வேறு இந்த இரண்டாவது 'நந்தி'யை நாம் நேசிப்பதன் அறிகுறியாகவே இந்நூல் இன்று உங்களுக்குக் காணிக்கையாகின்றது

நந்தியின் எழுத்தில், நிலைபெற்ற சத்தியமும், ஆன்மாவின் உள்ளுணர்வும், எல்லையற்ற இரக்கமும் கலந்துறவாடுகின்றன. ஆடம்பரமற்ற, ஆனால் அழுத்தமும் வேகமும் நிறைந்த ஓர் உரைநடையிலே நந்தி படைத்த இருபத்தைந்து கதைகளில் பன்னிரண்டு, இன்று நூல் வடிவம் பெற்றுள்ளது.

இந்நூல் நாம் நந்திக்கு அளித்த பரிசன்று; நந்தி எம்முடாகத் தமிழ் மக்களாகிய உங்களுக்கு வழங்கிய அன்புப் பரிசு. நாம் அப்பரிசிலுக்குத் துணைக்காரணர் மாத்திரமே.

இந்தத் துணைக்காரணர் யார், எவர் என்று பட்டியல் விரித்தல் கூச்சமும், தயக்கமும் தரும் ஒரு செயலாகவே எனக்குப் படுகின்றது. ஆனால் நண்பர் நந்தியினதும், அவரது மனைவி திருமதி சாந்தியினதும் நன்றியுள்ளங்கள் விடுத்தவேண்டுகோளைப் புறக்கணிக்கமுடியாத நிலையிலே நாம் அறிமுகமாகின்றோம்.

முகாந்திரம் இ. பொ. இராசையா J. P., தா. ச. துரைராசா, தி. ச. வரதராசன் (வரதர்), எஸ். வி. காசி நாதன், சி. கனகரெத்தினம் J. P., U. M., சி. எஸ். எஸ். மணி பாகவதர், நா. நடராசா, எம். ஜே. எம். முத்தையா, எம். வி. ஆசீர்வாதம், கே. தெய்வேந்திரராஜா, பத்மா பாக்கியராஜா, வை. கந்தையா, எஸ். நித்தநாயகம், 'அரசு' 'ஞான' 'சொக்கன்'.

இனி, உங்களுக்கும் 'நந்தி'க்குமிடையே நந்தியாக நிற்க விரும்பாமையால், விடை பெறுகின்றேன். உள்ளே செல்லுங்கள்.

‘சொக்கன்’

நாயன்மார்கட்டு,
யாழ்ப்பாணம்.
20-7-66

கழுதையின் கதையும்

எனது கதைகளும்

‘கழுதையில் ஏறிச் சவாரி செய்யாமல் அதை நடத்திச் செல்கிறார்கள் முட்டாள்கள்!’ என்றனர் சிலர்.

கழுதையைச் சந்தைக்குக் கொண்டுபோன தகப்பன், மகனிடம் கூறினான், ‘மகனே, நீ ஏறிவா; நான் நடக்கிறேன்.’

‘பாவம்’ என்றனர் சிலர். ‘கிழவன் நடக்கிறான், பொடிப்பயல் சவாரி செய்கிறான்.’

‘அப்பா, நீ ஏறிவா, நான் நடக்கிறேன்.’ என்றான் மகன்.

‘பாவம்’ என்றனர் சிலர். ‘குழந்தை நடக்கிறான்; கிழட்டுப் பயலுக்குச் சவாரி.’

‘மகனே, நீயும் ஏறிவா’ என்று மகனையும் ஏற்றி இரு வருமாகச் சவாரி செய்தார்கள்.

‘ஐயோ!’ என்றனர் சிலர். ‘கழுதை பாவம்.’ என்றனர். ஆனபடியால்...

அவர்கள் இருவரும் கழுதையைத் தடியிலே கட்டி அதைக் காவிச் சென்றனர்.

‘ஹா, ஹா; ஹோ, ஹோ!’ என்றனர் பலர்.

கழுதை வெருண்டு, உதறி, துடித்து அவர்கள் போய்க் கொண்டிருந்த பாலத்திலிருந்து விழுந்து ஆற்று நீரில் அள்ளப்பட்டது; சந்தைக்குப் போகவில்லை.

இந்தக் கதையை அறிந்திருக்கவேண்டியவர்கள் தமிழ் கூறும் நல்லுலகில் அநேகர் உண்டு. கண்டதற்கும், கேட்டதற்கும், எல்லாவற்றிற்கும் குறை கூறும் மனம் பண்

பாக அமைந்த ஒரு சமுதாயத்தில், துணிவில்லாதவர்களும் வாழவேண்டுமானால் இந்தக் கதையையாவது தெரிந்திருக்கவேண்டும்.

‘சொக்கன்’ அவர்களும் எனது மற்ற நண்பர்களும் மிகவும் துணிவுள்ளவர்கள்; அல்லாவிடில் இந்நூல் எனக்குப் பரிசாகக் கிடைத்திருக்கமுடியாது.

இந்தப் புனிதமான, நவீனமான கவியாணப் பரிசைத் தந்த அவர்களின் பேரன்புக்கு நான், எனது மனைவி சார்பிலும், நன்றியைத் தெரிவிக்கின்றேன்.

1947 ஆம், ஆண்டு வீரகேசரியில் ஒரு ‘இவ்வாரத் துச் சிறுகதை’ப் பகுதியில் எனது ‘சஞ்சலமும் சந்தோஷமும்’ வெளிவந்தது.

சுமார் 20 வருடங்களாகச் சிறுகதையைப் பற்றிச் சிந்தித்தேன் என்று கூறலாம்.

1955 இல் நான் வைத்தியப் பட்டதாரியானேன்;

1956 இல் ‘நந்தி’ யானேன்.

இரு பட்டங்களையும் சமமாகக் கருதுகின்றேன். நான் எல்லாமாக எழுதியவை 25 கதைகள் தாம். அவற்றில் ‘நந்தி’ என்ற புனைபெயரில் பிறந்தவை பதினெட்டாகும்.

நல்ல பிள்ளைகள்.

இந்தக் கதைகள் வெளிவந்த பத்திரிகைகளின் ஆசிரியர்கள், ஆசிர்வாதம் அச்சகத்தினர், ஓனியர் ஆனந்த முத்துக்குமாரனார் அனைவருக்கும் நன்றி.

நந்தி

DEPARTMENT OF PUBLIC HEALTH,
UNIVERSITY OF CEYLON,
PERADENIYA
20-7-66

C. RAJAGOPALACHARI

9.6.56

60 BAZLULLAH ROAD
1 YAGARAYANAGAR
MADRAS 17

‘நந்தி’ என்கிற புனை பெயரை
பயன்படுத்தும். பரிசு
பெறும்படி
பரிசு
பெறும்படி

‘நந்தி’ என்றும் புனைபெயரைத் தந்து என்னை ஆசர்வதித்த
ராஜாஜி அவர்களுக்கு
இந்தால் சமர்ப்பணம்

கதைகள்

1. பாத தரிசனம் — தினகரன் 1961
2. ஆசையின் ஓசை — ,, 1960
3. காதலுக்கு மருந்து — காதல் 1961
4. ஊர் நம்புமா? — மரகதம் 1961
5. கனவான் — தினகரன் 1962
6. கண்ணாடி — ,, 1962
7. மாமா (பத்தினி) — வீரகேசரி 1962
8. அதிகாரி — தினகரன் 1963
9. நூலைப் போல... — வீரகேசரி 1964
10. மிஸ். சுகிர்தம்... — வசந்தம் 1965
11. பூச்சட்டை — தினகரன் 1965
12. கல்லோ கடவுளோ — இலங்கை வாமனாவி 1965

&

அருளமுதம்

பாத தரிசனம்

‘அரோஹரா... அரோஹரா

சாமிக்கு அரஹரோஹரா...’

கூடத்திலே பாயில் அமர்ந்து, பாக்கு உரலிலே வெற்றிலை பாக்கை ‘கிணிக் கிணிக்’ என்ற ஒலியெழ இடித்துக்கொண்டிருந்த என் அம்மா, இந்தத் தெய்வீக ஆரவாரத்தைக் கேட்டதும் தன்னையறியாமலே ‘அரோஹரா’ என்று முணுமுணுத்தாள். பின்பு சடாரென்று எழுந்து ஜன்னல் பக்கமாகப் பரபரப்புடன் வந்து தெருவை நோக்கினாள்.

யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து பக்தர்களைக்கொண்ட ஒரு விசேஷ பஸ் அந்த வழியாகச் சிவனொளிபாதமலையை நோக்கிப் போய்க்கொண்டிருந்தது. யாத்திரிகரின் பக்திக் கோஷங்கள் காற்றுடன் ஐக்கியமாகி மறைந்த பின்பு, அம்மா தன் கண்களை மிமிர்த்தி மேலே பார்த்தாள். கைகளைக் கூப்பிக்கும்பிட்டுச் ‘சிவ சிவ’ என்று கன்னத்தில் போட்டுக் கொண்டாள்.

சுமார் இருபது மைலுக்கு அப்பால் இருக்கும் சிவனொளிபாதமலையின் சிகரம் மற்ற மலைகளின் விளிம்புக்கு மேலாகச் சிவலிங்க உருவத்தில் அவளுக்குக் காட்சி யளித்திருக்க வேண்டும்.

முகில்களும் மூடுபனியும் இல்லாது வானம் தெளிவாக இருக்கும் நேரங்களில், நாவலப்பிட்டி வாசிகளுக்கு சிவனொளிபாதத்தின் சிகரம் முக்கோண வடிவில் மிக அழகாகத் தோன்றும்.

“தம்பி, பார்த்தாயா சிவலிங்கத்திருவருவம்” என்றுள்.

அம்மலையின் முடியிலுள்ள சிவனடியை அம்மா மானசீகமாகப் பார்த்துத் தியானித்து விட்டுத் திரும்பும்

போது, நான் காலேப்பத்திரிகையில் கண்களைப் புதைத்துக் கொண்டேன்.

“தம்பி, என்னை என் அப்பனின் திருவடியைப் பார்க்க எப்போது அழைத்துப் போவாய்” என்று அம்மா வழக்கம்போல் கேட்டிருந்தால்....

ஆனால் இன்று அம்மா ஒன்றுமே பேசவில்லை. அவள் பல வருடங்களாகத் தன் வாயையும் வயிற்றையும் கட்டி, தன் ஆசைகளை அடக்கி, என்னை வளர்த்தவள். அதன் பலனாகச் சிவனொளிபாதமலை இருக்கும் பிரதேசத்திலேயே நான் ஒரு டொக்டராக இருக்கிறேன்.

இருந்தும் என்ன?

2

எனக்குக் காலியில் இருந்து நாவலப்பிட்டிக்கு உத்தியோக மாறுதல் வந்ததும், நான் அதை அம்மாவுக்கு அறிவித்தேன்.

நல்லூரில் இருந்து அம்மாவின் பதில் உடனே வந்தது.

“தம்பி நான் கொடுத்து வைத்தவள். சிவனொளிபாதத்தைத் தரிசிக்க வேண்டும் என்ற ஆசை நீ பிறப்பதற்கு முன்பிருந்தே எனக்கு உண்டு. இப்போது நான் அது நிறைவேறப்போகிறது. எம்பெருமான் தான் என்னை அங்கே அனுப்பியிருக்கிறார். நான் சாகு முன் ஒரு தரம் அப்பனின் திருவடியைக் காட்டி விடு”

அந்தக் கடிதத்தை வாசித்த என் மனைவி புனிதம், “மாமியை வரச்சொல்லி எழுதுங்கள். போகலாம்.” என்று வெகு சுலபமாகச் சொல்லிவிட்டாள்.

“மலையில் ஒரு தரம் ஏறியிருந்தால் நீ இப்படிச் சொல்லமாட்டாய். அம்மா வயது போனவள். அதில் ஏறிக்கொள்ள மாட்டாள்.” என்று ஓர் அதட்டலுடன் அவள் வாயை அடக்கினேன்.

3

மார்கழி மாதத்தின் கடைசி வாரம். மலைக்குப் பக்கங்களைக் கொண்ட பஸ்களும் கார்களும் ஒவ்வொன்றுகப் போகத்தொடங்கின. தங்க நிறத் தென்னம்பாளிகள் முன்னே அழகு செய்ய, புத்த சமயத்தவரின் ஐந்து நிறக் கொடிகளைப் பறக்க விட்டுக்கொண்டு செல்லும் பஸ்கள் போகும் வழியில் நாவலப்பிட்டியில் சிறிது நேரம் தங்கின. பின்பு 'சாது சாது' என்ற புனித கோஷத்துடன் புறப்பட்டன.

இதையெல்லாம் பார்க்கும்போது புனிதமும், "மாமியை வரச்சொல்லி எழுதிவிட்டார்களா?" என்று மீண்டும் வற்புறுத்தினாள்.

"இப்போது என்ன அவசரம் புனிதா. வைசாகப் பெளர்ணமி வரை மலைக்குப் போகும் காலம் உண்டு அல்லவா? பார்ப்போம்." இப்படிச் சொல்லி நாட்களைக் கடத்திக்கொண்டு வந்தேன்.

எனக்கு ஏனோ அம்மாவை மலைக்கு அழைத்துப் போகும் எண்ணமில்லை.

அம்மா அறுபது வயதைக் கடந்தவள். குங்குமமும் மஞ்சளும் போய் இருபது வருடங்களாகி விட்டன. அப்போது எனக்குப் பதது வயது. அன்று தொடக்கம் என் தந்தையின் பொறுப்பையும் அம்மா ஏற்றுக் கொண்டாள். அவள் என்னை வளர்க்கப் பட்ட பாடுகள்தாம் கொஞ்சநஞ்சமா?

என்னை யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு பெரிய பள்ளிக் கூடத்துக்கு அனுப்பினாள். பள்ளிக்கூடப் பணத்தை ஒழுங்காகக் கட்டுவதற்காக அவள் தினமும் அதிகாலையில் அப்பம் சுட்டுக் கடைக்கு அனுப்புவாள். அந்தியில் நன்றாக இருட்டும்வரை கிடுகு முடைந்து அடுக்குவாள். நான் வைத்தியப் படிப்பிற்காக அரசாங்க 'ஸ்கொலர்ஷிப்'

பெற்றுக் கொழும்புக்குச் சென்றதும், அம்மா கோவில், குளம், என்று நித்திய விரதம் பிடித்து மேலும் உடலை வாட்டிக்கொண்டிருந்தாள்.

இந்த நிலையில் முன்யோசனை சிறிதும் இல்லாமல் கடல் மட்டத்திற்கு 7360 அடி உயரத்தில் இருக்கும் மலை உச்சிக்கு நான் அவளை அழைத்துச் செல்வது புத்திசாலித்தனமாகுமா?

கூடத்தில் மாட்டப்பட்டிருந்த என் அப்பாவின் புகைப்படம் என்னுடன் பேசுவதுபோல் இருந்தது.

‘தம்பி! உன் அம்மா உன்மீது பாசமும் பற்றும் மிகுந்தவள். அவள் ஆசைகளை நிறைவேற்றுவது உன் கடமை’

குழறும் சிந்தனை அலைகளில் தத்தளித்த என் மன ஓடத்தை ஒரு குரல் கரைக்கு இழுத்தது.

“சார் தந்தி”...

தந்தியை வாங்கிப் படித்ததும் சமையலறைக்குத் துள்ளி ஓடினேன். எனக்கு ஒரே ஆனந்தம்.

“புனிதா, அம்மா தந்தி கொடுத்திருக்கிறாள். இன்று மத்தியானம் ‘யாழ்தேவி’ யில் புறப்படுகிறாள். இரவு நாவலப்பிட்டி ஸ்டேஷனில் சந்திக்கட்டாம்.”

இதைக் கேட்டதும் அவள் முகத்திலும் ஒரு புன்னகை மலர்ந்தது.

4

அம்மா வந்த நாள் தொடக்கம் எனது வாழ்வில் ஒரு தெய்வீக ஒளி வீசியது. பூஜை அறையில் காலையும் மாலைமும் தேவாரப் பண்ணொலி முழங்கும். நானும் கதிரேசன் கோவிலுக்கு வெள்ளிதோறும் அம்மா, புனிதம் சகிதம் போய் வருவேன்.

ஒரு நாள்.

முன்கதவில் யாரோ தட்டும் சத்தம் கேட்டது. எழுந்து கதவைத் திறந்தேன்.

“ஆயுபோவன்...வாருங்கள்”

காலியில் நான் இருந்தபோது, எனக்குப் பேருதவி யாக இருந்த ஒருசிலங்களைப் பெரியாரின் குடும்பத்தினர் வந்தனர். நான் அந்தப் பெரியாரின் மனைவியை மற்றவர்களைப் போல் ‘அம்மே’ என்று அழைப்பேன்.

“டொக்டர் தம்பி, நாங்கள் ஸ்ரீபாத மலைக்குப் போகிறோம்.” என்றாள் அந்த அம்மே.

“சந்தோஷம்” என்றேன் நான்.

இடித்த வெற்றிலையை வாயில் குதப்பிக்கொண்டு அம்மா எழுந்து வந்தாள்.

“அம்மா இதுதான் அம்மே. நான் காலியில் இருந்த போது அவரைப் பற்றி எழுதுவேன்” என்று அம்மாவுக்கு வந்தவர்களை அறிமுகப்படுத்தினேன்.

அம்மேயும் அவர்கள் பெண்களான சுஜாதாவும் சோமாவும் ஸ்ரீபாதமலையின் மகிமையைப்பற்றி மிக உற்சாகத்துடன் உரையாடினர். புனிதமும் அம்மாவும் கேட்டுக் கொண்டிருந்தனர்.

“ஸ்ரீபாதத்தை நீங்கள் தரிசித்திருக்கிறீர்களா?” அம்மே அம்மாவையும் புனிதத்தையும் கேட்டாள்.

“டொக்டர் மாமா உங்கள் அம்மாவையும் எங்களுடன் ஸ்ரீபாதத்திற்கு இன்று அழைத்துப் போகட்டுமா?” என்றாள் சோமா.

ஆபத்தான நிலைமைகளை வெற்றிகரமாகச் சமாளித்துப் பழகிப்போனதால் எனது மூளை ஒரு திடீர்ப்பதிலைக் கண்டு பிடித்தது.

“இல்லை சோமா, நீங்கள் போய்வாருங்கள். வருகிற வாரம் பொங்கல் திருநாள். அன்று நாங்கள் எல்லோரும் போக இருக்கிறோம்.”

5

அன்று எங்கள் இல்லத்தில் பால் பொங்கியது போல் எல்லோரது உள்ளத்திலும் மகிழ்ச்சி பொங்கியது. புனிதத்தின் தம்பி கணேசனும் அவரது முஸ்லிம் நண்பன் அப்துல் கரீமும் பேராதனை சர்வகலாசாலையிலிருந்து பொங்கல் விடுமுறைக்கு வந்திருந்தனர்.

“அரோஹா! அரோஹா!!”

மலைநாட்டின் வளைந்த ரோட்டு வழியே காரை கிதானமாகச் செலுத்திக் கொண்டிருந்தேன். நோர்ட்டன் பிரிட்டிஜில் கார் திரும்பி மஸ்கேலியாவை நோக்கி ஒரு மலைச் சாரலில் போகத் தொடங்கினதும் இயற்கைக் கன்னியின் எழில் மிகுந்த அரங்கிற்கு வந்து விட்டது போல் இருந்தது.

தேயிலைத் தோட்டத்து லயன்களில் ஒவ்வொரு வீட்டு வாசலின் முன்பும் போடப்பட்ட கோலங்கள் வெண்ணிற வண்ணத்திப் பூச்சிகளைப்போல் தோன்றின.

அன்று ஏழைத் தொழிலாளரின் மங்கலத் திருநாளல்லவா? தேயிலைக் கொழுந்து பறிக்கும் பெண்கள் அன்று கோடி உடுத்து, தலையில் பூச்சொருகி, சந்தன குங்குமப் பொட்டுடன் கோவில்களுக்குப் போய்க்கொண்டிருந்தனர். ஆண்களின் தோள்களில் பிள்ளைகள் சிறு கால்களை ஆட்டினபடி கரும்பைச் சுவைத்தனர்.

“பரம்பொருள் இங்கல்லவா பரந்து இருக்கிறது. இதைப்பார்த்தால் கடவுளைப் பார்த்ததுபோல் அல்லவா? இதற்குச் சிவனடிபாத மலைக்குத்தான் செல்லவேண்டுமா?” என்று கேட்டேன் பக்கத்தில் இருந்த அப்துல் கரீமிடம்.

காரின் பின்னோக்கும் கண்ணாடி மூலம் ஆசனத்தில் இருந்தவர்களையும் பார்த்தேன். புனிதமும் மைத்துனரும் வெளிக்காட்சிகளை இரசித்தவாறு இருந்தார்கள். அம்மா இயற்கையையோ நான் சொன்ன தத்துவத்தையோ இரசித்ததாகத் தெரியவில்லை கண்களை மூடித் தியானத்தில் இருந்தான். நிம்மதியாக உறங்கும் பச்சைக் குழந்தையைப்போல் அவன் முகத்தில் ஒருவித அமைதி தவழ்ந்தது.

நாங்கள் நல்லதண்ணி இறங்கத்தை அடைந்த காரைவிட்டு இறங்கவும், இரவு தனது குளிர்ந்த பனிப் போர்வையோடு உலகிற்கு வரவும் சரியாக இருந்தது.

யாத்திரீகர்கள் இங்கு நள்ளிரவு மட்டும் தங்கி விட்டு மலைப்பிரயாணத்தைத் தொடங்குவார்கள். இங்கிருந்து மலை உச்சியை கோக்கிப்போகும் தேயிலைத் தோட்டப் பாதையில் ஒன்றரை மைல் தூரத்தில் சாமி மடம். அங்கே அரசினரின் தற்காலிக மருந்துச்சாலை இருந்தது. நாங்கள் மருந்துச்சாலையில் சிறிது நேரம் தங்கியபின் மலை ஏறுவது என்று தீர்மானித்தோம். உண்மையான ஏற்றம் அங்குதான் ஆரம்பமாகின்றது.

அங்கே டொக்டர் எங்களை வரவேற்றார். என்னுடன் வந்தவர்களை அவருக்கு அறிமுகப்படுத்தினேன்.

“அம்மாவும் வந்தாங்களா?” என்று கேட்ட அவர் குரலில் ஓரளவு பரிதாபம் காட்டும் தொனி கலந்திருப்பதை நான் கவனித்தேன்.

“ஏன் ஏறுவது கஷ்டம் என்று கருதுகிறீர்களா?” என்று கேட்டேன் அழுத்தமாக.

“நீங்கள்தான் இப்போது பார்த்தீர்களே. எத்தனை இளைஞர்கள் விழுந்து விட்டனர். நேற்று மழை பெய்ததால் சில இடங்களில் பாதைகள் வழக்குகின்றனவாம்.

நீங்கள் போய்வரலாம். ஆனால் அம்மா ஏறிக்கொள்ள மாட்டா.”

“கேட்டாயா அம்மா அவர் சொன்னதை?” என்று அம்மாவிடம் கூறிவிட்டு, எனது கருத்தை நண்பருக்குக் கண்கள்மூலம் நன்கு உணர்த்திவிட்டேன்.

“ஆம் அம்மா, நீங்கள் இங்கேயே என்னுடன் தங்கி விடுங்கள். அவர்கள் போய் வரட்டும். எல்லாம் மனம்தான். இங்கிருக்கத்தான் மலை உச்சி தெரிகிறதே! உங்களுக்கு ஏதும் என்றால் மகனுக்குத்தானே கவலை. நீங்கள் இப்போதே சோர்வடைந்துவிட்டீர்கள். இந்த நிலையில் நாலு நாலரை மைல் ஏற உங்களால் முடியுமா?”

பலவகையாகப் பேசி சிரமப்பட்டு அம்மாவை எப்படியோ மருந்துச்சாலையில் தங்குவதற்கு இணங்கச் செய்து விட்டார். நண்பருக்கு எப்படி நன்றி செலுத்துவதென்றே எனக்குத் தெரியவில்லை.

6

கருணாவாய்!... கருணாவாய்!!

“சாது!..சாது...!!”

புத்த சமயத்தைச் சேர்ந்த சுமார் ஐம்பது அறுபது சிங்களப் பக்தர்கள் ஒன்றாகப் போய்க்கொண்டிருந்தனர். அவர்களுக்குப் பின்னால் நாங்களும் சென்றோம்.

ஏதோ ஒரு விதமாகத் தள்ளாடி நடந்து சீதா கங்கையை அடைந்தோம். படித்துறையில் இருந்து அந்த ஆற்றின் அலைகளைப் பார்த்த எனக்கு, மனத்தில் சிந்தனை அலைகள் மோதின.

‘என்ன இருந்தாலும் அம்மாவை மருந்துச்சாலையில் விட்டு நான் வந்திருக்கக் கூடாது.’ இப்படி ஒரு வேதனை என் நெஞ்சைப் பிழிந்தது. பின் எப்படியோ மனத்திடத்தை வரவழைத்து ஏறத் தொடங்கினோம். புனிதம் மிகவும் சிரமப்பட்டாள். பல இடங்களில் இளைப்பாறினோம்.

ஊசிமலையில் புனிதம், தான் கொண்டு வந்த ஊசி தூலைச் சம்பிரதாயப்படி வேலியில் செருகிவிட்டு ஒரு கடையின் படிக்கட்டில் உட்கார்ந்து விட்டான்.

“சாமி, நேரமாகிவிட்டது. இப்போதே புறப் பட்டால் தான் சூரியோதயத்தைப் பார்க்கலாம். இவ்வளவு தூரம் வந்துவிட்டு அந்த அழகைப் பார்க்காமல் போகலாமா? ஆகா! மேற்குத் திசையில் அந்த நேரத்திலே மலையின் நிழல் பிரமாண்டமாகத் தெரியுமே, அதை ஒரு தரம் பார்த்தால் ஆபுட்காலம்வரை மறக்கமுடியாது.” என்றார் கடையில் இருந்த ஒருவர்.

“அதையெல்லாம் நாங்கள் பார்க்க வரவில்லை ஐயா. பாத தரிசனத்திற்குப் போகிறோம்.” அவருக்கு இப்படி ஒரு பதிலைக் கூறினான்.

அப்போது, “அரோஹரா அரோஹரா. அரோஹரா...” என்று மந்திர சக்திவாய்ந்த தொனியில் ஒரு கோஷம் எழுப்பிக்கொண்டு மலைநாட்டுத் தமிழ் மக்கள் கோஷடி ஒன்று மலைமேல் ஏறிக்கொண்டிருந்தது. நாங்களும் எங்களை அறியாமலே எழுந்து அவர்களைத் தொடர்ந்தோம்.

ஊசிமலைக்குப்பின் ஏற்றம் மிகக் கடுமையாக இருந்தது. செங்குத்தான பாறைகளைப் பார்க்கவே அச்சம் உள்ளத்தை உலுக்கியது.

புனிதத்துக்கு நானும் கணேசனுமாக இரு பக்கங்களிலும் கை கொடுத்து உதவினோம். பல இடங்களில் அவளைச் சுமந்தோம் என்றே சொல்லவேண்டும்.

அதோ! சிகரத்திலே ஆலயம் நன்றாகத் தெரிகிறது. மணிஒசை கூடக் கேட்கிறதே.

சிந்தனையெல்லாம் அதை நோக்கியே ஒருமைப்படுகிறது. உடலுக்கு ஒரு புதிய தெம்பும் உள்ளத்திற்கு ஓர் உற்சாகமும் ஏற்படுகின்றன. ஏதோ ஓர் அற்புத

சக்தி எங்களைக் கவர்ந்து இழுக்க, விரைந்து ஏறிச் சிகரத்தை அடைகிறோம்.

அதிசய உலகு ஒன்றைக் கண்டதுபோல் இருந்தது. வர்ணனைக்கு உட்படாத காட்சிகள்; வார்த்தைகளுக்குள் அடங்காத உணர்ச்சிகள்.

பரவச உணர்ச்சியுடன் கோவில் வலம் வந்தோம். கோவில் வாசலை அடைந்ததும் வியப்போடு திகைத்து நின்றோம்! தும்பிடக் கூப்பிய என் கரங்கள் அப்படியே... கூப்பியபடியே நின்றன.

நான் காணும் காட்சி உண்மைதானா?

கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு மீண்டும் பார்த்தேன்.

“அம்மா”

“மாமி!” என்று புனிதமும் கூனிஞள்.

“அம்மா, இங்கே எப்படி வந்தாய்?—தழு தழுத்த குரலில் கேட்டேன்.

“மருந்துச்சாலை வாசலில் நிற்குகொண்டிருந்தேன். தேயிலைத் தோட்டத்து மக்கள் கூட்டம் ஒன்று அப்பக்கமாக வந்தது. உன்னைப் போலவே ஒரு பிள்ளை ‘ஏன் ஆச்சி யோசிக்கிறாய். வா எங்களுடன்’ என்று அழைத்தான் அவர்களுடன் சேர்ந்துகொண்டேன் எப்படி இவ்வளவு தூரம் வந்தேன் என்று தெரியவில்லை. பல இடங்களில் அந்தப் பிள்ளை என்னைச் சுமந்ததாக ஞாபகம்.”

இப்படி அம்மா சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்போதே..

“ஏன் ஆச்சி, சாயியைக் கும்பிட்டாச்சல்லா. நாங்கள் போகப்போகிறோம். வற்றியா?” என்று உரிமையுடன் அழைத்தான் ஓர் இளைஞன்.

சகோதர பாசத்துடன் கண்களில் நீர் ததும்ப என் எல்லையற்ற நன்றியை அவனுக்குத் தெரிவித்து விடை கொடுத்தேன்.

ஆசையின் ஓசை

ராசபிட்டி அரசாங்க வைத்தியர் டொக்டர் கந்தராஜனும் அவரது அருமை மனைவி அன்புவல்லியும் இராப் போசனத்தை முடித்துவிட்டுச் சிறிது நேரம் சந்தோஷமாகப் பேசிக்கொண்டிருந்தனர்.

பின்பு அன்புவல்லி வானொலிப் பெட்டியின் விசையைத் திருப்பி நல்ல தமிழோசை எங்கே கேட்கிறது என்று சென்னை, திருச்சி, கொழும்பு ஆகிய நிலையங்களுக்கு இடையிலுள்ள வானவெளியில் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்தாள். டொக்டர் சாய்வு நாற்காலியில் தனது உடம்பைத் தளர்த்திக்கொண்டு சிகரட்டைப் பற்றவைக்கத் தீப்பெட்டியில் குச்சியைக் கீறும்போது, முன்கதனில் யாரோ தட்டும் சத்தம் கேட்டது.

வெளியே மழை இலேசாகத் தூறிக் கொண்டிருந்தது. கரு மேகத்தில் ஒரு மின்னல் பிறந்து, வானொலிப் பெட்டியிலும் தனது வரவை 'கிர் கட கடா' என்ற சத்தத்தினால் அறிவித்தது. அன்புவல்லி வானொலிப் பெட்டியை நிறுத்திவிட்டு, "வெளியே இடி-இடிக்கிறது. கதனில் யாரோ தட்டுகிறார்கள் என்று வந்து நிற்கிறீர்களே" என்றவாறு கதவருகில் வந்து டொக்டரின் தோள்மேல் தன் கையை வைத்தாள். அப்போது மல்லிகா தேயிலைத் தோட்டத்துக் கங்காணி ஒருவர் கொண்டுவந்த ஒரு கடிதத்தை வாசித்துக் கொண்டிருந்தார் டொக்டர். "அன்பு, நான் உடனே புறப்பட வேண்டும். மல்லிகா தோட்ட சுப்பிரின்டென்டன்ட் மனைவி ஜஸ்மினுக்குப் பிரசவநோய் தொடங்கிவிட்டதாம். கொஞ்சம் கடுமையாம். தோட்ட மருத்துவிச்சி கடிதம் அனுப்பியிருக்கின்றாள்."

"ஆமாம், உடனே போய்வாருங்கள். இப்போது போனால் பத்து மணிக்கு முன் வந்துவிடலாம்."

டொக்டர் தனது அறைக்குப் போய்க் கம்பனிக் காற் சட்டையையும் கோட்டையும் அணிந்து கொண்டார். அன்புவல்லி அவரது மருத்துவப் பெட்டியில் போர்செப்ஸ், குளோரபோம் போத்தல், பஞ்சு, கத்தரிக்கோல், அயோடின் முதலான உபகரணங்கள் இருக்கின்றனவா என்று பார்த்தபின் பெட்டியை அவரிடம் கொடுத்தாள். அவர் அவளது நாடியை நிமிர்த்தி, “சோ, செரியோ என் அன்பு.” என்று சொல்லி மகிழ்ந்து வெளியே சென்றார்.

“செரியோ”

2

டொக்டர் சுந்தரராஜனின் வோக்ஸ்வாகன் கார் தோட்டத் தெருவில் அரை மணிநேரம் நெளிந்து வளைந்து, ஏறி இறங்கிய பின் ஒரு பிரமாண்டமான பங்களாவின் முன் வந்து நின்றது. பங்களா வாசலில் காத்திருந்த சுப்பிரின்டென்டன்ற் திருவாளர் விக்டர் “குட் ஈவினிங் டொக்டர், கமின்.” என்று அழைத்தார்.

கங்காணி மருத்துவப் பெட்டியுடன் பின்தொடர டொக்டரும் விக்டரும் உள்ளே சென்றனர். தோட்ட மருத்துவிச்சி கங்காணியிடமிருந்து பெட்டியை வாங்கிக் கொண்டாள். அவள் டொக்டரிடம் “மஹத்மயா, பிள்ளை பிறந்து விட்டது. ஆனால் ஒரு மணிநேரமாகியும் இன்னும் நஞ்சு விழவில்லை. இரத்தம் போய்க் கொண்டிருக்கிறது.” என்று சொன்னாள். “தாயின் நாடி வரவரக் குறைந்து வருகிறது.” என்றும் முணுமுணுத்தாள்.

டொக்டர் போன உடனேயே நோயாளியின் நாடியைப் பார்த்துவிட்டு இருதயத்தின் வேலையைத் தூண்ட ஓர் ஊசி போட்டார். வயிற்றைத் தடவிக் கருப்பையை ஒருதரம் நிதானமாக அழுத்தினார். ஆனால் நஞ்சுபிரியவில்லை. அறைக்கு வெளியே போய் விக்டருடன் ஏதோ பேசி

விட்டு வந்து, குளோரோபோமை முகமுடி ஒன்றில் வார்த்து, நோயாளியை இலேசாக முகரச் செய்தார். ஐந்து நிமிடங்களில் நஞ்சும் நஞ்சுக் கொடியும் டொக் டரின் கையில் இருந்தன. அவள் தப்பி விட்டாள். அவர் இன்னும் ஓர் ஊசி போட்டு விட்டு வெளியே வந்தார்.

“இனிப் பயமில்லை, எல்லாம் சரி. நாளைக்கு ஆஸ்பத்திரிக்கு வந்து மருந்தைப் பெற்றுக் கொள்ளுங்கள்,” என்றார் டொக்டர்.

ஓர் உயிரைக் காப்பாற்றிய விவரிக்க முடியாத பெருமதிம் அவர் முகத்தில் தோன்றியது. ‘நன்றி’ என்று சுப்பிரின்டென்டன்ற் தனது நன்றியையும் மகிழ்ச்சியையும் ஒரே சொல்லில் வார்த்து விடுத்தார்.

சிறிது நேரம் பங்களாவின் ஓர் அழகிய அறையில் இருவரும் தேரீர் அருந்தியவாறு உரையாடிக்கொண்டிருந்தனர். பின்பு, “மணி பத்து ஆகிவிட்டது எனது மனைவி எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருப்பாள். நான் எழுதித் தந்திருக்கும் மருந்தை நாளை வாங்கிக் கொள்ளுங்கள்.” என்று சொல்லியவாறு டொக்டர் வந்து காரில் ஏறினார். அவர் காரை ‘ஸ்டார்ட்’ பண்ணிக் காரைச் செலுத்தத் தொடங்கும்போது சுப்பிரின்டென்டன்ற் விக்டர் தமது கையைக் காருக்குள் நீட்டி, மன்னிக்கவேண்டும் டொக்டர் இந்த அன்பளிப்பை வைத்திருங்கள். குறை நினைக்க வேண்டாம்.” என்று வேண்டினார். அப்போது யாரோ, மேகத்திலிருந்து ‘பிளாஷ்ட் லைட் காமரா’வால் படம் எடுத்ததுபோல் ஒரு பெரும்மின்னல் அந்த பங்களாவையும் காரையும் பூந்தோட்டதையும் அக்கம்பக்கத்திலுள்ள தேயிலைச் செடிகளையும் ஒளி மயமாக்கி மறைத்தது. சுப்பிரின்டென்டன்ற் கையில் ஒரு புதிய தூறு சூப்பாய்

நோட்டு நடுங்கிக் கொண்டிருந்ததை அந்த மின்னற் பொழுதில் டொக்டர் கண்டார். மின்னலைத் தொடர்ந்து முழக்கமும் அவரது மனதிலே உதித்த குழப்பமும் தணிந்த பின்பு, டொக்டர் பணிவாக, ஆனால் அழுத்தமாகச் சொன்னார், “நண்பரே அரசாங்க டொக்டர் என்ற முறையில் எனது கடமையைத்தான் செய்தேன். இதற்கு எனக்கு அரசாங்கம் கூலி தருகிறது. உங்களிடம் பணம் வாங்குவது இலஞ்சம் வாங்குவதற்குச் சமானமாகும்; வேண்டாம்.”

“என்ன டொக்டர், நீங்கள் செய்த சேவைக்கு இது என்ன கூலியா? ஒரு சிறு அன்பளிப்புத்தானே. நாங்கள் எங்கள் ஆஸ்பத்திரிக்கு வந்திருந்தால் பரவாயில்லை.” என்றார் திருவாளர் விக்டர்.

“இல்லை நண்பரே, இப்படியான கேசுகளை நான் வந்து பார்ப்பதற்குக்கூட அரசாங்கம் ஒழுங்கு செய்திருக்கிறது. அதற்காக மாதம் நூறு ரூபாய் எனக்கு விசேஷமாகக் கிடைக்கிறது. நான் எனது கடமையைச் செய்தேன். அதற்காக என் மனம் பூரண திருப்தி அடைந்திருக்கிறது.” என்று டொக்டர் விவரமாக விளக்கினார்.

“அப்போது பெட்ரோல் செலவுக்காகிலும் ” என்று விக்டர் தனது பணப்பையைத் திறக்க, டொக்டர் “இல்லை நன்றி, நீர் கேட்டதற்கு மகிழ்ச்சி நான் வருகிறேன்.” என்றவாறு காரைச் செலுத்தத் தொடங்கினார்.

“டொக்டர், உங்களை நான் என்றும் மறவேன், நான் உங்கள் மனதைப் புண்படுத்தியிருந்தால் மன்னியுங்கள்.” என்று தழதழத்த குரலில் தமது நன்றியைத் தெரிவித்தார் விக்டர்.

3

டொக்டரின் கார் ஒரு சரிவான தெருவில் மெல்ல மெல்ல இறங்கிக் கொண்டிருந்தது. அதேபோல் அவரது மனமும் உன்னதமான ஒரு நிலையிலிருந்து சற்றுக் கீழே இறங்கியது.

“சே! என்ன மடமை. அவர் தந்த தூறு ரூபாயை வாங்கியிருக்கலாமே?” என்று அவர் உள்ளம் இரகசியமாக ஒரு சிறு கேள்வியைக் கேட்டது.

“அதைப்பற்றி இப்போது யோசித்து என்ன பயன்? போனது போகட்டும்.”

இப்படி விடை தந்ததும் அவர் மனம் தான். வேறு யார் தனிமையான இந்த நிறை இருளில் டொக்டருடன் பேசப் போகிறார்கள்? மனம் விசித்திரமானது. ஒரே நிகழ்ச்சியை நினைத்து ஒரு நேரம் அழும்; மற்ற நேரம் சிரிக்கும். எனினும் அழுவதற்கும் சிரிப்பதற்கும் இதுவா நேரம்? ‘நடந்துபோன விஷயத்தைப் பற்றிக் கவலைப் படுவது துன்பம்தருவதாகுப’ என்று டேல் கார்னிஜ் எழுதியது டொக்டரின் ஞாபகத்திற்கு வந்தது. அதைப் பற்றி ஒன்றும் யோசிப்பதில்லை என்று தீர்மானித்தார்.

வெற்றியாகவும் நிம்மதியாகவும் ஒரு நிமிடம் கழிந்தது. அவருடைய கார் மலையிலிருந்து இறங்கித் தார் போட்ட ரோட்டால் வீட்டை நோக்கி ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

“அரசாங்க டொக்டர்களுக்கு விசேஷமாகத் தரும் தூறு ரூபாய் பிச்சைக்காகத்தான்” என்று அவர் மனம் அழாக் குறையாகச் சொல்லிற்று.

“ஒரு மாதம் முழுவதும் இப்படி மேடு பள்ளமும் ஏறி இறங்குவதற்குத் தரப்படும் தூறு ரூபாயைப் பிச்சைப் பணம் என்று சொல்லாது வேறு என்ன என்பது?

இன்று ஒரு மணி நேர வேலைக்கு தூறு ரூபாய் நோட்டை நீட்டினானே; அதை நான் மறுத்தது மகா முட்டாள் சலாம்.” அதே மனம் மேலும் விலைமையை அலசி மௌனமாகச் சிரித்தது.

உள்ளம் இப்படி அழுது சிரிக்க, உடல் சிலிர்க்க, டொக்டர் தானும் காரோடு சேர்ந்த இயந்திரம் போல் அதை ஒட்டியிருந்தார். வீட்டுப் பாதையை நன்றாக அறிந்த மாடுகள் இழுக்கும் வண்டிபோல காரும் தனது கொட்டகையில் வந்து நின்றது.

4

அன்புவல்லி பாதைமீது தனது காதை வைத்திருக்க வேண்டும். கார் வந்த சத்தம் கேட்டதும் வீட்டு வாசற் கதவைத் திறந்தாள். வானொலியிலிருந்து யாரோ காம் போதியில் வீணை வாசிக்கும் இதமான கீதம் கேட்டது. டொக்டரின் அப்போதைய மன நிலைக்கு அந்த இராக அலைகள் பொருந்தவில்லை. வந்ததும் வானொலியை நிறுத்திப் பெட்டியை மனைவியிடம் கொடுத்துவிட்டுக் கோட்டைக் கழற்றினார். அன்புவல்லி டொக்டரின் முகத்தைப் பார்த்தவள் “என்ன ஜஸ்மினுக்கு....” என்று சொற்களை விழுங்கினாள்.

“ஒன்றுமில்லை அன்பு, குழந்தை பிறந்துவிட்டது; ஆபத்தில்லை.”

“நான் பயந்துவிட்டேன். ஆமாம், நீங்கள் மிகவும் களைத்திருக்கிறீர்கள். வெந்நீர் தயார் செய்திருக்கிறேன்; கால் முகம் அலம்பிவிட்டுப் படுக்கலாம்.” என்று சொல்லி விட்டு அன்புவல்லி பெட்டியையும் கோட்டையும் எடுத்துக் கொண்டு அறைக்குப் போனாள்.

டொக்டர் வெந்நீரில் கால் முகம் அலம்பி, அலுப்பைப் போக்கிவிட்டுப் படுக்கை அறைக்கு வந்தார். அவருக்கு

மெத்தை காத்திருந்தது. அன்புவல்லி அதன் ஒரு பாகத்தில் படுத்திருந்தாள். ஒரு மூலையில் நீலநிற ஒளிவிளக்கு ஒன்று மின்னிக் கொண்டிருந்தது. இவை எல்லாம் இருந்தும் என்ன?

அன்று டொக்டருக்கு நித்திரை வரப் பயந்தது. அவர் கண்களிலே தூறு ரூபாய் நோட்டல்லவா நர்த்தன மாடிற்று. ஒரு டொக்டருக்கு தூறு ரூபா பெரிய காசா?

ஆனால் சும்மா வரும் காசுக்கு ஒரு தனி விலை உண்டல்லவா?

‘தேடிவந்த பணத்தை ஒருவன் மறுப்பானா? மடைமை’ என்று மேலும் பொல்லாத மனம் எண்ணியது.

எண்ணம் மாத்திரமாக அது இருந்தால் அன்புவல்லி அதை எவ்வண்ணம் அறிந்து கொண்டாள்?

“என்ன ராஜா! உங்கள் மனத்தை ஏதோ வருத்துகிறது. நமக்கு என்ன குறை, ஏன் இந்த வேதனை, சொல்லுங்கள்” என்று கொஞ்சிக் கெஞ்சினாள்.

“மல்லிகா தோட்டத்து விக்டரின் மனைவியைக் காப்பாற்றியதற்காக அவர் எனக்குப் பணம் தந்தார். நான் மறுத்துவிட்டேன்” என்றார் டொக்டர் சுந்தரராஜன்.

“ஆமாம், நீங்கள் செய்தது சரிதானே. அதற்காக ஏன் யாரும் வருந்த வேண்டும்? எங்களுக்கு அரசாங்கம் சம்பளம் தருகிறதல்லவா? இப்படிப் பத்தும் ஐஞ்சும் வாங்கியா நாம் பணக்காரராக வேண்டும்?” அன்புவல்லி தன் அபிப்பிராயத்தைத் தெரிவித்தாள்.

“ஏழை வீடு என்றால் நான் கவலைப்படவே மாட்டேன். அவனோ பணத்தில் மிதப்பவன். அவனுக்கு அந்த தூறுரூபாய் நோட்டு போனதுபோலும் தெரியாது.”

“பரவாயில்லை நமக்கு மற்றவருடைய பணம் வேண்டாம்.”—உடனே தீர்ப்புக்கூறிக் திரும்பிப் படுத்தாள் அன்புவல்லி.

ஆனால் டொக்டருக்கோ அன்புவல்லி சொன்னது போல அவ்வளவு இலகுவில் சமாதானம் செய்ய முடியவில்லை,

‘அந்த நூறு ரூபாவை வாங்கியிருந்தால் எனது காருக்குச் செய்ய வேண்டிய சில்லறைத் திருத்தங்களை நாளைக்கே செய்திருக்கலாம். பணம் சேரச் செய்யலாம் என்று எத்தனைநாள் ஒத்திப்போட்டேன். ஒரு நாளைக்கு, கார் மலையில் ஏறும்போது நிற்கலாம்’ என்று எண்ணிச் சஞ்சலப்பட்டார். அப்போது அன்புவல்லியும், “என்னுடைய பிறந்த தினம் நாளைக்கு என்பது உங்கள் ரூபகத்தில் இருந்திருந்தால், கண்டிப்பாக அந்த நூறு ரூபாய் நோட்டை வாங்கி ஒரு காஷ்மீர் சேலை பரிசளித்திருப்பீர்கள்.” என்று செல்லமாகக் கறுவினாள்.

“ரூபகம் இல்லாமல் இல்லை. இவஞ்சம் வாங்குவது அரசாங்க டொக்டருக்கு நீதியா?”

“ஆமாம், உளவுப் பொலீஸ் உங்களைத்தான் தேடி அலைகிறார்கள். ஏழைகளிடம் வாங்குவது பாவம்; பணக்காரனிடம்...”

“சரி போனது போகட்டும்; தூங்கு, மணி ஒன்றாகி விட்டது”

இருவரும் தங்கள் மெத்தைகளில் புரண்டனர். தலையணைகளை அணைத்துக் கொண்டனர்.

மணி இரண்டு அடித்தது.

“நீங்கள் இன்னும் உறங்கவில்லையா?” கேட்டாள் அன்புவல்லி.

“இல்லை, நீ”

“உங்கள் டொக்டர் சங்கம்தானே பிரைவேட் பிராக்டிஸ் வேண்டாமென்றும் மாதாமாதம் பிச்சைப் பணம் தூறு ரூபாய் போதுமென்றும் கேட்டது?”

தூறு ரூபா நோட்டு தன்னைக் கொல்லுவது மட்டுமல்ல, தன் மனைவியின் ஆசையையும் கிளறி, அவளைத் துன்புறுத்துகிறது என்றும் அறிந்து கொண்டார் சுந்தரராஜன்.

‘நான் அவளுக்கு இதை ஏன் சொன்னேன்’ என்று இருந்தது அவருக்கு.

வேலைக்காரருடன் நாயும், பூனையும் நிம்மதியாகத் தூங்கின. பெரிய வியாதிகளைக் குணமாக்கும் டொக்டருக்கு...

டொக்டர் கட்டிலைவிட்டு எழுந்துபோய்த் தமது அலமாரியிலிருந்து நித்திரை தரும் மாத்திரைகள் கொண்ட சிறு போத்தலைக் கொண்டு வந்தார். அதிலிருந்து மனைவிக்கு இரு மாத்திரைகளைக் கொடுத்துத் தாமும் இரண்டை விழுங்கினார்.

போத்தலைக் கட்டிலின் அருகில் இருந்த ஒரு சிறு மேசையில் வைத்தவாறு, “வீணிலே மனத்தை அலைய விட்டோம். இந்த மாத்திரைகளின் உதவியால் விடிய மட்டும் நிம்மதியாக உறங்குவோம். குட்டரைட்.” என்று மனைவியிடம் கூறிப் போர்வையால் தலையையும் சேர்த்து முடிக்க கொண்டார்.

“குட்டரைட்”

சிறிது நேரத்தில் டொக்டர் சுந்தரராஜனுக்கு ஓர் ஓசை கேட்டது. ஒரு குகையில் இருந்து வரும் ஓசை போல் ஒலித்தது. மல்லிகா தோட்டத்து விக்டரின் குரல்போல் கேட்டது. அத்துடன் கதவில் யாரோ

தட்டுவதுபோலும் கேட்டது. திடுக்குற்றுப் போர்வையை அகற்றிக் கேட்டார்.

அப்படி ஒன்றுமில்லை.

அறைச் சுவரிலே தொங்கிய பெரிய மணிக்கூடுதான் மூன்று தரம் அடித்து ஓய்ந்தது. டொக்டர் நித்திரை மாத்திரைகளில் இன்னும் இரண்டை வாயில் போட்டுக் கொண்டார்.

அன்புவல்லிக்குச் சிறிது நேரத்தில் கண் இமை கனத்தது. அவள் நித்திரையாகப் போகும் சமயத்தில் டொக்டர் நித்திரைப் போத்தலை இன்னும் ஒரு தரம் கையில் வைத்திருந்தது மங்கலாகத் தெரிந்தது.

அடுத்தநாள் அன்புவல்லியின் பிறந்த தினம். விருந்தினரை வரவேற்க வேலைக்காரர் ஒழுங்குகள் செய்து கொண்டிருந்தனர். அவள் நித்திரை மாத்திரையின் வேலை நீங்கி எழுந்திருக்கப் பகலாகிவிட்டது. ஏன் எழுந்தோம் என்றிருந்தது அவளுக்கு.

கதறினாள் அன்புவல்லி.

பக்கத்தில் அவளுடைய கணவர் டொக்டர் சுந்தர ராஜன்...

காதலுக்கு மருந்து

‘பைத்தியகார ஆஸ்பத்திரிக்குப் போக வேண்டிய வன் என்னிடம் யோசனை கேட்க வந்திருக்கிறான்’ என்று யோசித்து நாற்காலியில் சாயந்தார் டொக்டர் சபேசன்.

அவரின் யோசனையைப் புரிந்து கொண்டவன் போல், அவருக்கு முன் அமர்ந்திருந்த புதிய நோயாளி ரங்கா, “டொக்டர் என்னைப் பைத்தியம் என்று எண்ணி விடாதீர்கள். நான் செய்வன எல்லாம் எனக்குத் தவறுதலாகத் தெரிகின்றன. ஆகையால் நான் சித்தசுவாதீனம் இழந்திருக்க முடியாது. ஆனால் பெண்களைக் காணும் போது... எல்லாம் தான் உங்களுக்கு சொல்லி விட்டேனே,” என்றான்.

டொக்டர் அவனை உற்று நோக்கினார் அவன் தனக்கு முப்பது வயதென்றான், ஆனால் இருபது வயதுக் காலையாகவே தோற்றினான். நெற்றியில் அறிவும், கண்களில் கருணையும், இதழ்களில் காதலும் தெரிந்தன. இவைக்கேற்ற தோற்றம். பூங்காவனத் திருவிழாவின் போது வள்ளியைத் தேடிவரும் நல்லூர் முருகனின் சாயல். இவனைக் காணும்போது இளங் குமரிகள் அவன் அணைப்பிற்கு ஆசை கொண்டு அசைவற்றல்லவா நிற்க வேண்டும்? ஆனால் அவர்கள் கண்களில் அவன் தங்க நிறம் தெரிந்ததும் ஓடுகிறார்களாம். டொக்டர் சிகரட்டைப் பற்ற வைத்து, புகையுடன் சேர்த்து ஒரு சிரிப்பை மெல்ல அவிழ்த்து விட்டார். அவருக்கு அவன் சொன்னவை எல்லாம் மிகவும் வேடிக்கையாக இருந்தன. விசித்திரமான கனவொன்றைக் காலையில் எழுந்து பாகம் பாகமாக நினைவுபடுத்துவது போல், அவனது கதையின் நிகழ்ச்சிகளை ஆராய்ந்தார்.

அப்படி ஆராயும் போது 'இந்தப் பைத்தியத்திற்கு மருந்து இல்லை; இவனுக்கு ஏதாவது சொல்லி அனுப்ப வேண்டும்,' என்ற எண்ணந்தான் அவருக்கு அடிக்கடி தோன்றிற்று.

டொக்டர் சபேசன் ஒரு சாதாரண டொக்டர். அவர் இருதயத்தின் 'லப் டப்' என்ற ஒசையையும், நரம்புகளின் அசைச்சுச் செயல்களையும் மட்டுமே அறிந்திருந்தார். இதயத்திற்குப் பேச முடியும், நரம்புகளுக்கு நடிக்க முடியும் என்பதை அறியும் அளவுக்கு அவர் உளநூல் படிக்கவில்லை. தமது அறியாமையை ஒப்புக் கொண்டு அவர் எதிரில் கெஞ்சி நிற்கும் இளைஞனுக்கு அதுதாபம் காட்டவும் அவர் கர்வம் விடவில்லை.

நோயாளியும் ஒரு சிக்கலான கேஸ்தான். பூத்துக்குலுங்கும் கட்டழிகளின் வசீகர அலைகளால் கவரப்படாத காளைகள் இருக்க முடியாது. ஆனால் காணும் போதெல்லாம் பெண்களை எட்டிப்பிடிக்குமளவுக்கு அறிவு மங்கலாமா? பல பேர் மத்தியிலே முன்பின் தெரியாத ஒரு மங்கையை இரத்தம் தெரியுமளவுக்கு முத்தமிடலாமா? ரங்கா இவற்றை எல்லாம் செய்து விட்டான். செய்ததும் அதை நினைத்துக் கவலைப்படுவான்; கண்ணீர் விடுவான். 'நித்தி என் தங்கைக்கு சமம்; சரசு என் சகோதரிக்குச் சமம். அவள் என் அண்ணிக்குச் சமம்.' என்று சுவர்களில் எழுதுவான். ஆனால் என்ன பயன்? இப்போது எல்லாம் பெண்கள் அவன் பட்டு வேட்டியின் சலசலப்பைக் கேட்டதும் ஓடுகிறார்கள். தூரத்தில் அவன் நிழல் தெரிந்ததும் கதவுகளையும் ஜன்னல்களையும் மூடி விடுகிறார்கள். அணைக்க ஆசை கொண்டவனுக்குக் கண்ணால் அழகை அளக்கவே முடியாத ஒரு நிலை.

இப்போது வேட்கை அதிகமாகி அவனை டொக்டர் சபேசனின் யோசனையைக் கேட்க அனுப்பிவிட்டது.

ரங்கா சிறியவகை இருந்தபோதும் மிக அழகாக இருந்தான். அவன் சின்ன அத்தைக்கு அவன் என்றால் உயிர். அவனை வாரியணைத்துக் கதை கதையாகச் சொல்லுவாள். அவனும் அவள் மேல் அன்பாகவே இருந்தான். சில வேளைகளில் அன்பின் தடுமாற்றத்தில் அத்தை என்பதற்குப் பதிலாக அம்மா என்று கூட அழைத்திருக்கிறான். அத்தை வயற்கரைக் கிணற்றடிக்குக் குளிக்கப் போகும் போது ரங்காவையும் கூட்டிப் போவாள். அவளின் வர்ண நிறச் சேலையையும் பூச்சட்டையையும் இரு கைகளாலும் அணைத்து வயலின் வரம்புகளிலே நடந்து செல்வது அவனுக்குக் குதூகலமாக இருக்கும். பதினைந்து வயது இளங்கன்னி முன்பாகப் போக, அவள் பருவ நிழலிலே ஐந்து வயதுச் சிறுவன், குருத்துப் பச்சை, மஞ்சள், ஊதா, குங்குமம் இப்படி வர்ணங்களால் போர்க்கப்பட்டு ஒட்டமும் நடையுமாகப் பின் தொடர்ந்து செல்வது, காலைச் சூரியனையே ஒரு நிமிடம் ஸ்தம்பிக்கவைக்கும் உயிருள்ள காட்சி. அதையெல்லாம் ரங்கா வர்ணிக்கும்போது நீங்கள் கேட்கவேண்டும். பித்தன் என்று எல்லோரும் கூறும் இவன் புலவன் அல்லவா என்று வியப்பீர்கள். யாரோ அறிவிடிகள் அவன் உணர்ச்சிகளுக்கு நச்சு எருப்போட்டு வளர்க்கப் பார்த்திருக்கிறார்கள் என்று உடனே உங்களுக்கு விளங்கும்.

ரங்கா சொன்னான்.

“டொக்டர் அப்போது எனக்கு எல்லாம் இயற்கையாகவே தோன்றின. ஒன்றிலும் களங்கம் தெரியவில்லை. ஆனால், ஒருநாள் என் அத்தை குளிக்கும்போது நான் ஒரு பூவாசம் இலையால் குழல் செய்து அதை வாயில் வைத்து ‘பி, பி’ என்று ஊதிக் கொண்டிருந்தேன். இந்தச் சங்கீதத்தில் லயித்துக் கொண்டிருந்த நான் எங்கள் பாட்டாவின்

கடுமையான குரல்கேட்டுத் திடுக்கிட்டேன். 'பொன்னு, தம்பியை என் இங்கு கொண்டு வந்தாய்' என்று கேட்டார், மஞ்சள் பூசின அரை வரதலில் நின்ற என் அத்தை யிடம். பின்பு என்னைப் பார்த்து 'ரங்கு' பெண்கள் குளிக்கும் இடத்தில் நீ நிற்கலாமா? நீ ஆண்பிள்ளை அல்லவா. சீ! சீ! வெட்கம்' என்று என்னை அழைத்துக் கொண்டு வீடு திரும்பினார். போதும் வழியில் மெல்ல மாகத் திரும்பி பார்த்தேன். சந்தனம் பூசப்பட்டுப் பன்னிரால் அபிஷேகம் செய்யப்படும் தங்க விக்கிரகம்போல என் அத்தை குரிய ஓளியில் பளபளத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

அவள் ஒரு பெண்.

நான் ஆண்பிள்ளை.

இருவருக்குமிடையில் ஒரு வெட்கம் இருக்கவேண்டும்.

அதன் பின்பு நான் அத்தையுடன் குளிக்கப்போன தில்லை அவள் கேட்பாள். நான் 'பாட்டா' என்று மெல்ல மாக ஞாபகம் செய்வேன், போய்விடுவாள். ஆனால் ஒரு வருக்கும் தெரியாமல் திருட்டுப் பூனைபோல் நான்வயலுக்குப் பல தடவை போனது உண்டு. மூங்கில் மாக்களுக்குப் பின்னால் மறைந்து நின்று மூச்சை மிக எச்சரிக்கையுடன் விட்டுப் பெண்கள் குளிப்பதைப் பார்ப்பேன். ஆமாம், பாட்டா சொன்னது உண்மைதான். நான் அவளுடன் ஒரு போதும் வந்திருக்கக்கூடாது. அவளுக்கும் எனக்கும் எவ்வளவு வித்தியாசம். 'நான் ஆண், சின்ன ஆண். அவள் பெண்; உலகத்து மர்மங்களின் பாதுகாப்புப் பெட்டி' என்று நினைப்பேன். பின்பு கண்ணக் கோல்களைவிடப்போல் விழுந்தடித்து விடுபோய்க் குப்புறப் படுத்துக்கொள்வேன்.

சின்ன அத்தை பொன்னுவுக்குக் கல்யாணம் நடந்தது. வந்த புதிய மனிதன் என் அத்தையைக் கூட்டிக்கொண்டு வயற்கரைக் கிணற்றுக்குப் போய்வரத் தொடங்கினார். அவர்கள் போகும்போது உள்ளம் ஏதோமாதிரி இருக்கும். பாட்டா கண்டால்...

ஒருநாள் பாட்டாவிடம் அகப்பட்டுக் கொண்டார்கள். ஆனால் பாட்டாவுக்கு நீரைக் கண்ட நீர் வெறுப்பு கோயாளியைப் போல் வலிப்பு எடுக்கவில்லை.

'ஓ, மாப்பிள்ளையா! ஆகா, பொன்னுவா! போய்ச் சீக்கிரம் குனித்துவிட்டு வாருங்கள்' என்றார்.

புதிய மனிதன் அத்தையுடன் போகலாமாம். அவரும் ஆண்தானே? அப்படி என்றால் நான் ஒரு விசித்திர ஆணா? இப்படி என் மூளை குழம்பிக் கொண்டிருந்தது. இந்த ஆண் பெண் என்ற எண்ணங்கள் சில வேளைகளில் என் அம்மா சோறு போடும்போது கூட அவள் முகத்தைப் பார்க்காது குனிந்து இருந்து சாப்பிடச் செய்து விட்டது.

சின்ன அத்தை புதிய மாமாவுடன் அவரின் ஊருக்குப் போய் விட்டான். அவள் போனபின் எனக்கு ஒரு பாரம் இறங்கியது போல் இருந்தது. வீட்டில் ஓடி ஆடி விளையாடினேன்.

ஆனால், பள்ளியில் என்னைச் சேர்த்தார்கள். எனக்குப் பாடம் சொல்லித்தர அத்தைபோல் ஒரு பெண் வருவாள். அதனால் வீட்டில் 'அறம்' செய்ய விரும்பு' என்று தொடங்கி அத்தனை பாட்டுக்களையும் ஒப்புவிக்கும் எனக்குப் பள்ளியில் 'அ, ஆ' கூட வரவில்லை.

ரங்கா சொன்ன இந்த நிகழ்ச்சிகளை டொக்டர் சபேசன் வரிசையாக எடுத்து ஆராய்ந்த பார்த்தார்.

'சாம்பராய்ப்போன சிகரெட்டைப் போன்ற இந்த நிகழ்ச்சிகளைக் கூறுபோட்டு இப்போது பார்ப்பதில் பலன்

உண்டா? இருக்கலாம், இப்போது ஊதித் தள்ளும் ஆயிரம் சிகரெட்டுகள் இன்னும் இருபது வருடங்களில் புற்றுநோயை உண்டாக்கி என்னைக் கொல்லலாம். அதே போல் இவனுடைய சிறுவயதில் நடந்த இந்தச் சம்பவங்கள்தாம் இப்போது இவனைக் கொல்லுகின்றனவோ?

“மிஸ்டர் ரங்கா, சிறு வயதில் நீர் என்ன நினைத்திருந்தாலும், எட்டாவது பாரத்தில் நீர் படிக்கும்போது நடந்து கொண்ட முறை மிகவும் அசிங்கமானது. அதனால் அல்லவா பாடசாலையில் இருந்து டிஸ்மிஸ் ஆனீர்?” என்றார் டொக்டர்.

“ஆம் டொக்டர். மஞ்சளா எனது பாடசாலையில் படிப்பில் மட்டுமல்ல விளையாட்டுக்களிலும் கெட்டிக்காரியாக இருந்தாள். விளையாட்டுப் போட்டி நடந்தது. பல பள்ளிகளிலிருந்து பெண்களும் ஆண்களும் பங்குபற்றினர். மஞ்சளா முதலாவதாக வந்தாள். எல்லோரும் சென்று அவளுக்குக் கை கொடுத்து வாழ்த்தினர். வாழ்த்தச் சென்ற நான்...ஒரு நிமிடம்...ஓர் உணர்ச்சி...இந்த உலகத்தை மறந்தேன்; முத்துப் பூத்திருந்த அவள் ரோசாக் கன்னத்திலே ஒரு முத்தம்...உணர்ச்சி விடுதலை யானதும் இந்த உலகத்திற்கு வந்தேன் எல்லோரும் விசர் நாயைப் பார்ப்பது போல் என்னைப் பார்த்தார்கள். இப்போதும் பார்க்கிறார்கள்.” என்றுன் ரங்கா.

“டொக்டர் நான் பள்ளியில் இருந்து விலக்கப் பட்டது ஒரு விதத்தில் நல்லது. அப்பா எங்கள் கிராமத்தில் ஒரு பெரிய பணக்காரர். என்னை டொக்டர் வேலைக்குப் படிப்பிப்பதாகச் சொல்லி வந்தார். அப்படி நான் டொக்டராகி இருந்தால் உங்கள் வேலைக்கே அவ்மதிப்பைக் கொண்டு வந்திருப்பேன். இப்படியான ஒரு தனி அறையில் ஒரு பெண்ணை நிதானமாகச் சோதிப்

பதற்கு எனது பொல்லாத உணர்ச்சிகள் ஒருபோதும் இடம் தந்திருக்கமாட்டா.

“புடைவைக் கடையில் என்னை மனேஜராக அமர்த்தினார் அப்பா. அருமை அப்பா அப்படி ஏன் செய்தார் என்று எனக்கு விளங்கவில்லை. ஒரு வேளை உளவியல் எனக்காகப் படித்தாரோ?”

“காஷ்மீர், பங்களுர், பெரூரஸ், மணிப்பூரி. காஞ்சி புரம், டக்கா இப்படியான சேலைகளின் களிப்பூட்டும் வர்ணஜாலக் கலப்பு என்று விசித்திர உணர்ச்சிகளின் பசியைத் தீர்க்க முடியுமென்ற எண்ணினாரோ? அப்படியென்றால் அவருக்குத் தோஷ்விதான்.”

“மடித்து, வைத்திருந்த சேலைக் கட்டுகளுக்கு உயிர் இருக்கவில்லை. அவை சலசலத்துப் பூச்சரக் கொண்டை, சாந்துப் பொட்டு, சந்தன வாசம், காதல்சிரிப்பு, ரம்மியமான நெளிவு என்று வரும்போது நான் சாவேன், சாவேன்...சாவேன். இப்படி என் அறிவு செத்த பின்னும் ஒரு நாள்...”

உங்களுக்கு அதை ஏற்கனவே சொல்லிவிட்டேன் டொக்டர், வேண்டாம்.”

“அதன் பின்பு எனக்கே என்மீது வெறுப்பு அதிகமாயிற்று. எத்தனையோ வேலைகளை நானே மறுத்து விட்டேன். இப்போது ஒரு பிரபல மருந்துக் கம்பெனிக் காக மருந்துகளைக் கடைகளுக்கு விற்பதைத் திரிகிறேன். காரில் போகும் போது நான் பெண்களை நன்றாகப் பார்ப்பதில்லை; கவனமாகக் காரை ஓட்டுவேன். ஆனால் பெண்கள் என் காரைக் கண்டதும் சினைக் குடைகளால் தங்கள் முகங்களை மறைத்துக் கொள்வார்கள்.”

இப்படியாக ரங்கா சொல்லிக் கொண்டிருந்தான். சொன்னவற்றைத் திருப்பித் திருப்பிச் சொன்னான்.

டொக்டர் மணியைப் பார்த்தார் பன்னிரண்டு. பசியும் எடுத்தது. 'பைத்தியத்தை அனுப்ப நேரம் சரி' என்று நினைத்தார்.

"மிஸ்டர் ரங்கா, உங்களுக்கு இப்போது வேண்டியது ஒரு மனைவி; ஒரு கல்யாணம். எல்லாம் சரியாகும்" என்றார் அவர்.

"சரிதான் டொக்டர், உண்மைதான். ஆனால் யார் எனக்குப் பெண் தருவார்கள். எந்தப் பெண் என்னை மணக்க முன்வருவாள் டொக்டர்? எனது அம்மான் மகள் புனிதம், அவள் மிகவும் நன்றாகப் பாடுவாள். கல்யாணி அவள் மிகவும் விரும்பும் ராகம். அவளைக் கலைவிடாக் கனில் பார்த்திருக்கிறீர்கள் அல்லவா?"

டொக்டருக்கு ஞாபகமில்லை. எனினும், 'ஆமாம், ஆமாம், புனிதம் நல்ல அழகிகூட. உனது தோற்றத்துக்கு ஏற்றவள்' என்றார்.

'டொக்டர், அவள் எனக்கென்று பிறந்தவள். ஆனால் அவளை நேற்றிரவு என் தம்பிக்குக் கட்டிக் கொடுத்து விட்டார்கள்."

இப்படிச் சொல்லும்போது கோட்டும் காற்சட்டையும், டையும் அணிந்து கம்பிரமாக இருந்த ரங்கா, கைக்குட்டையில் தன் முகத்தைப் புதைத்துத் தேம்பி அழத் தொடங்கினான்.

"டொக்டர் நான் வாழ விரும்புவன்; செய்யும் தவறுகளை உணர்ந்தவன். நீங்கள் தான் என்னைக் காப்பாற்ற வேண்டும். எனக்கு யாரும் பெண் தரப் போவதில்லை."

"ஒரு அழகியாகப் பார்த்து அவளை அழைத்துக் கொண்டு பறந்து விடுங்கள். நீரும் திருந்துவீர். பின்பு

சமூகம் உம்மை வரவேற்கும்.” என்று டொக்டர் நாற்காலியிலிருந்து எழுந்து தம் கோட்டை அணிந்தார்.

“நீதி?—டொக்டர்”

“வழக்கு நடக்கும். உம்முடன் ஒரு நாள் வாழ்ந்தவன் உம்முடனே சீனிய காலம் முழுவதும் வாழ ஆசைப்படுவான். உம்முடனே வரக் கோட்டில் தனது சம்மதத்தைத் தெரிவிப்பான். நீர் அழகர், அறிவும் இருக்கிறதா” இப்படி டொக்டர் உபதேசம் சொல்லும் போது அரைவாசி உண்மையாகவே நினைத்தார். அரைவாசி ஏதாவது சொல்லி இந்தச் சிக்கலான கேசை அனுப்பவேண்டுமே என்பதற்காகச் சொன்னார்.

“டொக்டர். இது நடக்க முடியுமா? நான் நம்பவில்லை. ஏன், எனது உணர்ச்சிகளை அடக்க ஊசிபோட முடியாதா? ஒரு எலக்ட்ரிக் ஷாக், ஒரு ரேடியம் கதிர் வீச்சு...கார்டிசோன்...ஒன்றுமே இல்லையா? டொக்டர், என்னைத் துண்டுகளாக வெட்டிப் பாருங்கள். என் இதயத்தின் ஒரு மூலையில் ஒரு சதை பெண்ணுருவத்தில் வளர்ந்திருக்கிறதா என்று. நான் அப்போது செத்தாலும் பரவாயில்லை. இப்படி ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொரு கணமும் கனவிலும் நனவிலும் நான் துடித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டாம்”

ரங்காவும் எழுந்துவிட்டான்.

“மிஸ்டர் ரங்கா, போய் வாருங்கள். ஒரு பெண்ணைத் தேர்ந்து எடுங்கள். கல்யாணம் செய்து கொள்ளுங்கள். இந்த உலகில் நடக்க முடியாதது ஒன்றுமில்லை” என்றார் டொக்டர்.

ரங்கா அந்த அறையை விட்டு விலகியதும் இவ்வளவு நேரமும் அடக்கிக் கொண்டிருந்த சிரிப்புக்களை ஒன்று சேர்த்து டொக்டர் சபேசன், அந்தப் பொல்லாத சபேசன் ஒரு பெரிய சிரிப்புச் சிரித்தார்.

சிரிப்பின் எதிரொலி அடங்க முன்பு... ரங்கா திறந்து
போன பரிசோதனை அறையின் ஆடும்கதவின் அசைவு
ஒய் முன்பு....

ஓர் அலறல்!

“அப்பா”

டொக்டர் சபேசன் அவசரமாக ஜன்னல் வழியாகத்
தெருவைப் பார்த்தார்.

சர்வகலாசாலையிலிருந்து, சர்வ அலங்காரங்களுடன்
வீட்டு வாசலில் காலெடுத்து வைத்த அவர் மகளை,
இருபது வயதுப் பருவப் பெண்ணை, ரங்கா கட்டியணைத்
துக் காரில் ஏற்றிப் பறந்து கொண்டிருந்தான்

ஊர் நம்புமா?

குட்டி நாய்களோடு சிறு பிள்ளைகள் உருண்டு புரண்டு விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர்.

பிள்ளைகளுக்கும் நாய்களுக்கும் அங்கு குறைவு ஏது? இயற்கையின் அடக்கமுடியாத ஓர் அடிப்படை உணர்ச்சியின் விளைவுகள் அவை.

சிறிது காலத்துக்கு முன்புதான் தோட்ட அதிபரின் வேண்டுகோளின்படி 'காக்கி' நிறக் காற்சட்டை அணிந்த ஒரு நாய்குடிகாரன் குறி பார்த்து அங்குமிங்குமாகச் சுட்டுத் தள்ளிவிட்டுப் போனான். தொழிலாளர்களின் பிள்ளைகள் தப்பிவிட்டன. தேயிலைச் செடிகளிடையே தப்பிப் பதுங்கி ஓடின சில நாய்களின் 'குட்டிகள்தாம் இப்போது பிள்ளைகளின் விளையாட்டுத் தோழர்கள்.'

'சலாழுங்க! சலாழுங்க! சாயி டொரே சலாழுங்க!!'

'காக்கி' நிற யூனிபோம் உடுப்பு அணிந்த சுகாதார இன்ஸ்பெக்டர் ஒருவர் வருவதைக் கண்டு பிள்ளைகள் ஆர்ப்பரித்தனர். 'நாய்களைச்சுடவாராங்க' என்று கூவினான் ஒரு பெரிய பையன். உடனே விளையாடிக் கொண்டிருந்த சிறு பிள்ளைகள் 'சூசூ' என்று விரட்டி, குட்டிகளைச் செடிகளுக்குள் தள்ளினார்கள்.

சுகாதார இன்ஸ்பெக்டரைத் தொடர்ந்து சிறிது தூரத்தில் சில உத்தியோகஸ்தர்கள் ஆண்களும் பெண்களுமாக வந்து கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் நாய்களைக் கவனிக்கவில்லை. துவக்கும் கொண்டுவரவில்லை. பிள்ளைகளைத்தான் எடைபோட்டுப் பார்த்தார்கள். கருத்தடைக் கருவிகளை நாகரிகமாக அழகான பெட்டிகளில் வைத்திருந்தார்கள். அவர்கள் முகங்கள் பள்ளிக்குப் பிந்தி வரும் பிள்ளைகளின் முகங்களை ஒத்திருந்தன.

‘சே! ஒரு சில வருடங்கள் முந்தி வந்திருந்தால் இந்தக் கண்ணுவியைத் தடுத்திருக்கலாமே.’ என்று அவர்கள் முனைகள் சிந்தித்து ஏங்கியிருக்கலாம்.

ஆமாம், பார்த்ததும் புளகாங்கிதம் அடைந்து கட்டி அணைத்துக் கொஞ்சிக் குலாவ அந்தப் பிள்ளைகள் என்ன சுகாதார அழகுப் போட்டியில் பரிசு பெறத்தக்க பேடுகளா? நடமாடும் வைத்திய நூதசாலைகள் தாம். வைட்டமின் ‘ஏ’ குறைவைப் பறைசாற்றும் அழுக்கு நிறக் கண்கள். ‘பி2’க்காக வாய்விட்டமும் கடைவாய்ப் புண்கள் சுண்ணச்சத்துக் கிடைக்காது வளைந்த கால்கள். இரத்தம் இல்லாது வெளிநிய உதிகள். அதனுடன் சொறி, சிரங்கு, கிரந்தி முதலியவற்றுடன் பூலோகப் படங்கள் போல் படரும் தேயல்கள் ஹேறு.

இவற்றை எல்லாம் ஒருவிதமாக மூடி மறைக்கும் பட்டை பட்டையான அழுக்கு... ஒரே அழுக்குப்போர்வை

‘தோட்டங்களிலே குடும்பக் கட்டுப்பாடு மிக மிக அவசியம்.’ என்றாள் வந்த உத்தியோகஸ்தர்களில் ஒரு பெண்மணி. ‘சே, மகா மோசம். அநாகரிக மனுஷர். தங்கள் பொருளாதார நிலையை அறிந்தி’...

“சலாமுங்க, சலாமுங்க, சலாமுங்க,” பிள்ளைகள் எல்லா லடங்களிலுமிருந்து ஓடிவந்து—பலர் நிர்வாணமாக—வந்தவர்களைச் சுற்றி வளைந்து நின்றனர். குடும்பக் கட்டுப்பாட்டு உத்தியோகஸ்தர்களுக்கு நல்ல வரவேற்பு: அதில் சந்தேகமேயில்லை.

இந்த ஆர்ப்பாட்டத்தைக் கேட்டு அழுக்குப் பாவாடை அணிந்த சிறு பெண்பிள்ளைகள், இடுப்பிலே தங்கள் தாய்மார் பெற்ற கைக்குழந்தைகளை ஏந்திய வாறு அறைகளின் வாசல்களில் வந்துநின்று பார்த்தனர். வீடுகளில் பெரியவர்கள் மலைக்குக் கொழுந்து பறிக்கவும் முள்ளுக்குத்தவும் புல்லுப் பிடுங்கவும் போய்விட்டனர்.

ஓர் அறையில் மட்டும் ஒரு பெண் தனது நாலு நாள் பிள்ளைக்குப் பால் ஊட்டியவாறு கிழிசல் பாய் ஒன்றில் படுத்திருந்தாள். வந்தவர்கள் இன்னும் ஐந்து நாட்கள் பிந்தி இருந்தால் அவள் கூடப் படங்கு கட்டி, கம்பளி போர்த்துக் கூடை ஏந்தி வேலைக்குப் போயிருப்பாள். அவள் பெயர் மருதாயி. அவள் உயிருடன் இருக்கும் ஐந்து பிள்ளைகளையும், இறந்து பிறந்த இரண்டு பிள்ளைகளையும், பிறந்து இறந்த மூன்று பிள்ளைகளையும் பெற்றெடுத்தவள். இந்தக் கணக்கின் விபரம் தோட்டத்துப் பிள்ளை இடாப்பில் மட்டும்ல்ல, மருதாயியின் வயிற்றறையின் மடிப்புகளிலும் மார்புகளின் சுருக்குகளிலும் நன்றாகத் தெரிந்தது.

உத்தியோகஸ்தர்கள் அவள் அறையை எட்டிப் பார்த்தார்கள். ஒரு மூலையில் அடுப்பிலிருந்து புகை 'புஃ புஃ' என்று எழுந்து அறை முழுவதும் வியாபித்தது. அவளின் கால்மாட்டில் குவித்திருந்த மூத்திரச் சேலையிலிருந்து பரவிய நெடி மூக்கைத் துளைத்தது. கைக் குட்டைகளின் உதவியால் தைரியத்தை வரவழைத்தபடி, சேவை மனமும் அவர்களுக்குத் துணை நிற்க, ஒரு விதமாக அறைக்குள்ளே சென்றனர்.

மருதாயி இருமலுக்கும் முனகலுக்குமிடையே தந்த விபரங்களைக் குறிப்புப் புத்தகத்தில் எழுதினர்.

“எனக்கு முப்பது வயதுங்க” என்று சொன்னாள் மருதாயி. பேசும் போது பொய்ப்பல் நழுவியவர்போல் ஒரு கணம் ஸ்தம்பித்து வின்றாள் எழுதிக்கொண்டிருந்த பெண். அவர்களால் நம்ப முடியுமா? கன்ன மயிர் நரைத்து, கண் குழி விழுந்து, மார்பகம் காற்றில்லா பலூன் ஆகி, குச்சக் கை கால்களும், மிதப்புப் பற்களுமாகக் காட்சியளித்த மருதாயி, இங்கிலாந்தின் புதுப் பெண் மாக்கரட்டின் வயதினள்!

ஒரே வயதில் காதலுக்கும் சாதலுக்கும் உள்ள வேற்றுமை.

“உனக்குக் கல்யாணம் ஆனது எப்போ?” தன்னைச் சுதாரித்துக் கொண்டு கேள்விகளைத் தொடர்ந்து கேட்டாள் பிரசாரப் பெண்மணி.

“அப்போ எனக்கு வயசு பன்னிரண்டுங்க.”

“மூத்தபிள்ளை?”

“அது பொண்ணுங்க; வயது பதினேழுங்க”

இரண்டாவது.

மூன்றாவது.

.....

பத்தாவது.

மருதாயி எழுத வாசிக்கத் தெரியுமளவுக்குப் படிக்கும் பாக்கியம் பெற்றவள். அவள் அப்பா தோட்ட வேலை செய்யாமல் பெரியதூரை வீட்டில் சமையல் செய்ததால், அவர் குடும்பத்திற்குக் கிடைத்த சலுகைகளில் மருதாயியின் அரிவரிப் படிப்பும் ஒன்று. கேள்விகளுக்கு நிதானமாகப் பதில் தந்தாள். எல்லாவற்றையும் கேட்டுவிட்டுக் கடைசியில், கணவன் அல்லது மனைவி ஒப்பரேஷன் செய்து கொள்வதே மருதாயி குடும்பத்திற்கு நல்லது என்று தீர்மானித்தனர் உத்தியோகஸ்தர்கள். இதை அவளுக்கு நன்கு விளக்கிக் காட்டினர். அவள் புண் வயிற்றைத் தடவிக் கொடுப்பதுபோல் இதமாகப் பேசினர். ‘மிஞ்சி இருக்கும் அஞ்சு குஞ்சுகளையும்’ சரியாக வளர்க்க வேண்டும் என்ற அவள் அவாவைப் பல விதமாகத் தூண்டினர்.

மருதாயி ஒப்பரேஷன் செய்வதானால் அவள் பத்தப் பன்னிரண்டு நாட்கள் ஆஸ்பத்திரியில் இருக்க வேண்டும்

அவள் கணவன் ராமசாமிக்குச் செய்வதானால் ஓரே நாள் போதும். இதையும் எடுத்து விளக்கி ஒரு நாளை அவனுக்கு நிச்சயித்தனர்.

“அவருக்கு வேணாமுங்க. நானே செய்து கொள்கிறேன்.” என்று வேண்டினாள் மருதாயி.

“இல்லை மனுஷி; நீ பச்சைப் பிள்ளைக்காரி. உன் புருஷன் வரட்டும். வடுக்கூடத் தெரியாமல் ஒரு சிறு வெட்டு. அன்றே வீடு திரும்புவான்.”

மருதாயி ‘சரி’ என்றாள்.

ராமசாமி...?

அன்று அந்திப்பொழுதில் வேலை முடிந்து லயத்துக்குப் பொதுவாக இருந்த தண்ணீர்க் குழாயில் கால் முகம் அலம்பும்போதே ராமசாமிக்குச் செய்தி தெரிந்தது. “என்ன மருதாயி, நான் பெத்த புள்ளைகளை வளர்க்கத் தெரியாது என்று நெனைச்சுக் கொண்டாங்களா அந்த மடையங்க.” என்று சீறினாள்.

“நான் சொன்னேன் அத்தான். அவங்க காரணம் காட்டினாங்க. என்னை நீயே பாரு. இனி எல்லாம் முடியுமா?” குடும்பக் கட்டுப்பாட்டுப் பிரசார முறைகளைச் சீமையில் இரண்டு வருடம் படித்தவன் போல் எல்லாவற்றையும் கூறினாள் மருதாயி. அவர்கள் சொல்லியதைத் தனது சுகதுக்கங்களுடன் கலந்து உருக்கமான முறையில் திருப்பிக் திருப்பிக் கிளிபோல் ஒப்புவித்தாள். ராமசாமியும் கடைசியில் எல்லாம் புரிந்துகொண்டவன்போல் “அவங்க சொன்னது நெசந்தான் புள்ள; ஆகட்டும்” என்று ஒரு நீண்ட ஆழமான பெருமூச்சை விட்டான்.

அந்தத் தோட்டத்தில் பல ஆண்கள் வெவ்வேறு நாட்களில் கண்டி பெரிய ஆஸ்பத்திரிக்குச்சென்று, அன்று

அந்தியிலேயே ஒப்பரேஷன் செய்து கொண்டு வீடு திரும்பினர். அவர்களும் வால் அறுபட்ட நரி போல் பிரசாரம் செய்தனர். 'பண்டி பல குட்டி போட்டும் எதற்கு? இருக்கும் புள்ளைகளை ஆணைக்குட்டிகள் போல் வளர்ப்போம்' என்றனர்.

ராமசாமி தனக்குக் கொடுக்கப்பட்ட நாளில் கண்டிக்குப் போய் வந்தான். 'சின்ன வேலை புள்ள; வலி இல்லை. ஆனா கண்டிப்பா இனி நமக்குப் புள்ளைகள் புறக்க மாட்டா' என்று பெண்சாதியைத் தழுவினான்.

கட்டுப்பாடு ஒன்றுக்கும் அடங்காது காலதேவன் இயங்கிக் கொண்டிருந்தான்.

நாட்கள் பிறந்து மாதங்களாக வளர்ந்தன. புது வருடமும் வந்தது. மருதாயிக்குத் தினமும் காலையில் ஒரு மாதிரி இருந்தது. 'சே. சே. பழக்கம் பொல்லாதது. ஒவ்வொரு வருடமும், இப்படி இருந்ததால் வெறும் மனப் பிரமை' என்று எண்ணினான். தனியாக இருக்கும் நேரங்களில் தொப்பூழுக்குக் கீழே விரல்களை வைத்து அழுக்கிப் பார்ப்பான்.

'ஓ! என்ன பைத்தியக்காரச் செயல்...! ஒரு போதும் அப்படி இருக்க முடியாது' என்று தனக்குள் சொல்லிக் கொள்வான். என்றாலும் மனப்போராட்டத்தை அவளால் சுமாளிக்க முடியவில்லை.

'எதற்கும், டாக்டர் ஐயாவைக் கேட்டால் போச்சு' என்று ஒரு நாள் லீவு போட்டுவிட்டுத் தோட்டத்து டிஸ்பென்சரிக்குப் போனான்.

சோதிக்கும் போதே தோட்டத்து டாக்டர் அவள் முகத்தைப் பார்த்த அந்தப் பார்வை...

முகத்தில் அப்படியே காறித் 'தூ...' என்று உமிழ்ந்தது போல... அவமானம்!

கலங்கிய கண்களுடனும் குழம்பிய சித்தத்தடனும் தனது லயத்துக்குச் சூத்திரப் பாவையைப் போல் திரும்பிய மருதாயி தனது செல்வங்களைக் கடைசி முறையாகப் பார்த்தாள்....

தற்கொலை!...செய்தி கொடுரமான சளிக் காய்ச்சலைப் போல் வேகமாகத் தோட்டமெங்கும் பரவியது. காரணம் தெரியாமல் ராமசாமி தனியாய்த் தனித்தான். பலர் பலவாறு பேசிக் கொண்டனர்.

தேயிலைச் செடிகளின் ஆணிலேவர்களுக்கு மருதாயியின் நஞ்சு கலந்த உடல் ஆகாது என்று அவளைத் தூரக் கொண்டு போய்ப் புதைக்கும்படி சொல்லிவிட்டார் அதிபர்.

மறுநாட் காலையில், தான் பெற்ற பிள்ளைகளை வளர்க்க ராமசாமி வேலைக்குப் புறப்பட்டான். கும்பிடப் போன போது மாரியம்மன் படத்தில் ஒரு கடிதம் சொருகி இருப்பதைப் பார்த்தான். கடிதத்தைக் கங்காணி ஒருவன் அவனுக்கு வாசித்தாக் காட்டினான்.

அன்புள்ள அத்தானுக்கு உனது மருதாயி எழுதிக் கொள்வது. என் வவுத்திலே ஒரு புள்ளை வளருதாம். டாக்டர் ஐயா சொன்னாங்க. என்ன அத்தான் உன்னைத்தவிர இந்த மருதாயி வேறு யாரையும் நெனைச் சிருப்பாளா? நெசமாக இல்லை அத்தான். கடவுளானை நம்பு. ஆனால் ஊர் நம்புமா? சிரித்துக் கதைக்கும். மன்னித்துவிடு என்னை. என் புள்ளைகளை வளர்த்துவிடு.

அரைவாசியிலே கதறிவிட்டான் ராமசாமி.

“நீ பத்தினித் தங்கமடி” தலையை லயத்தின் சுவரில் இரத்தம் கசிய மோதினான்.

“மருதாயி, அது என் புள்ளை; என் புள்ளை. நான் அன்று கண்டிக்குப் போனது உண்மை. ஆனால், பயத்தில் ஒப்பரேசன் செய்து கொள்ளவில்லை. உனக்குப் பொய்தான் சொன்னேன்.”

கனவான்

“சசிதா, உங்கள் சிறுகதைகளைப் பத்திரிகையில் பாடித்தேன். பாத்திர அமைப்பு, கருப்பொருள் எல்லாம் நன்றாக இருக்கின்றன. அதை அற்புதமாகக் கையாண்டிருக்கிறீர்கள்.” என்று ஸ்ரீவல்லபன் அன்று பாராட்டிய போது எனக்கு வெறுப்பாக இருந்தது. அதற்கு ஒரு வாரத்திற்கு முன்புதான் எனது சிநேகிதி குசுமலதா அவளைக் “கெட்டவன், மிகக்கெட்டவன்.” என்று ஆங்கிலத்தில் தீர்ப்புக் கூறியிருந்தாள். ‘ஏன்? ஏதற்காக?’ என்று அவளிடம் குறுக்கு விசாரணை செய்வது, உயிர்ச் சிநேகிதியாக இருந்தால் கூட ஸ்திரீ தர்மமல்ல; விட்டு விட்டேன். குசுமா அப்படிக் கூறினால் அதற்கு ஏதாவது ஒரு நல்ல காரணம் இருக்கலாம் என்று மட்டும் மனம் எடுத்துக்காட்டியது.

குசுமாவும் வல்லபனும் ஆறுமாத காலமாக ஒன்றாகப் பேய்வந்து நல்ல சிநேகிதமாக இருந்தது எங்கள் சர்வ கலாசாலைப் பிரதேசமே அறிந்த விஷயம். வல்லபன் தத்துவ சாஸ்திரக் கடைசி வருட மாணவன். குசுமா சிங்களச் சிறப்பு வகுப்பில் பாடித்துக் கொண்டிருந்தாள். தமது விரிவுரைகள் முடிவடைந்ததும் அவர்கள் இருவருமாகப் பேராதனைச் சர்வகலாசாலையின் பூங்கா வழிகளால் ஒன்றாக உலாவி வந்தார்கள். அந்த நட்பில் வாலிபத்தின் குளிர்ச்சியோடு பண்பின் பக்குவமும் இணைந்திருந்தது. இருவரும் மந்த ஓசையில் ஏதாவது பாடிக்கொண்டே நடப்பார்கள். குசுமாவுக்குச் சங்கீதமென்றால் போதும். ஒருநாள் சர்வகலாசாலை விழா ஒன்றில் குசுமா சிங்கள பைலாப் பாடினாள். முன்வரிசையில் இருந்த வல்லபன் ஒரு கட்டத்தில் அவளுடன் சேர்ந்து பாடினான்; மிக

நளினமாக உடலைக் கண்டிய நடன பாணியில் நெளித்து தாளத்திற்கு ஏற்ப ஆடினான். அதன் பின்புதான் குசமாவும் வல்லபனும் சிநேகிதரானார்கள்.

அவர்கள் சடுதியாக ஒன்றாக உலவுவதை நிறுத்திக் கொண்டார்கள். எங்கள் பெண்கள் விடுதியில் அந்த நட்பின் முறிவு ஒரு பரபரப்பை உண்டு பண்ணியது. சில மாணவிகள் அவளிடம் ஏதாவது கேட்டிருக்கலாம். எதற்கும் 'வல்லபன் கெட்டவன். மிகக் கெட்டவன்' என்பதுதான் அவள் முடிவு. குசமா நல்லவன். அவள் மீது எங்களுக்கு அனுதாபம் ஏற்பட்டதால் ஸ்ரீ வல்லபனைப்பற்றிய பிரச்சினையை நாம் மீண்டும் எடுக்கவில்லை.

இந்த வேளையிலேதான் நான் தமிழ் வகுப்பிலிருந்து வந்தபோது வல்லபன் என்னைப் பாராட்டினான்.

"...ம்." வெடுக்கென்று திரும்பி எனது விடுதிக்குப் போய்விட்டேன். போனதும் எனது சிறுகதையைத் திருப்பி ஒருதரம் அவசரமாகப் படித்தேன். அதில் பெரும் பாகங்கள் எனக்கு மனப்பாடம். கதை நன்றாகத் தானிருந்தது. வல்லபனின் பாராட்டுக்கு நானும் வெறும் நன்றியாவது தெரிவித்திருக்கவேண்டும்.

எங்கள் தமிழ் இலக்கிய மன்றத்தின் கலைநிழர் வந்தது. நான் அம்மன்றத்தின் செயலாளர். இந்தியாவிலிருந்து இரு பேச்சாளர் வர இருந்ததால் ஆரம்ப வேலைகள் அதிகம் இருந்தன. நமது மன்றத்தின் உறுப்பினருடன் வல்லபனும் சேர்ந்து, சகல வேலைகளிலும் பங்கு பற்றினார். சென்ற வருடக் கலைநிழாவிற்கு அவர் வந்ததாகக் கூட எனக்கு ஞாபகம் இல்லை. அவருக்குத் தமிழிலும் பார்க்க ஆங்கிலத்தில்தான் அதிக மோகம் இருந்தது என்று இதுவரையும் எண்ணியிருந்தேன்.

கலைநிழர் மிக வெற்றியோடு முடிவடைந்தது. சில பேச்சாளரைப் போய்ச் சந்திப்பது தொடக்கம் கண்டி

நகரில் விழாவின் விளம்பரச் சுவரொட்டிகள் ஒட்டுவது வரை வல்லபனின் வேலையாக இருந்தது. 'மிஸ்டர் வல்லபன், எல்லாவற்றிற்கும் நன்றி. நீங்கள் எங்கள் மொழியின் மேல் வைத்திருக்கும் அன்பு இப்போதுதான் தெரிகிறது.' என்று சுருக்கமாகக் கூற இருந்தேன். அது அவர், எனது சிறுகதையைப் பாராட்டியதற்கும் நன்றி தெரிவிப்பதாக அமையும் என்று ஒரு மனத்திருப்தி. ஆனால், நான் நன்றி கூறுவதற்கு முன் எதிர்பாராத விதமாக அவரே பாராட்டி என்னைத் திணற வைத்தார்.

“சசிதா, உங்கள் கலைவிழாவைப் பற்றித்தான் கண்டியில் எங்கும் பேசிக் கொள்கிறார்கள். நீங்கள் நல்ல கிறுகதை எழுத்தாளர் மட்டுமல்ல...”

வெட்கத்தின் கூச்சத்தில் “போதும் ஸ்ரீ, அது உங்கள் கலைவிழா. என்னுடையதல்ல.” என்று அவரை அரை குறையாக நிறுத்தி ஏதேதோ பசப்பினேன். அவை இப்போது சரியாக ஞாபகம் இல்லை. அதன் பின்பு ஸ்ரீவல்லபன், தினமும் அந்தியில் என்னைச் சந்திப்பார். மிகவும் பண்பான முறையில் பழகிக் கொள்வார். தமிழ்க் கலைவிழா அவரின் உடையைக்கூட மாற்றி விட்டது. நைலான் ஷேட், கொடுரோய் களிசான் என்று அந்தநேரத்தில் காட்சி தருபவர் இப்போது தேசிய உடுப்புடன் வந்தார். கம்பீரமான அவர் தோற்றத்துக்கும் பொது நிறத்திற்கும் தூய வெள்ளை வேட்டியும் காவிரி மேற்சட்டையும் மிக அழகாக இருக்கும். சந்தனத்தை மணியாக்கித் தனது அகன்ற நெற்றியின் மையத்தில் அழுத்திப் பதித்திருப்பார்.

தினமும் அவருடன் சர்வகலாசாலைப் பூங்காவின் சிதளச் சூழலில் உலாவுவது எனக்குத் திருப்தியாகவும் இன்பமாகவும் இருந்தது. அவருடன் பழகும் போதெல்லாம் அவருடைய கண்ணியமான குணமும் நடத்தையும்

தான் என்னைக் கவரும். தமிழ் இலக்கியத்தைப் பற்றி, குறிப்பாகத் தற்காலப் படைப்புகளைப் பற்றி, அதிலும் சிறுகதைகளைப் பற்றியே பேசிக் கொண்டு நடப்பார். அதைத் தவிர காதல் கீதல் ஒன்றுமே இல்லை. காதல் கதைகள் கூட 'பொடிப்படயல்களின் கீறல் விழுந்த உள்ளத் தின் உளறல்கள்' என்பார் இகழ்ச்சியுடன்.

உம், எவ்வளவுதான் அடக்கம் இருந்தாலும், அவர் என்னைப் பார்த்து, என் அழகை ஆமோதித்து ஒரு வார்த்தை கூறக்கூடாதா? எங்கள் விடுதியில் நான் மிகவும் அழகுடையவள் என்று பெயர் பெற்றவன். நான் வட இந்திய சினிமா நட்சத்திரங்கள் போல இருக்கிறேனாம். நான் கூட ஒழுக்கத்தைக் கண்ணெனப் பேணுகிறவள் தான். வல்லபனிடம் அதற்காகப் பெருமதிப்பு வைத்திருக்கிறேன் ஆனால், 'சசிதா! நீர் மிகவும் அழகாக இருக்கிறீர்' என்று ஒரு சிக்கலற்ற இரசனா வசனத்தையாவது அவர் தெரிவிக்கக் கூடாதா? அல்லது, அவருக்கு அழகை, பெண்ணின் அழகை, இரசிக்கத் தெரியவில்லையா?

அவருக்குச் சகலதும் சிறுகதை மயம் மாப்பசானின் 'வைர அட்டியல்' என்ற சிறுகதையின் நாயகியைப் பற்றி எல்லா விபரங்களும் அறிந்திருக்கிறார். எனது சிறுகதைகளை எழுத்தெண்ணிப் படித்திருக்கிறார். நான் ஒழுக்கம், கற்பு இவற்றைக் கருவாக வைத்து எழுதுவது அவருக்கு மிகவும் பிடித்திருக்கிறது. நான் பெண்குலத்தைத் திருத்தப் பிறந்தவளாம் சமீப காலத்தில் இலங்கையில் வெளிவந்த பாதுகை, சங்கமம், தோணி முதலிய சிறுகதைத் தொகுதிகளைப் படித்து ஆராய்ந்திருக்கிறார் வல்லபன் நமது எழுத்தாளரைப்பற்றி அவர் கொண்டுள்ள அபிப்பிராயங்கள் ஆழ்ந்த ஆராய்ச்சியின் பின்னணியில் எழுந்ததால், கேட்பதற்கு இலக்கிய விருந்தாக இருக்கும்.

“பொன்னு, எப்படி ஸ்ரீ” என்று கேட்டேன்.

“ஓ! மிக நன்றாக எழுதுகிறார். அவருக்குத் தமிழ், உலையில் பொன்னென உருகி நெளிந்து கொடுக்கிறது. சாகித்திய மண்டலத்தின் ஆயிரம் ரூபாயல்ல, நோபல் பரிசையே பெறவேண்டிய ஆற்றல். ஆனால்—ஒழுக்க மில்லாத எழுத்து எதற்கு?” விளக்கம் தந்துவிட்டு வின வினார் ஸ்ரீ.

“சமூகத்தைத் திருத்த உண்மையை அப்படியே காட்டி எழுதுகிறார் போலும்.” நான் யதார்த்தம் பேசினேன்.

வல்லபனின் உதடுகளில் ஓர் அறிவுப் புன்னகை அலைந்தது.

“சசிதா, ஒழுக்கமான உடையின் மகத்துவத்தை வெளிப்படுத்த அல்லது நிரூபிக்கப் பக்குவமடைந்த ஒரு பெண்ணை நிர்வாணமாக வீதியில் விடலாமா?” அவரின் கேள்வியில் கவலையும் கரிசனையும் இருந்தன; தத்துவ ஞானப் பெருமூச்சொன்றை வெளியே சுவாசித்து விட்டுத் தொடர்ந்து பேசினார்.

“தவிர்க்கவேண்டியதைக் கூறுவதற்குக் கெட்ட தையே அருவருப்புடன் காட்டி எழுதுவது அந்த வகையைச் சேர்ந்ததுதான். நாம் வள்ளுவர் வழிவந்த தமிழர். பிரான்ஸ், இக்தாலி தேசத்தவரல்லர். நமது இலக்கிய ஏணியிலே அல்பேர்ட்டோ மொராஸியோ உயிர் வாழ முடியாது.”

இந்தச் சம்பாஷணையின் பின் வல்லபன் மேல் நான் வைத்திருந்த மதிப்பும் நம்பிக்கையும் பன்மடங்கு வளர்ந்தன.

குசுமலதா வேறு ஜாதிக்காரி. அவளுக்கு நமது பண்பு புளிக்கும். அவள் வல்லபனின் குணதிசயங்களை உணர நியாயமில்லை, என்று எண்ணினேன்.

ஆமாம் அவளுக்கு அவர் 'கெட்டவர், மிக மிகக் கெட்டவர்' தான்.

'குசமா! நல்லதும் கெட்டதும் நாம் அணிந்திருக்கும் மணக் கண்ணாடி காட்டும் சிந்தனைச் சித்திரங்களல்லவா?'

நான் புதிதாக எழுதிக் கொண்டிருக்கும் சிறுகதைகளையும் குறுநாவல்களையும் கருக்கோலத்திலேயே அவருக்குக் காட்டுவேன். உலாவப் போகும்போது தனிமையாகப் புற்றரைகளில் இருந்து கதைகளை வாசிப்பேன். தூரத்தில் நண்பர்கள் டெனிஸ் விளையாடிக் கொண்டிருப்பார்கள். காதல் ஜோடிகள் வெவ்வேறு திசைகளே நோக்கி நடந்துகொண்டிருப்பார்கள். வல்லபன் மரியாதையுடன் எட்ட இருப்பார். சொற்களை நிதானமாகச் சிந்தித்து வெளியிடுவார். அவர் தன்னடக்கமுடையவராக இருந்தார். தனக்கென்றே ஒருவிதக் கண்டிப்பான ஒழுக்க முறைகளைக் கடைப்பிடிப்பவர் போல் தெரிந்தது. கலை மண்டபம், உடற்பயிற்சி மண்டபம் ஆகிய இடங்களிலும் இருவரும் கதைத்திருக்கிறோம். அவை கண்காணாத மறை விடங்கள். உரக்கக் கத்தினால்தான் வெளியில் இருப்பவர்கள் அவரம் கேட்டு ஓடி வருவார்கள்.

'குசமலதா! உனக்கு ஸ்ரீ மிகவும் கெட்டவரல்லவா? இந்த உடற்பயிற்சி மண்டபத்தின் உயர்ந்த அகன்ற சுவர்களைக் கேட்டுப்பார். ஸ்ரீவல்லபன் கெட்டவரா?'

கண்ணகியைப்போல் அஃறிணைப் பொருட்களுடன் உரையாடவும் ஆசை.

மூன்று மாதகாலம் வல்லபனும் நானும் சர்வகலா சாலையின் பாதைகளிலும், பேராதனைப் பூங்காவினும், மகாவலி கங்கையின் கிளை நனைக்கும் ஓரங்களிலும் சிறுகதை யாத்திரை செய்த பின்பு... ஒரு நாள்...

“சகிதா, மேல் ஹந்தாணைக்குப் போய் வருவோமா?” என்று அழைத்தார் ஸ்ரீ.

அவருடன் மெல்ல மெல்ல அந்தச் சிறிய மலைப்பாறையில் ஏறினேன். மேல் ஹந்தாணைக்கு நான் இதுவரை காலமும் ஏறினதில்லை. அங்கு ஒரே தனிமைபாம். அங்கு நின்று பார்த்தால் குருவிப் பார்வையில் அருணாசலம், பிரிஸ், சங்கமித்தா என்று எல்லா விடுதிகளும் தெரியுமாம். வல்லபனுடன் அங்கு போக எனக்கு ஒருவிதமான பபமும் இருக்கவில்லை. அவர் எதையும் எவரையும் எதிர்க்கக் கூடியவர்.

மேலே சென்றதும் வல்லபன் தரையில் இருந்து விட்டார்.

“சகி! நீங்களும் இருக்களேன்.” அவர் என்னையும் இருத்தினார்.

என்னையறியாமலே அவருடன் சம்பாஷணையில் ஒன்றிவிட்டேன்.

வார்த்தைகள் வார்த்தைகளின் எல்லக்கோட்டை மீள மீள....

சொற்கள் உள் உணர்ச்சியின் மிக நுண்ணிய நரம்புகளை மீட்டமீட்ட...

நான் என்னையே மறந்த மயக்க நிலை. ஸ்ரீயின் வார்த்தைகளிலும் நடுக்கம்.

நான் ஆடவில்லை, அசையவில்லை, பேச...

பேசக்கூட முடியவில்லை.

அடுத்த நாள் காலையில் நான் எழுந்தபோது வயிற்றில் ஏதோ ஊர்ந்து, நெஞ்சில் புகைந்து, மூக்கும் வரையும் குமட்டி வார்த்தை வருவது போல...

சே! மனப் பிராந்தி வைத்திய உண்மைகளுக்கே முரணானதா?

எனது கட்டிலின் மெத்தையில் முகத்தைப் புதைத்துப் படுத்திருந்தேன்.

உலகிலுள்ள கைக்குழந்தைகளெல்லாம் சிறு பிசாசுகளாகி என்னைப் பயமுறுத்துவது போல் ஒரு பீதி.

வயிற்றறையில் ஆயிரம் கால் அட்டை ஒன்று நெளிவதுபோல் ஒரு அருவருப்பு.

படைத்ததற்காக, படைப்பதற்காக, படைக்கப் போவதற்காக, பிரமணியே தூற்றும் ஒரு சிலை; யமன் எவ்வளவு நல்லவன்.

“சரி, நீ இன்றைக்கு லெக்சருக்கு வரவில்லையா?” எனது படுக்கை அறையின் சக பங்காளி சாகினி வினவினாள். அவள் குளித்துவிட்டு பனி நனைத்த கன்னி மலர்போல நின்றாள். அவள் அணிந்திருந்த ‘டீசேட்’ அவள் மேல் உடலைப் பளிங்குச் சிலைபோல் எடுத்துக் காட்டியது.

“வருகிறேன்.” என்று எழுந்து அவசரமாக எல்லா வற்றையும் செய்து முடித்து அவளுடன் சென்றேன்.

வல்லபன் இப்போது என்னைப் பார்க்க வருவதில்லை. வழியில் என்னைக் கண்டால் உலக சம்பிரதாயத்திற்கு ஒரு முறுவல், ஒரு தலை அசைப்பு; அவ்வளவுதான்.

“சசிதா, ஸ்ரீ வல்லபனுடன் இலக்கியச் சர்ச்சைகளை இப்போது நிறுத்தி விட்டாய் போலும்.” துணிவுடன் ஆனால் ஊக்கமாகக் கேட்டாள் சாகினி.

சாகினி துணிகரமுள்ளவள். டெனிஸ் விளையாட்டுப் போட்டிகளில் பரிசுகள் பெற்றவள். பந்தயக் குதிரையைப் போன்ற தேக வனப்பையுடையவள். அவள் அலுமாரியில் வெள்ளிக் கிண்ணங்கள் அவளுடைய பந்தாட்டத்திறமையைப் பறைசாற்றி அலங்கரித்தன. அவள் இலக்கியத்தில் அவ்வளவு அக்கறை கொள்வதில்லை.

“சாகினி, இலக்கியம் ஒன்று; வாழ்க்கை வேறு. தமிழ் இலக்கியம் பெரும்பாலும் உண்மையை மூடி மறைத்துக் கற்பனைத் தத்துவங்களிலேயே ஈடுபடுகிறது. கற்பனையிலும் யதார்த்தம் சிக்கலானது, ஆராய்ச்சி செய்ய வேண்டியது என்பதை நாம் உணர்வதில்லை.” எனது கட்டிலில் இருந்தவாறே பதிலளித்தேன். சாகினி முகத்தைச் சுளித்தாள்.

“நான் கேட்டதற்குப் பதிலா இது? சசிதா, ‘ஸ்ரீமான் ஸ்ரீவல்லபன்’ அதுதான் எனது கேள்வியின் கருப் பொருள்” என்று கேட்டாள் சாகினி.

“வல்லபனா? அவன் வல்லவன், ஆனால் கெட்டவன்”

“அத்துடன் விட்டியே சசி, குசுமாவைப்போல் மகா கெட்டவன் என்று சொல்லவில்லையே.”

நான் குசுமா வழிவந்ததை இடித்துக் காட்டினாலோ சாகினி?

தலையணையின் பஞ்சு உடலில் முகத்தைப் புதைத்து வெம்பினேன்.

“சாகினி, அவன் மகா கெட்டவன்தான். பெண்களின் விரோதி.” துக்கம் எனது குரல் நாண்களைச் சுண்டி இழுத்தது. அதன் பின்பு சாகினி ஏதாவது கேட்ட நேரங்களில் சுருக்கமாக ‘வல்லபன் மிகவும் கெட்டவன்’ என்பதை மட்டும் கூறி வந்தேன்.

இரு வாரங்கள் கழிந்தன.

நான் முழுகினேன்.

எங்கள் குளிப்பு அறையில் குழாயின் விசையை அசைத்து, மழைபோல நீர்த்துறல்களைத் தலையில் வாங்கிய போது எனது உடலும் உள்ளமும் குளிர்ந்தன.

எதிரே சுவரில் மாட்டப்பட்டிருந்த கண்ணாடியில் எனது முகம் தெளிவாகத் தெரிந்தது.

‘சசிதா! நீ கிரபராதி...’ என்று கூறி எனக்கு நானே நீதிபதியும் நடுவருமானேன்.

அல்லது கற்புக்குப் புதிய விளக்கமோ?

விடுதலை பெற்ற எனது கைதி உள்ளம் பஞ்சுபோல் இலேசாக இருந்தது. மெல்லிய சீழ்க்கை அடித்துக் கொண்டு படுக்கை அறைக்கு வந்தேன்.

மாலே வேலை.

அன்று வெளியே போக நான் விரும்பவில்லை. ஏதாவது புத்தகம் படிக்க யோசனை. எனது சுருண்ட கூந்தலை நன்றாக உலர்த்திக் கொண்டு மேல்மாடியிலிருந்த எனது விடுதியிலிருந்து கீழே பார்த்தேன்.

தூரத்தில் மற்ற மாணவவிடுதிகள் தெரிந்தன. அவற்றிற்குப் பின்னணிபாகப் பசுமைபோர்த்த மலைக்குன்றுகள்; கருநீல வானம், அங்கே தொட்டந் தொட்டமாக இரத்தம் தோய்ந்த பஞ்சுகள் போல் முகில்கள்.

அண்மையில் எங்கள் விடுதியைச் சுற்றிப் பச்சைப் பசுந்தரை; அதைத் தழுவி வளைந்து கலஹாவுக்குப் போகும் தார்த்தெரு.

அதன் வழியே...

டெனிஸ் பந்தாட்ட மட்டைகளுடன் ஸ்ரீவல்லபனும் எனது சினேகிதி சாகினியும் எதைப்பற்றியோ இணக்கமாக உரையாடிய வண்ணம் ஒன்றாகப் போய்க் கொண்டிருந்தார்கள்.

ஆமாம், மிகக் கண்ணியமான முறையிலேதான்.

கண்ணாடி

“அப்பா!”

என் பக்கத்தில் துரை நின்றான். அவன் முதுகில் கடலிக் கொடுத்தேன். அன்பின் ஸ்பரிசத்தை அவன் உணர்ந்திருக்க வேண்டும். என்னை நன்றாக அணைத்துக் கொண்டான்.

“அப்போவ்.” அழைப்பில் குழைவு; உரிமையும் இழைந்திருந்தது. துரையின் அகராதியில் அப்பா என் பதற்கு அம்மா என்றும் அர்த்தமுண்டு. அம்மா எவ்வளவு பொறுப்புள்ள பெறுமதியான விளக்கம். அதை நான் நன்கு அறிந்திருக்கிறேன். துரையைப் பெற்றெடுத்த ஆஸ்பத்திரி அறையிலேயே என் மனைவி இறந்து போனாள். மூன்று வருடங்கள் கழிந்து விட்டன. அம்மாவைத் தெரியாத துரைக்கு தாயின் திவஷங்களே பிறந்தநாள் கொண்டாட்டங்கள்.

“அப்போய், அப்புசாமி பார்க்கக் கொண்டு போறியா?”

“மாமி போகும்போது போய்விட்டுவா”

“ஏன் அப்பா நீ கூட்டிப் போகமாட்டியா?”

அவனைக் கட்டி அணைத்துத் தூக்கி விட்டிலுள்ள சுவாமிப் படங்களை எல்லாம் காட்டினேன். ஒவ்வொன்றையும் கைகூப்பி வணங்கி ‘சுகம்தா, அப்பாவுக்குச் சுகம்தா அப்புசாமி’ என்று வேண்டினான்.

அண்மையிலுள்ள சனசமூக நிலையத்தில் இளம்பிள்ளை வாதத் தடுப்புக் குளிகைகளைச் சுகாதார அதிகாரிகள் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். துரைக்குக் கைகளும் கால்களும் குறண்டி, சூம்பி, பாரிசுவாதமாகி இடுப்புகளில் தொங்கும் மரக்கட்டைகளாகலாமா? தடுப்பு இயக்கத்தைப்

பற்றி அறிந்ததும் அவளை அழைத்தாச் சென்றேன். துள்ளிக்குதித்து என் பின்னால் ஓடி வந்துகொண்டிருந்தான்

“அப்பா மருந்து வேண்டாமப்பா. கைக்கும்”

“இல்லையடா இனிக்கும் சீனிப்போளை மருந்து”

“ஏன் அப்பா மருந்து?”

“சுகமாயிருக்கத்தான்”

“சுகமாயிருக்கவா?”

“ஓ”

“அப்பாவும் மருந்து குடிப்பியா”

“.....”

“அப்பா நீ சுகமாயிருக்க மருந்து குடிப்பியா?”

“ஓ”

வீட்டில் அவனுடன் பேசும்போது இருக்கும் வெளிப் படையான பாசத் தொடர்பு எனக்குத் தெருவில் போகும் போது இருக்கவில்லை.

சனசமூக நிலையத்தில் சுமார் நூறு குழந்தைகள் தமது பெற்றோருடன் வந்திருந்தனர். அழகான குழந்தைகள். ஒரு பார்வையில், கோணத்தில், விதத்தில் எல்லாக் குழந்தைகளும் கண்களுக்குக் கவர்ச்சியாக இருந்தனர். குழந்தைகள் மலர்களைப்போல. மலர்கள் நிறத்தில், உருவில், அளவில், மணத்தில் மாறுபட்டாலும் அவை ஒவ்வொன்றும் அழகுக்குப் புதுமையான இனிமையான இலக்கணம் கூறும். மலர்களில் அழகில்லாதவை, குருபமானவை, ஏளனமாகப் பார்த்து நகைக்கவேண்டியவை அல்லது பரிதாபத்துடன் கண்களால் அநுதாபம் தெரிவிக்கவேண்டியவை உண்டா?

ஆனால் குழந்தைகள்.

ஆயிரத்தில் ஒன்று...

“அப்பா அங்கபால் மாமா.” துரை என் நூதன சிந்தையைக் குலைத்தான்.

பாற்காரப் பையன் அருணாசலம் பூப்போன்ற ஒரு குழந்தைக்கு மருந்துக் குளிகையைக் கரைத்துப் பருக்கிக் கொண்டிருந்தான். அது அவன் முதற் பிள்ளையாக இருக்க வேண்டும். அவன் பக்கத்தில் ஒன்றும் அறியாத அவன் மனைவி நின்றாள். தன் பிள்ளையின் முகமலரைத் தடவிக் கொடுத்துக்கொண்டிருந்தாள். அதன் அழகை அவள் வழிக்க வழிக்க, முகம் ஒளியை உமிழ்ந்து கொண்டிருந்தது.

“அப்பா இஞ்ச கக்கூஸ் மாமா.”

வைத்திலோரி என்னைக் கண்டதும் கொஞ்சம் எட்டப்போய், மரியாதையுடன் நரணமாகக் கோணி வளைந்து நின்றாள்.

“இது என்டை பிள்ளை ஐயா.” அவன் கைகளி லிருந்த ஒரு சிறு பையன் திரும்பி அவன் கண்களைப் பார்த்து, அவன் சொக்கையைத் தன் வலது கை விரல் களால் பிழிந்தது. முகத்தை உசப்பிக் குழந்தையின் வயிற்றைக் கவனி ஒரு முத்தம் கொடுத்தான் வலோரி. குழந்தை இலவம் பழம் வெடித்தது போல் அவசரம் அவசரமாகப் பஞ்சுச் சிரிப்புக்களைச் சிதறியபடி அவன் கைகளிலேயே கூனி நெளிந்தது. மன நிறைவுடன் குழந் தையைச் சுகாதாரப் பரிசோதகர் இருந்த இடத்திற்கு எடுத்துச் சென்று “செபஸ்டியான். வயசு ஒண்டரை” என்று பெருமையுடன் அறிமுகம் செய்தான்.

“விலாசமென்ன?”

“திட்டி”

‘திட்டி’ என்ற சொல்லில் இடம், தொழில் பொரு ளாதார நிலை, வாழ்க்கை வசதிகள், கல்வி நிலை இவ்வ ளவும் யாழ்ப்பாண நகரவாசிகளுக்கு விளங்கும்.

அதாவது வலோரி ஒரு முனிசிப்பல் மல கூட சுத்தித் தொழிலாளி; கக்கூஸ்காரன். சுகாதார பரிசோதகருடன் நின்ற மருத்துவமாத் அருவருப்படையவில்லை செபஸ்டியானின் வாயில் ஒரு 'போலியோ' சீனிக் குளிகையைத் திணித்து, அவன் தன் வெட்டுப்பற்களால் அதைக் கொறித்துத் தூளாக்கி உமிழ் நீருடன் குழைத்து நுரையாக்குவதை இமை வெட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அழகை ஆராய்ச்சி செய்கிறானோ?

ஆமாம்; செபஸ்டியான் நல்ல அழகு.

நான் ஒரு மேசைமேல் இருந்த பழைய புதினப் பத்திரிகை ஒன்றைப் புரட்டியவாறு துரையைச் சுகாதாரப் பரிசோதகர் இருந்த இடத்தை நோக்கி மெதுவாகத் தள்ளினேன். அம்பு போலப் போய்க் கைகளைப் பின்னால் கோத்தவாறு அண்ணாந்து காகக் குஞ்சு போல் உதடுகளை 'ஆ' வென்று திறந்து பிடித்துக்கொண்டு நின்றான் துரை.

“உன்டை பேரென்ன தம்பி?”

“துரை.”

“வள்ளித்துரை. என்னுடைய மகன்.” தவிர்க்க முடியாத இந்த உறவைக் கூறி, வயதைச் சொல்லி, விவாசத்தையும் தெரிவித்தேன்.

வள்ளி நான் காதல் செய்து கட்டிக் காலனுக்குப் பறி கொடுத்த அழகுத்திரை. அந்த அழகில் ஆயிரத்தில் ஒரு பங்கு இவனுக்கு இருந்தால், மற்றவர்களைப்போல் நானும் கூச்சமில்லாமல்....

கூச்சமா? உஷ், நான் எப்போதுமே அழகுக்கு முதல் இடம் கொடுப்பவன். அவலட்சணத்தோடு தொடர்பு எனக்கு வெறுப்பு, வெட்கம், வெகுளி...

துரை குளிகையை வாயில் இரசனாவாத்துடன் 'ச்சாச்சா' என்று உமிழ் நீர் ஒலி எழச் சப்பிக்கொண்டு

நின்றான். பரிசோதகரும் மருத்துவமாதும் அவனையே பார்த்துக் கொண்டு நின்றார்கள். தங்கள் முகங்களில் பரிதாபம், பச்சாத்தாபம் இவற்றைக் காட்டி என்னைச் சித்திரவதை செய்தார்கள்.

துரை—

காகக்கரிய நிறம். காகச் சொண்டுகள் போல் உதடுகள், இரு பக்கங்களிலும் சின்னஞ்சிறு யானைத் தந்தங்கள் போன்ற மேல் வேட்டைப் பற்கள், துவாரங்கள் நியிர்த்த சப்பை மூக்கு, கண்களில் வாக்கு...

துரை என்னுடன் படுத்திருந்தான். கட்டிப்பிடித்து உபகதைகள் சொல்லிக்கொண்டிருந்தேன். அவன் இப்போது சாதனாபாடசாலையில் அரிவரிவகுப்பு மாணவன். காகம், நரி, முயல், ஆமை இவை எல்லாம் அவனுடைய கதா நண்பர்கள்.

“அப்பா.”

“என்ன குஞ்சு.”

“நரிக்குட்டி எப்படி இருக்கும்?”

“நரியைப் போலே.”

“நரி எப்படி இருக்கும்.”

“புத்தகத்திலே இருக்கிற நரியைப் போலே”

“ஓ! அதைப்போலையா?”

இடையில் சிறிய மௌனம்.

“அப்போவ்.”

“குஞ்சு”

“மற்றவங்கடை அப்பா வகுப்புக்கு வருவாங்க. நீ ஏன் பள்ளிக்கூட வாசலிலே நிக்கிறாய். டீச்சருக்குப் பயமா?”

“பேசாமல் நித்திரை கொள்.”

“நீ சொன்னால் தான் கண்ணை மூடுவேன்.”

“என்ன சொன்னால்?”

“நீ என்னைக் கூப்பிட எங்கடை வகுப்புக்கு வருவியா?”

“ஓ”

பாடசாலை முடிய மணி அடித்ததும், துரையின் வகுப்புக்குச் சென்றேன். சூரியன் குஞ்சுபோல் சிறு பிள்ளைகள் தமது பெற்றோரைப் பார்த்து நின்றனர். அவர்களுடன் பெரிய பிள்ளைகள் பலரும் நின்றார்கள். துரையை நான் அழைத்து வர, பெரிய பையன்கள் மத்தியிலே கலகலப்பு அலைகள் மெதுவாக மிதந்தன. கண்பாஷையாலும், சிரிப்பாலும் என்னதான் பேசுகிறார்களோ?

“அப்பா இப்படி நீ ஒவ்வொரு நாளும் வரவேணும்.”

“அட ஈஸ்வரா!” மனதுக்குள்ளேயே கடவுளுக்கு ஓர் அழைப்புக் கொடுத்துவிட்டுச் “சரி” என்றேன்.

தினமும் முள் மிதமடியில் நடப்பதுபோற் சென்று அவனை அழைத்து வருவேன். ஏதோ ஒரு புதுப் பிராணியைப் பார்ப்பதுபோல், பெரிய பிள்ளைகள் அவனைப் பார்ப்பதை உணர்ந்தேன். தூரத்தில் நின்று சைகை காட்டிப் பார்ப்பேன். வேண்டுமென்றே எங்கேயோ பராக்குப் பார்ப்பான் அவன். போய் அழைத்து வருவேன். பையன்கள் பொல்லாத விதமாகச் சளசளப்பார்கள்.

“அப்பா, வடிவு எண்டா என்னப்பா?”

“வடிவு எண்டா அழகு”

“அழகெண்டா?”

“.....”

“ஏனப்பா பேசாமல் நடக்கிறாய்? அப்பா நீ சொல்லாட்டி நான் வரமாட்டேன்.”

“சொல்லுறன் நீ வா”

“உம்...சொல்லு”

“எப்படிச் சொல்லுவேன்?”

எனக்கு அவனிடம் அழகு இல்லாத குறையல்லவா தெரிகிறது; அதை...

“.....”

“அப்பா சொல்லாட்டிப்போ. நீ ஒவ்வொரு நாளும் வகுப்புக்கு வருவியா? எனக்கு வெட்கமில்லையப்பா, வெட்கமில்லையப்பா”

“வெட்கமா?”

“ஆமப்பா. உன்னோட போக வெட்கமில்லையா என்று அவங்கள் கேட்கிறார்கள்”

“ஏன்டா?”

“அவங்கடை அப்பா வடிவாம். அதென்னப்பா வடிவெண்டால்?”

“...அழகு”

“அழகெண்டால்?...அழகெண்டால்?”

“வீட்டையடைந்ததும் என்னையறியாமலே கண்ணாடியில் முகத்தைப் பார்த்தேன். நான் இதுவரை பார்க்காத முகம்அதில் தெரிந்தது.

நான்...நான்...நான்குட...

காகக் கரிய முகம். காகச் சொண்டு உதடுகள், பிதுங்கிய தந்தங்கள், நிமிர்ந்து பார்க்கும் மூக்குத் துவாரங்கள். அத்தனையும் அத்தனையும்.

ஆமாம் அதே முகம், அதே உதடு, அதே மூக்கு அதே கண்கள்.

நான் வளர்ந்துவிட்ட பெரிய துரை.

“அழகெண்டா?” துரை மீண்டும் கேட்டான்.

சுட்டுவிரலை நீட்டித் துரையின் நெஞ்சைச் சுட்டிக் காட்டினேன்.

மாமா

மொழிக் கலவரத்தின்போது கொழும்பில் ஏற்படுக தப்பட்ட அகதிகள் விடுதிக்கு இன்னும் ஒருவர் அம்பு லன்னில் கொண்டுவரப்பட்டார். அவரை உடனே பார்வையிட்ட தாதி என்னிடம் வந்து “டொக்டர், மனிதன் மிகவும் கவலைக்கிடமான நிலையில் கிடக்கிறார். உடம்பெல்லாம் காயப்பட்டுப் பேச வில்லங்கப்படுகிறார். ஒருதரம் வந்து பாருங்கள்” என்று சொன்னான்.

அவரை அணுகும்போதே கவனிக்கப்படாத பழைய புண்களின் நெடி என் வயிற்றைக் குமட்டியது. பேசவே தெம்பில்லாதவர் என்று தாதியால் நிர்ணயிக்கப்பட்ட அந்தப் புதிய அகதி என்னைக் கண்டதும், “டொக்டர் நீங்களா?” என்று விபத்து ஒரு சிமிட தாமதத்தின்பின் “ஓ! எங்கள் தம்பி ஆனந்தமல்லவா?” என்று உரிமை பாராட்டி என்னை அணைக்க நெம்பி எழுந்தார். ‘ராம லிங்க மாமா’ என்று அவரை அடையாளம் கண்டதும் விரிந்த என் இதயம் உடனே அவர் நிலையை உணர்ந்த தும் சுருங்கி நெஞ்சின் ஒரு மூலையில் ஒதுங்கிக்கொண்டது.

அவர் இருதயத்தைத் தூண்ட ஒரு ‘கொறமின்’ ஊசியை ஏற்றிவிட்டு, அவர் புண்களை மறைக்க அலங் கோலமாகக் கட்டப்பட்டிருந்த துணிகளை அவிழ்ப்பதில் முனைந்தேன்

“தம்பி நான் பிறைக்கமாட்டேன். என் காருக்குத் தீ வைத்து, என்னை அறிவு மயங்கும் வரையில் அடிச்சு ஒரு காட்டுக்குள் போட்டு விட்டார்கள். உடைந்த என் முட்களையெல்லாம் ஒன்று கூட்டி இழுத்துக்கொண்டு மூன்று நாட்களாகத் தவழ்ந்தேன்....”

மாமா தன் முறையீட்டைக் கண்ணீருடன் தொடங்க, நான் அவரை அத்துடன் நிறுத்த முயன்றேன்.

இப்படியான கதைகளைக் கடந்த மூன்று நாட்களாக இந்த அகதிகள் முகாமில் கேட்டு நானும் மனம் நொந் திருந்தேன்.

ஆனால் மாமாவோ கதையைச் சமூக அவலத்திலிருந்து மாற்றி எங்கள் குடும்ப நிகழ்ச்சி ஒன்றிற்குத் திருப்பினார்.

“தம்பி, நான் சாகுமுன் உன் அம்மாவின் கால்களில் விழுந்து மன்னிப்புக் கேட்கவிருந்தேன். நான் அவளைக் காண்பேனா?”

அவர் குழந்தையைப் போல் அழத்தொடங்கினார். “மிஸ்டர் என்ன இது?” என்ற தாதியின் கடிய மிரட்ட லுக்கு அவர் பணிந்துவிட்டார். அதன் பின் அவர் ஏதோ முணுமுணுத்தார். எனது மூளை அவற்றை வாங்கி ஆராயத் தயாராக இருக்கவில்லை.

‘உன் அம்மாவிடம் நான் மன்னிப்புக் கேட்க வேண்டும்’ என்று அவர் கூட்டிய வார்த்தைகள் பதினைந்து வருடங்களுக்கு முன் நான் பத்து வயதுச் சிறுவனாக இருந்தபோது நடந்த ஒரு நிகழ்ச்சியை என்முன் கொண்டு வந்தன.

அன்று, நன்றாக மழைபெய்த ஓர் இரவு, ராமலிங்க மாமா எங்கள் வீட்டிலிருந்து கடைசியாக ஒரு சூட் கேசுடன் வெளியேறினார். அந்தக் காட்சி என் கண் திரையிலே சிறு சித்திரமாக வரையப்பட்டிருக்க வேண்டும். அல்லாவிடில் அது ஏன் என் கண்களில் பல சமயங்களில் தோன்றியிருக்கிறது? காதுகளில் ஒலித்திருக்கிறது?

மாமா பிறப்பினாலோ சட்டத்தினாலோ எங்கள் மாமா வல்ல; அன்பினாலும் அணைப்பினாலும் அருமை மாமா. அவர் எனது அப்பாவின் பள்ளிச் சினைகிதர். ஆனால் உற்றார் உறவினரிலும் பார்க்க எங்களை நேசித்து உதவிய

வர். உறையும் இரத்தத்தொடர்பு இருந்தால் மட்டுந்தான் உறவினர்? துடிக்கும் இருதயத் தொடர்பு அதிலும் மேலல்லவா?

அப்பா நல்லூரில் ஒரு பாடசாலையில் தமிழ்ப்பண்டிதராக இருந்தார். அவர் எப்போதும் தூய்மையாகவே உடுத்திருப்பார். ஆங்கிலமும் லத்தீனும் தெரியாத ஒரு சின்ன ஆசிரியர், அழுக்கில்லாமல் பிசங்காமல் வேட்டிகட்டிப் பள்ளிக்குப் போகும் அதிசயம் அங்கே பலருடைய கண்களை உறுத்தியது. மாமா தனது வேட்டிகளை இரண்டொருதரம் சலவைகளுக்குக் கொடுத்ததும் அப்பாவிடம் வீசிவிடுவது என்று கூடப் பேசினார்கள்.

இப்படி எத்தனையோ கதைகள்.

படித்தவர்களானால் கட்டுக் கதைகளில் அப்பாவுடன் திருப்தியடைந்தார்கள். மற்றவர்கள் இரக்கமில்லாமல் அம்மாவின் பெயரையும் சேர்த்துக் கொண்டார்கள்.

அம்மா தமிழில் 'ழ' கர 'ள்' கர பேதங்களைச் சரியாகப் புரிந்து கொள்ளும் முன்பே 'பெரிசாகி' பள்ளியை விட்டிருக்கவேண்டும். அம்மாவிடம் இதைத் தவிர வேறு ஒரு குறையையேனும் அப்பாவால் காணமுடியவில்லை. ஒரு சனிக்கிழமை முழுக்கின்பின் பலாநிலையை மடித்துக் கோலி நாங்கள் பனங்கூழ் குடித்துக் கொண்டிருக்கும் போது, அம்மா 'கூள், கூள்' என்று சொல்ல, செல்லமாக 'கூள் வேண்டாம் சரவித்திரி, கூழ் இருந்தால் ஊற்று' என்று நன்றாக நாக்கை மடக்கிக் காட்டிச் சிரித்தார் அப்பா.

"நான் உங்களைப்போல் பண்டிதரா?" என்று அவரை மடக்கினாள் அம்மா. "சட்டம்பியாரே, உமது மனைவி தமிழைக் கரைத்துக் குடிக்காது. போனாலும், அன்று வள்ளுவர் சொன்ன வரக்குக்கு இலக்கணமாகித் திகழ்கி

றாள்” என்று மாமா அபிப்பிராயம் தெரிவித்தார் கூழை உறிஞ்சியபடி.

“இவள் கரைத்துக் குடிக்கத் தமிழ் என்ன கூழா?” என்று அப்பா வெளிப்படையாகக் கிண்டல் செய்தா ரெனினும், மாமா அம்மாவின் ஒழுக்கத்தைப் புகழ்ந்தது அவருக்குப் பெருமையைத் தந்திருக்கவேண்டும். எனக்கு அது நன்றாகத் தெரியும்.

“சாவித்திரி உனக்கு பெயர் நல்ல பொருத்தம். ஆனால் வேறு பெயர்களும் பொருந்தியிருக்கும்” ஒரு புதிரைப் போட்டார் மாமா.

“என்ன?”

“சீதை, கண்ணகி, தமயந்தி...”

“போதும்!” அம்மா எழுந்துவிட்டாள்.

ஆம், என் அம்மாதான் சீதை; என் அம்மா கண்ணகி... அவள் தமயந்தி.

அவளை நன்றாக அறிந்த எங்கள் மாமா இப்படிச் சொல்லும்போது, சுருட்டுக்காரச் சொத்திச் சண்முகமும், தேநீர்க்கடைக் கந்தையனும், அவனும் இவனும் எது வேண்டுமானாலும் சொல்லித் தொலையட்டுமே. அவங்களைப் பாம்பு கடிக்கும்.

மாமா மாதத்திற்கு ஒருமுறையாவது வியாபார அலுவலாகக் கொழும்பிலிருந்து வந்தா எங்கள் வீட்டில் மூன்று நான்கு நாட்கள் தங்குவார். அவர் வந்தால் எனக்கும் எனது தங்கை ஆனந்திக்கும் கொண்டாட்டம். அவருடைய அழகிய காரிலே செல்வச்சந்தி கோவி லுக்குப்போய் ஆட்டக் காவடியைப் பார்ப்போம். கிரி மலையிலே குளித்துப்போட்டுக் கும்மாளம் போடுவோம். ‘சிந்தாமணி’ படம் பார்க்க அப்பாவையும் அம்மாவை

யும் கூட அழைத்துச் சென்றார் மாமா. அவர் மதராஸில் இருந்து படங்களைத் தருவித்து இலங்கையில் விரியோகம் செய்தார். அதனால் அவருக்கும் எங்களுக்கும் எந்தப் படமாஸிகையிலும் டிக்கட் வாங்கவேண்டியதில்லை.

அப்பா அவருக்குக் கலியாணம் பல பேசியும் மாமா விரும்பவில்லை. மாமாவுக்குக் கல்யாணம் ஆகக் கூடா தென்று நானும் வேண்டினேன். அவர் கலியாணம் செய்து கொண்டால் இப்படி எல்லாம் எங்கள் வீட்டிற்கு வந்து போக முடியுமா?

அப்பா பாடசாலைப் பிள்ளைகளைக் கூட்டிக்கொண்டு தென்னிலங்கைக்குப் போனவர், வந்ததும் சுகமில்லாமல் படுத்துக்கொண்டார். வீட்டு மருந்துகளைப் போட்டுக் கொடுத்தாள் அம்மா. நோய் வலுத்தது; மாமாவுக்குத் தந்தி கொடுத்தாள். அன்றே மாமா கொழும்பிலிருந்து காரில் பறந்து வந்தார். அப்பாவை யாழ்ப்பாண ஆஸ்பத்திரிக்கு அழைத்துச் சென்றார். டொக்டர்கள் சொன்னார்கள்; அப்பாவுக்கு டைபாயிட் காய்ச்சல் என்று. வீட்டிலே வைத்துப் பராமரித்ததால் அவர் குடலில் துவாராம் ஏற்பட்டுவிட்டதாம். அப்பாவுக்கு இரத்தம் வேண்டியிருந்தது. மாமா இரத்ததானம் செய்தார். ஆனால்.... மாமாவுடன் இந்த இரத்தத்தொடர்பையும் ஏற்படுத்தவே இத்தனை காலமும் தான் வாழ்ந்ததுபோல் அப்பா ஒவென்று எங்களைக் கதறவைத்துவிட்டுப் போய்விட்டார்.

அப்பாவின்மேல் மாமா வைத்திருந்த அன்பைத் தெரிந்த சில சுயநலக்காரர், அப்பா உயிருடன் இருக்கும் போது 'ஏனோ சுவானமே' என்றுகூடக் கேட்காத இனத்தவர்கள் எல்லோரும் செத்தவீட்டைச் சிறப்பாகச் செய்யவேண்டும் என்ற பணியில் நீயோ நாளை என்று போட்டி போட்டார்கள். மாமா வெள்ளைக்காரனைப்

போல் செலவு செய்வார் என்று அவர்களுக்குத் தெரியும். துக்க வீட்டில் பண்டைக் காலத்து ஆசாரங்களையெல்லாம் புதுப்பித்து நடத்துக் காட்டினார்கள். அப்பாவை எல்லோரும் பார்க்க கதிரையிலே சாய்த்து வைத்து அவர்கைகள் சோர, கீழ் உதறிவிழ, கண்கள் பிதுங்க வந்தவர்கள் கிட்டிவிறும் எட்டிவிறும் எண்ணெய் வைத்துக் குளிப்பாட்டியதையும், வாய்க்கு அரிசி போட்டதையும், வெற்றிலை இடித்துத் தீற்றியதையும் நான் பல ஜென்மங்களுக்கு மறக்கமாட்டேன்.

கடைசியாக, பிரேத ஊர்வலத்தில் அப்பாவை ஒரு சாய்மனைக் கதிரையில் சமாதிகைத்து, அவருக்கு அவர் என்றுமே அணிபாத ஐரோப்பிய உடை அணிந்து மூக்குக் கண்ணாடி போட்டு, கையிலே ஒரு புத்தகத்தை விரித்து வாசிக்கும் தோரணையில் வைத்துக் கட்டிக்கொண்டு பேரக ஏற்பாடுகள் நடந்தன. “இறந்தவர் தெய்வம், பிசாசு அல்ல. போதும் இந்த அலங்கோலங்கள்” என்று மாமாகூறித் தடுத்துவிட்டார் அதைக் கேட்டு எல்லோரும் அடங்கிவிட்டனர்.

ஒருவாறு அப்பாவின் பிரேதத்தை மரியாதையுடன் அனுப்பி வைத்தோம். அன்றிரவு ஒவ்வொருவரும் தாங்கள் செலவு செய்த பணத்தை மாமாகிடம் கேட்டு வாங்கிக் கொண்டனர். அவர் எல்லாமாகக் கொடுத்த பணம் இன்னும் மர்மமாகவே இருக்கிறது. “அண்ணா, உனக்கு எவ்வளவு செலவு?” என்று அம்மா கேட்க, “உனக்கேன் அது? பணம் இருந்தால் வைத்துக்கொண்டு பிள்ளைகளை நன்றாகப் படிக்க வை.” என்றார் மாமா. அப்போது அவர் கண்களில் நீர் முத்தாகத் திரண்டது.

அப்பா இன்ஜூர் செய்திருந்த ஐயாயிரம் ரூபாயை விவரவில் முயற்சி செய்து அம்மாவின் கையில் சமர்ப்ப

சித்தார் மாமா, வருடக் கடைசியில் வந்து என்னைத் தன்னுடன் கொழும்புக்கு அழைத்துச் சென்று அங்கே படிப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்வதாகச் சொன்னார். ஆனந்தி அம்மாவுடன் கல்லூரிலேயே இருப்பாள். நான் ஆண்டிள்ளையாதலால் நல்ல படிப்பும் கண்காணிப்பும் அவசியம். இன்னும் ஆறு ஏழு மாதங்களில் மாமாவுடன் கொழும்பில் ராசாவைப்போல் வாழப்போகிறேன் என்ற நினைப்பு என் பிஞ்சு உள்ளத்தைக் கிளுகிளுக்கச் செய்தது. அம்மா மாமாவை அழுகையுடன், “நான் உனக்கு என்ன கைம்மாறு செய்யப்போகிறேன் அண்ணா?” என்று சொல்லி அனுப்பி வைத்தாள்.

மார்கழிமாத மாரி மழை இடி மின்னலுடன் பொழிந்தது. எங்கும் வெள்ளம். மழையைப் பார்த்துக் காத்திருந்த பயிர்களும் சிறு உயிர்களும் மழையினாலேயே மாண்டு போயின.

இயற்கை சிலவேளைகளில் தன் கண்ணுக்கும் மூளைக்கும் ஓய்வு கொடுத்து விடுகிறதோ?

நல்ல மாமா சொன்னபடியே வந்து சேர்ந்தார். அப்போது நத்தரா லீவு. அவர் வரும்போது ஒரு சோடி சப்பாத்துக் கொண்டு வந்தார். யாழ்ப்பாணத்தில் பிள்ளைகள் பள்ளிக்குச் சப்பாத்து அணிவதில்லை. அதனால் நான் நடக்கத் தெரியாத வயதில் செல்லமாகச் சின்னச் சப்பாத்தைப் போட்டபின்பு சப்பாத்து அணிபவிலலை. இதைத் தெரிந்து, ஒரு புதிய சோடியைக் கொண்டு வந்த எங்கள் மாமாவின் மூளைக்கு தூற்றுக்கு தூறு மார்க்ஸ் போட்டேன். நான் சப்பாத்தில்லாமல் ஒரு பெரிய காரில் இருந்து கொழும்பில் இறங்குவது பொருத்தமாகுமா?

மாமா வந்த அன்றிரவு சாப்பாடு முடிந்ததும் நான் வழக்கம்போல் அவருடன் படுத்திருந்தேன். அவர் மெல்ல

மாக உபகதை சொன்னது அடுத்த அறையில் படுத்திருந்த பொல்லாத ஆனந்திக்குக் கேட்டுவிட்டது. ஓடிவந்து மாமாவுக்கும் எனக்குமிடையில் படுத்துக்கொண்டாள். மாமாவின் மேல் காலைப் போட்டுக் கட்டிப்பிடித்துக் கொண்டு கிடந்தபடியே தூங்கிவிட்டாள். கதை சொல்லும்போது அவளின் ‘உம்’ படிப்படியாக மங்கி நின்று விடவே “தங்கச்சி ஆனந்தி சரி,” என்று அம்மாவை அழைத்தார் மாமா. அம்மா தான் அணிந்திருந்த பாவாடை சட்டையுடன் வந்து ஆனந்தியின் பிடிகளை மாமாவிடமிருந்து ஒரு விதமாக அகற்றித் தூக்கித் தனது அறைக்குச் சென்றாள். “கள்ளி” என்று செல்லமாக மாமா ஆனந்தியைத் தட்ட அசைத்த கை தவறி அம்மாவின் தோளில்தான் பட்டது.

சிறிது நேரத்தில் நானும் தூங்கிவிட்டேன்.

திடுக்கிட்டுக் கண் விழித்தேன். எங்கள் அறை வெளிச்சம் போடப்பட்டிருந்தது. மாமா உடுத்துக் கொண்டிருந்தார். அடுத்த அறையில் அம்மா சிடு சிடுத்துக் கொண்டிருந்தாள். கண்களை மூடிக்காதுகளை விரித்தேன். சுவர் மணிக்குண்டின் டிக் டாக் சத்தம் கேட்டது. அத்துடன் மணி அடித்தது; கூட்டிலேன் பன்னிரண்டு.

“இதற்குத்தானா நீ இவ்வளவும் எங்களுக்குச் செய்தாய்?” அம்மாவின் குரல் கேட்டது. அதில் கோபம் கொந்தளித்தது.

“.....”

“துரோகி”

“இனிப் போதும்...பேசாதே.” இது மாமாவின் குரல்.

என்ன குழந்தையைப்போல் விம்முவது மாமாவா? கண் இமைகளை மெல்ல மலர்த்திப் பார்த்தேன். அவர்

ஒரு கையில் சூட்டுக்கேசையும் மறு கையில் டோர்ச் லைட்டையும் எடுத்தார். எனது அறை லைட்டை அணைத்தார்.

“போகவா சாவித்திரி?”

“உடனே போ. நீ புழுத்துத்தான் சாவாய்.”

சிறிது நேரத்தில் மாமாவின் கார் பெருமூச் சொன்றை எறிந்து விட்டுப் போய்விட்டது.

எனக்கு நடுக்கம் பிடித்தது. குளிர் இரவு, மாமா இல்லாத தனிமை, அம்மாவின் கோபம் எல்லாம் என்னைப் பலவிதத்தில் துன்புறுத்தின. மாமா கதையில் சொன்ன பேய்களும் பூகங்களும் எங்கள் வீட்டுக் கூரையைப் பிரிப்பதுபோல் இருந்தது. ஆனால் இப்போது பயமில்லை. ஆயிரம் பேய் வந்தாலும் அவற்றைச் சுட்டெரிக்கும் மன நிலையுடன் அம்மா அடுத்த அறையில் படுத்திருக்கிறாள் என்று எனக்குத் தெரியும்.

“அப்பா, நீங்கள் இருக்கும்போது எல்லோருக்கும் பயந்துகொண்டும், ‘கேட்டிங்கனா உங்களைத்தானே’ என்று கூவிக் கொண்டும் ஓடிவரும் பழைய அம்மா அல்ல இவள். காலையில் எழுந்ததும் சாயி அறையில் நாங்கள் சாத்திவைத்திருக்கும் உங்கள் படத்திற்குத் தவறாமல் பூப்போட்டுக் கும்பிட்டு சில நிமிடங்கள் உலகத்தை மறந்து நிற்கும் அவளது அந்த நிலையைத் தவிர, அவள் இப்போது செய்யும் செய்கை ஒன்றாவது எனக்குப் பிடிப்பதில்லை.” என்று என் இதயத்தில் ஓரிடத்திலிருக்கும் என் அப்பா விடம் முறையிட்டேன்.

அதன் பின்பு மாமாவை நான் காணவில்லை. அவர் போன சில நாட்களில் அம்மா பேருக்கு இரண்டொரு கடிதம் போட்டார். ஆனால் அவை கவர் உடைபடாமலே அவர் விலாசத்திற்குத் திரும்பின. தீபாவளிக்கு அவரிடமிருந்து எனக்கு வந்த பார்சலும் அம்மாவின்

உத்தரவின்படி அதே கதி அடைந்தது. அவர் கடிதத்தில் எழுதினதையாவது அம்மா படித்திருக்க வேண்டும். என்னதான் எழுதினாரோ?

“சாவித்திரி, என் தங்கச்சி என்னை மன்னித்து விடம்மா. என் நெஞ்சில் அன்று ஒரு பிசாசு...” என்ற முனகலுடன். மாமா என் தோளின்மேல் கையை வைத்த போதுதான், நான் சிந்தனைச் சிறையிலிருந்து விடுபெற்றேன். நான் பத்து வயதுச் சிறுவனல்ல. இப்போது அகதிகள் முகாமில் ஒரு டொக்டர் என்பதை உணர்ந்தேன்.

“மாமா, அம்மா உங்களை மன்னிப்பாள்” என்று நான் சொன்னதும் அவர் முகத்தில் ஒரு தெய்வப் புன்னகை மொட்டுவிட்டு, மலர்ந்து உலர்ந்து மறைந்தது. அதைத் தொடர்ந்து சில நிமிடங்களில் தானே இயங்கும் உறுப்புக்களும் அமைதியாக நின்று போயின. கட்டு அவிழ்க்கப்பட்ட அவர் புண்களைப் பார்த்தேன். அவற்றில் புழுக்கள் மட்டும் இன்னும் நெளிந்து கொண்டிருந்தன.

அதிகாரி

ஒரு பெரிய காரியாலயத்தின் பிரதான காரியதரிசி திருவாளர் மு. பரமகுரு. அவர் கோட்டைப் புகையிரத நிலையத்தில் முதலாம் வகுப்புச் சீட்டுக் கொடுக்கும் பகுதியிலே குறுக்கும் நெடுக்குமாக நடந்துகொண்டிருந்தார். கையிலிருந்த பிரயாணப் பெட்டியின்மேல் அவருக்குக் கொஞ்சம் நம்பிக்கை குறைந்திருந்ததால் பெட்டியைச் சுற்றிச் சணற் கயிற்றினால் ஒரு கட்டுப் போட்டிருந்தார். மற்றக் கை சிவப்பு நாடாவால் கட்டப்பட்ட ஒரு காகிதக் கட்டைக் குரங்குப் பிடியாய்ப் பிடித்திருந்தது. அதன் முன்னட்டையில் 'இராசப்பிட்டி வைத்தியசாலை களவு சம்பந்தமாக' என்று ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பட்டிருந்தது. நிலைய மணி அவசரமாக அடிக் கவே, நேரம் சரியா என்று தனது கைக்கடிகாரத்தைப் பார்த்துவிட்டு, அடுத்த பகுதிக்கு விரைந்து சென்றார். மூன்றாம் வகுப்புச் சீட்டுக் கொடுக்கும் இடத்தில் பத்து ரூபாய் தானே நீட்டி ஒரு சீட்டையும் சில்லறைகளையும் வாங்கிக் கணக்குச் சரியா என்று பார்த்துவிட்டுப் பையில் போட்டுக் கொண்டார்.

முதலாம் பிளாட்பாரத்தில் நின்ற வண்டியில் 'இராசப் பிட்டி' என்ற பெயர்ப் பலகை போடப்பட்ட மூன்றாம் வகுப்புப் பெட்டியில் நிதானமாக ஏறி உட்கார்ந்து, உட்காரும் அசைவு முடிய முன்பே "இது இராசப்பிட்டிக் குத்தானே?" என்று தனது எதிரில் இருந்த ஒரு தோட்டத் தொழிலாளியிடம் கேட்டார். "ஆமாங்க இராச பிட்டிக்குத் தானுங்க" என்று பதிலளித்த அவன், ஒரு பெரிய துரை தன்னை ஒரு பொருளாக மதித்துக் கேள்வி கேட்டதற்குத் தன் சந்தோஷத்தையும் நன்றியையும்

தெரிவிக்கும் முகமாக “என் துரை, இராசப்பிட்டிக்கா போறீங்க?” என்று தானும் கேட்டான்.

“ஆமாம்”

“துரை எந்தத் தோட்டத்திலே வேலையுங்க?”

“.....”

திருவாளர் பரமகுரு அதற்குப் பின் இறங்குமட்டும் யாரிடமும் பேச்சுக் கொடுக்கவுமில்லை, வாங்கவுமில்லை. இந்த மூன்றாம் தரப் பிரயாணிகளுடன் வம்பளப்பதற்கு அவருக்கு வேறு வேலை இல்லையா, என்ன? பொறுப்பற்ற முறையிலே தனது அந்தஸ்தை மிகவும் குறைத்து ‘இது இராசப்பிட்டிக்குத் தானே?’ என்று அநாவசியமாகக் கேட்ட கேள்விக்காகத் தன் நாக்கை கொண்டு, தலையை ஒரு தரம் தடவினர். தடவின கையில் விபர்வையின் ஈரம் கசியவே, கைக்குட்டையாலே முகத்தையும் நெற்றியையும், அப்படியே பின்னுக்குத் தலை வழக்கையையும் நன்றாகத் துடைத்துக் கொண்டார்.

புகைவண்டி அசையத் தொடங்கியதும் தனது பிரயாணப் பெட்டியைத் திறந்து இராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸருடைய உபதேசங்களடங்கிய ஒரு குட்டிப் புத்தகத்தை எடுத்துப் பக்கங்களைத் தட்டிப் பார்த்தார். இலங்கை வானொலி நிலையத்தார் சைவ நற்சிந்தனைக்கு அவருடைய—திருவாளர் பரமகுருவினுடைய—நல்வழிச் சொல்லமுதத்தில் மூன்று நிமிடக் குறையல் கேட்டிருந்தார்களாதலால் அவர் அந்த மகானின் உபதேசம் ஒன்றை எடுத்து அதற்கு ‘மேக்கப்’ போட்டுக் கொண்டிருந்தார். சமயவழிபாட்டில் அவருக்கு என்றுமே அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை. வருகிற வருடம் அவர் வேலையிலிருந்து முழுப் பென்சனுடன் ஓய்வு பெற்றதும், ஒரு நல்வழிச் சங்கத்தில் சேர்ந்து அதன் தலைவராகிப் பாமரமக்களுக்குச்

சமய வழிபாட்டையும் வாழ்க்கை நெறிகளையும் கூட்டங்கள் மூலமும் சிறு பிரசுரங்கள் மூலமும் பரப்ப வேண்டும் என்பது அவரது மாற்ற முடியாத அவா. பரமஹம்ஸருடைய உபதேசம் ஒன்றைத் தனது நற்சிந்தனையாக மாற்றிய தெய்வீகப் பணி முடிந்ததும் அவருக்குத் திடீரென இப்பூவுலக ஞாபகம் வரவே 'இராசப் பிட்டி வைத்தியசாலைக் களவு' காயிதக் கட்டைப் படிக்க அதைத் தேடினர். அக்கம் பக்கம் பார்த்தார். காணவில்லை. மேலே நிமிர்ந்து, இருந்தபடியே குனிந்து, மீண்டும் திரும்பி, அக்கம் பக்கமாக....

பிரயாணப் பெட்டியைத் திறந்து மடித்த கோட்டும் கனிசானும், நீரிழிவுக்குப் போடுகின்ற மாத்திரைப் பெட்டி. சவரப் பெட்டி, புத்தகங்கள், கடுதாசிகள் இவற்றைத் தட்டிப் பார்த்தார்.

'சே, முப்பத்தைந்து ஆண்டு சேவையில் இந்தக் கடைசி நேரத்தில் இப்படி ஒரு முக்கியமான காயிதக் கட்டைத் தொலைத்துப் போட்டேனே!'

அப்படியே வண்டியிலிருந்து குதித்துக் கோட்டைப் புகையிரத நிலையத்துக்கு எப்படியோ சென்று மூன்றாம் வகுப்புச் சீட்டுக் கொடுக்கும் யன்னலடியைப் பார்க்க வேண்டும் போல் இருந்தது அவருக்கு. அல்லது அபாயச் சங்கிலியை இழுத்து....

அது அபாயகரமான விஷயம்தான். அவருக்கு அந்த நாட்களில் உத்தியோக உயர்வு கிடைக்க இருந்தது. அதற்காக யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் மேலதிகாரிகள். சர்வசாதாரண கிளறிக்கல் சேவையிலிருந்து படிப்படியாக உயர்ந்து சர்வாதிகாரமிக்க இந்த உயர் உத்தியோகத்தை எட்டிக் கைப்பற்றிய அவருக்கு மேலும் ஒரு சிறுபடி

ஏறுவது சிரமமாக இருக்கப் போவதில்லை. அந்த உயர் வினாலேதான் அவருக்கு எத்தகைய நன்மையும் வர இருந்தது.

இந்த நேரத்திலேயா அவர் அந்த வழக்கின் பத்திரங்களைத் தொலைக்க வேண்டும்? வழக்குத்தான் என்ன சில்லறை விஷயமா, சும்மா பத்திரங்கள் இல்லாமலே யாராவது இரண்டு மூன்று பேரைக் கேட்டுவிட்டு, 'விசாரணையின் போது உருப்படியாக ஒன்றும் அறியக் கூடியதாக இல்லை. ஆகவே குற்றச்சாட்டை வாபஸ் பண்ணவும்.' என்று சிபார்சு செய்து அனுப்பித் தொலைக்க.

அரசாங்க உத்தியோகத்தார்கள் சம்பந்தமாகக் குற்றச் சாட்டுகளையும் முறையீடுகளையும் விசாரணை செய்து, தண்டனையைச் சிபார்சு செய்யத் திரு. பரமகுரு அனுப்பப் பட்டிருப்பது இது முதல் தடவை அன்று. அரசாங்கத்தின் எத்தனையோ இலாகாக்களில் அவர் இருந்த போது பல தரப்பட்ட குற்றங்களை விசாரணை செய்து தண்டனை விதித்துப் பாராட்டுப் பெற்றிருக்கிறார். மேலதிகாரிக்குக் கீழ்ப்படியாமை, இலவச புகைவண்டித் துண்டுகளை தவறான முறையில் உபயோகித்தமை, அப்போத்திக்கரி தாதியுடன் சந்தேகப்படத்தக்க முறையில் நெருங்கிப் பழகியது, இரா வேலையின்போது காவற் காரன் கண்ணயர்ந்தது இப்படியான எத்தனையோ பிரச்சினைகளுக்கு ஒரு சிறு நீதிபதியாகவே விளங்கியிருக்கிறார். அவரால் நூற்றுக்குத் தொண்ணூற்றொன்பது வழக்குகளில் அரசாங்கத்திற்கு வெற்றி. விசாரணை செய்யத் துப்பறியும் மூளை வேண்டும் என்று கூறிப் பெருமைப் பட்டுக்கொள்வார்.

இப்போது அவர் விசாரணை செய்யப்போகும் வழக்கு ஒரு களவு சம்பந்தமானது. அரசாங்கத்தை ஓர் அரசு

சாங்க ஊழியன் கொள்ளையடிப்பதா? நாடு உருப்பட்டது போலத்தான். ஏற்கனவே அந்த வழக்கைப்பற்றி அறிந்த விஷயங்களை, அதாவது காணாமற்போன காயிதக் கட்டில் இருந்த கடிதங்களில் உள்ள குறிப்புகளை, மனதில் ஆராய்ந்தார்.

இராசப்பிட்டி அரசாங்க வைத்தியசாலையின் காவற் காரன் கந்தையா பொன்னம்பலம் இலவசமாக அரசாங்கம் கொடுக்கும் பால் மாவைக் களவு செய்ததாகக் குற்றம் சாட்டப்பட்டிருக்கிறான். வேலி பயிரை மேய்ந்ததாக முறைப்பாடு. ஏற்கனவே இதைப்பற்றி விசாரணை செய்த இராசப்பிட்டி வைத்திய அதிகாரி, காவற்காரன் பொன்னம்பலம் தான் குற்றவாளியல்ல என்று சொல்லுவதாகவும், களவை நிரூபிக்க ஆதாரங்கள் கிடைக்கவில்லை என்றும் எழுதியிருந்தார். அந்த விசாரணையின் குறிப்புகளைப் படித்ததும் திரு. பரமகுரு துள்ளிக் குதித்தார். இப்படியான குற்றங்களைச் சரியாக விசாரணை செய்யாவிடில் வரக்கூடிய ஆபத்துக்களைத் திரு. பரமகுரு மேலதிகாரிகளுக்கு எடுத்து விளக்கினார். ஆகவே, இந்தக் களவை ஒரு முறை தானே நேரில் விசாரித்து ஒரு முடிவுக்கு வர உத்தரவு வேண்டினார். அதற்கு அனுமதி கிடைத்தது.

‘சே, அடுத்த புகையிரத நிலையத்திலேயே இறங்கி நிலைய அதிபரைக் கோட்டைக்குக் காயிதக் கட்டு சம்பந்தமாகத் தொலைபேசி மூலம் பேசும்படிச் சொல்லவேண்டும்’ என்று நினைத்த அவருக்கு நீரிழிவுக் கோளாறு அடிவயிற்றைச் சுரண்டியது. நிதானமாக எழுந்த மலசல கூடத்திற்குப் போய்வந்த போது, அவர் இருந்த இடத்திலே இதுவரையும் அவருடைய நூற்றறுபது இருத்தல் பாரத்தைத் தாங்கியிருந்த இராசப்பிட்டி காயிதக் கட்டு இப்போது மனப் பாரத்தை இறக்கி வைத்தது. அதைக்

கையில் எடுத்து தட்டிப் பார்த்து விட்டுப் பிரயாணப் பெட்டிக்குள் பத்திரமாக வைத்து விட்டார்.

2

இராசப்பிட்டி புகையிரத நிலையத்தில் திருவாளர் பரமகுருவின் சிநேகிதர் ஒருவரின் மோட்டார் வண்டி அவரை எதிர்பார்த்துக் காத்து நின்றது. சிநேகிதர் ஒரு தேயிலைத் தோட்டப் பெரிய துரை. அன்று தனது சாரதியுடன் மோட்டார் வண்டியை பரமகுருவிடமே அவர் தேவைக்காக ஒப்படைத்திருந்தார்.

இராசப்பிட்டி வைத்தியசாலையில் விசாரணை உயர்தர விரவாகச் சம்பிரதாயத்திற்கேற்ப நடந்தது. வைத்திய சாலையின் அதிகாரி, தொழிலாளர்கள், பிற சாட்சிகள் முதலியோரின் வாக்கு மூலங்கள் பதிவு செய்யப்பட்டன, குற்றம் சாட்டப்பட்ட கர்வலாளன், க. பொன்னம்பலம், தான் திருடவில்லையென்று குற்றச்சாட்டை மறுத்தான். அவனுக்கு எதிராக யாரும் சாட்சி சொல்லவில்லை. பொன்னம்பலம் பால் மாவைத் திருடியதாகப் 'பெட்டிசம்' போட்டவர் கூட அன்று விசாரணைக்கு வரவில்லை. தான் அந்தப் பெட்டிசத்தைப் வரபஸ் பண்ணுவதாக ஒரு கடிதம் அனுப்பியிருந்தார். விசாரணை இப்போது இரண்டாம் நிலைக்கு வந்துவிட்டதால் அதை நிறுத்த முடியாதென்று திரு. பரமகுரு தீர்மானித்தார். வேறு சில அத் தாட்சிகளைச் சேகரிப்பதற்கு அவர் பொன்னம்பலத்தின் வீட்டைப் பரிசோதிக்கச் சென்றார்.

பொன்னம்பலத்தின் வீட்டில் அரசாங்கத்தின் பால் மர ஒரு பெட்டியில் இருந்தது. பெட்டி திறக்கப்பட்டுக் கொஞ்சம் எடுக்கப்பட்டிருந்ததால், நாலு இறுத்தல்வரை மா அதில் இருந்தது. அதைப் பரமகுரு குறித்துக் கொண்டார். அவர் இருந்து எழுத நிற்காலி ஒன்று

போடப்பட்டது. விசாரணை நடப்பது தனது வீட்டில் என்பதால் திரு பரமகுருவின் அதிகாரச் சிந்தனை சிறிது இளகும் என்று பொன்னம்பலம் எதிர்பார்த்தான். தனது பிள்ளைகள் ஐவரையும் அழைத்து வந்து அதிகாரி முன் நிறுத்தினான். “இந்தா நீயும் வா. ஐயாவுக்கு எங்கள் கஷ்டங்களைச் சொல்லு” என்று தன் மனைவியையும் அழைத்தான். அவளும் கைக் குழந்தையோடு வந்து அவர் முன்னால் நின்றாள்.

“ஐயா, உண்மையைச் சொல்லுறன். எல்லோருக்கும் இலவசமாகக் கொடுக்கிற பால். ஆனபடியால் இந்தப் பிள்ளைகளுக்கு ஒன்பது ரூபத்தல் கொண்டு வந்து கொடுத்தன.” என்றான் பொன்னம்பலம்.

பரமகுரு அந்த வட்டாரத்தின் படத்தை எடுத்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

“ஆக இரண்டு பெட்டி பால்தான், ஐயா. நான் சொல்லித்தான் கொண்டு வந்தார். இந்தப் பிள்ளைகளுக்கும் பால் இல்லை.”

பொன்னம்பலத்தின் மனைவியும் இப்படித் துணிகரமாகக் கெஞ்சினாள்.

“உனது வீடு இராசப்பிட்டி வைத்தியசாலையின் நிர்வாக எல்லைக்கு அப்பால் இருக்கிறது.” பரமகுரு படத்தைப் பார்த்தபடியே கூறினார்.

‘ஓமையா. சந்திக்கு அங்காலை இராசப்பிட்டி. என்னுடைய வீடு கொஞ்சம் இஞ்சாலை.

“உனக்கு இதெல்லாம் தெரிந்து இருக்கிறது?”

“தெரியாமல் என்ன ஐயா.”

“உனது பிள்ளைகளின் பெயர்கள் வைத்தியசாலைக்குழந்தை நிலையப் பதிவேடுகளில் இருக்கின்றனவா?”

“இல்லை ஐயா. எல்லைக்கு இஞ்சாலையிருக்கிற பிள்ளைகளைப் பதிவு செய்யமாட்டார்கள்.”

“உனது பிள்ளைகளுக்கு இராசப்பிட்டியில் கொடுக்கப்படும் பால் மா உரியதல்லவென்று உனக்குத் தெரிகிறதல்லவா?”

“ஓம் ஐயா. பிள்ளைகளுக்காகச் செய்த குற்றம். ஐயா தான் மன்னிக்க வேண்டும்.”

“அப்படியானால் இப்போது நீ குற்றத்தை ஒப்புக் கொள்கிறாய்?”

“குற்றம் தான் ஐயா”

பரமகுரு அங்கு இருக்க விரும்பவில்லை. மோட்டார் வண்டியில் ஏறித் தோட்டப் பெரிய துரையின் வீட்டுக்கே மத்தியானச் சாப்பாட்டிற்குப் போய்விட்டார். அங்கே அவருக்கு விருந்து நடந்தது. சாப்பிடும்போது காவலாளியைக் குற்றத்தை ஒப்புக் கொள்ளச் செய்ததைப் பற்றிப் பெருமையாக அளந்து கொட்டினார். எல்லோரும் அதிசயத்துடன் கேட்டுச் சிரித்து அவரைப் பாராட்டினார்கள்.

அன்று இரவு அவர் இராசப்பிட்டியிலிருந்து கொழும்புக்குப் பிரயாணமானார். மூன்றாம் வகுப்புப் பெட்டியாக இருந்தாலும் மன சிம்மதி இருந்ததால், பரமகுரு நன்றாகத் தூங்கினார்.

அடுத்த நாள் அவர் வேலைக்குப் போகவில்லை. விசாரணையைப் பற்றிய அறிக்கையை வீட்டிருலிந்தபடியே விபரமாகத் தயாரித்துக் கொண்டிருந்தார்.

“ப்பா, ஆடு குதிரை எப்ப வாங்கித் தருவாய்?” அவருடைய கடைசி மகள் ரேணுகா அவர் கையைத் தொட்டுக் கேட்டாள்.

பரமகுரு சிரித்துக் கொண்டார். அவன் அவருக்குப் பேரப் பிள்ளையைப் போல. அவன் மேல் அவருக்குக் கொஞ்சம் அதிகமான அன்பு.

“பணம் வந்ததும் வாங்கித் தருகிறேன்.”

“பணம் வந்ததுமா?”

“ஓம்.”

“பணம் வருமா?”

“ஓம்.”

“அவளுக்கு எதற்குக் குதிரை. ஆண் பிள்ளையா? பாவைப் பிள்ளை இருக்கே.” என்றுள் அவர் மனைவி.

“நீங்கள் பிரயாணத்துக்குக் கொண்டு போன ஐம்பது ரூபாவும் செலவாகிவிட்டதா? அப்படி என்ன செலவு?” என்று தொடர்ந்து அவள் கேட்டாள்.

பரமகுரு பேசவில்லை. எழுந்து தனது கோட்டுப் பையில் இருந்த பணப் பையை விரித்து மிகுதிப் பணம் இருபது ரூபாயைக் கொடுத்து விட்டுச் ‘சரிதானே?’ என்று மட்டும் கேட்டார். அவன் சிரித்துக் கொண்டு தனது மகளுடன் அவரை மேலும் தெரந்தரவு செய்யாமல் போய்விட்டாள்.

திருவாளர் பரமகுரு உத்தியோக பூர்வமான இரண்டு கடிதங்களைத் தயார் செய்து முடித்தார்.

அதில் ஒன்று அவரது விசாரணை அறிக்கை.

‘காவலாளன் க. பொன்னம்பலம் தனது குற்றத்தை ஒப்புக் கொள்ளவில்லை. அவன் வீட்டிற் பாற் பெட்டி கையும் மெய்யுமாக பிடிபட்ட போது உண்மை வெளிச்சமாயிற்று. இப் பாரதூரமான குற்றம் ஒரு முக்கியமான உத்தியோக நிர்வாகத்தைச் சீர்குலைக்கப் பார்ப்பதாகும். இதற்குரிய தண்டனை மற்ற விசாரணைகளுக்கு ஒரு முன்னோடியாகவும்

மற்றவர்களுக்குப் படிப்பிணையாகவும் இருக்க வேண்டும். காவலாளன் பொன்னம்பலத்தை வேலை நீக்கம் செய்யு மாறு கண்டிப்புடன் சிபார்சு செய்கின்றேன்.'

இந்த முடிவை எழுதியபோது ஓர் அத்தியாவசியமான உத்தியோக நடவடிக்கையைச் செய்ததாக அவர் எண்ணினார்.

இரண்டாம் கடிதம் அவர் இராசப்பிட்டி விசாரணைக் குப் பேரய் வந்த பிரயாணச் செலவை அரசாங்கத்திடம் கோரும் மனுப்பத்திரம்.

'நான் எனது சொந்த மோட்டார் வண்டியில் எனது சாரதியுடன் இராசப்பிட்டிக்குச் சென்று இரு நாட்கள் தங்கியிருந்தேன். விசாரணை இரண்டு நாட்கள் தொடர்ந்து நடந்தது. பிரயாணச் செலவு எல்லாமாக ரூபா 150 (நூற்றைம்பது) மாத்திரம்.'

இரு கடிதங்களும் ஒன்றாகவே தமது பிரயாணத்தை ஆரம்பித்தன.

நாலைப் போல...

தயிலம்மா தனது கையை நீட்டினாள். கையின் அசைவுக்கு ஏற்ப அதே நேரத்தில் தனது முகத்திலும் ஒருவித கெஞ்சும் பாவனையைப் படரவிட்டாள். அவள் உள்ளங் கையில் ஒரு சதம் விழுந்தது. அதில் ஒரு பெண்ணின் முகம் சிரித்துக் கொண்டிருந்தது. சதத்தைத் தனது இடுப்பில் சொருகியிருந்த சேலைப் பையில் நழுவ விடுவதற்கு முன், இங்கிலாந்தின் மகாராணி இரண்டாம் எலிஸபெத்தின் முகத் தோற்றத்தைக் கண்ணுக்குக் கிட்ட வைத்துப் பார்த்து அவளும் இலேசாகச் சிரித்தாள்.

‘ஹும் காசிலே உன் முகமிருக்கு. என் முகத்திலே காசிருக்கு...’

அவள் மடியிலே?

அழகில் தரையையும் வெல்லும் ஒரு பச்சைக் குழந்தை அவளின் இடது மார்பக இடுக்கிலே முகத்தைப் புதைத்து நிம்மதியாக உறங்கியது. விரியும் மொட்டின் மயக்க நிலைச் சிரிப்பைப் போல் குழந்தையின் முகத்திலும் ஏதோ கனவின் புன்னகை அவ்வப்போது அரைகுறையாக விரிந்தது. எதிர்காலத்தில் அந்தப் பரம்பரை அழகு ப-ண-மா? அல்ல, அல்ல!

‘கண்டிப்பா எம் புள்ளை கை நீட்டிப் பிச்சை எடுக்க மாட்டாள். ஒரு நாளும் பிச்சையெடுக்க மாட்டாள். என் அம்மா முதலிலே கை நீட்டிப் பிச்சை மாத்திரம் எடுத்தாளாம். அதன் பின்பு...நான்!’

அவள் கண்ணோரங்களில் கண்ணீர் திரண்டது.

“எனக்கும் முதலிலே பிச்சையெடுக்கக் கை வர இல்லேடி. கை வர இல்லை. பின்பு உடலெல்லாம் பிச்சையெடுத்து... நீ!”

அவள் கொடுத்த நனைந்த முத்தம் குழந்தையைத் திடுக்கிட்டு விழிக்கச் செய்தது. எழுந்து அவள் மடியில் இருந்தது. அதற்கு இன்னும் சரியாக ஒரு வருடம் ஆகவில்லை. 'டாடா' என்று சொன்னால் வெறுமனே கையை ஆட்டும் வயது. ஆமாம், பெரிய இடத்தப் பிள்ளையாக இருந்தால்.

தயிலம்மாவுக்குத் தன் அழகிலே அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை இருந்தது.

'மூதேவி வஸ்கோப்புக்காரி போல முகத்தை வைச்சக் கொண்டு என் பின்னாலேயே திரியுது. முழுசா பத்து வயசாச்சு, ஏன்டி உன்னைச் சுமந்த ஒவ்வொரு மாசத்துக்கும் ஒவ்வொரு முழு ஆண்டுகளாக என்னை விழுங்கினது போதாதா? உனக்கு என்னடி வெக்கம்?'

'உனக்கு' என்பதில் ஒலியின் ஏளன அழுத்தம் இருந்தது.

சுமார் பதினைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, அவளைப் பெற்ற தாய் கொடுத்த அழகுச் சாட்சிப் பத்திரம் இது.

இப்படி நாளுக்குப் பத்துத் தடவையாவது அழகுப் பத்திரம் வாங்கிய பின் ஒரு நாள் தயிலம்மா தன் தாயினால் விடை கலைக்கப்பட்டாள்.

அவள் தந்தை?

அது மனித சேவல்களில் ஒன்று. இருபத்தைந்து வருடங்களுக்கு முன் அது கொழும்பு கொட்டாஞ் சேனைப் பகுதிகளில் சிறகடித்துப் பறந்து திரிந்து...

அது எப்பவோ நடந்துபோன ஓர் ஆள் மறந்த நிகழ்ச்சி.

சிறுமி தயிலம்மா ஒரு பழைய துருப்பிடித்த பேணியைக் கையில் எடுத்தாள். தொப்பூழ் மட்டத்தில் சுருக்கிக் கட்டப்பட்ட ஓர் அழுக்கடைந்த பாவாடை முழங்கால்களுக்குச் சற்றுக் கீழே தனது மறைக்கும் வேலையை முடித்து விடுகிறது. பாவாடையின் மட்டத்துக்கு மேலே வெறும் நெஞ்சு. ஆமாம், சட்டை மட்டை ஒன்றும் இல்லை. பத்து வயதுதானே. பால்குடி மறந்தபின், அது திரும்பவும் ஞாபகத்திற்கு இன்னும் வராத ஓர் இடைவெளி வய்து.

மசங்காமரச் சந்தியிலே ஒரு மரத்தின் கீழே தாய் விட்டுவிட்டுப் போன இடத்திலேயே நின்றாள். கால்கள் வலித்த நேரங்களில் சட்டையை ஒதுக்கிக் குந்தி இருந்தாள். அக்கம் பக்கமெல்லாம் பிச்சைக்காரர்.

‘அம்மா, தாயி...ஐயா...ஐய்யா ஆ!’

அவள்!

வாய் திறக்காமல் கிழே பார்த்தபடி இருந்தாள். சல்லியும் விழவில்லை.

அவளுக்குப் பசி குடலைத் தளரவியது இயற்கையின் வெளிச்சம் மங்க செயற்கை வெளிச்சம் போடப்பட்டது.

“அடி மூதேவி உனக்கு ஒண்ணுமே யாரும் போடலையா? பணக்காரப் பிள்ளைபோல திமிர் பிடிச்சு இருந்தாயாரும் இரங்குவாங்களா? ஏண்டி வாய்திறந்து கேட்கக் கூடாதா? ராசாத்திமவளே, வா சனியனே; திமிரைப்பாரு திமிரே!”

வழக்கமான தேநீர்க் கடைக்குக் கூட்டிப் போய்க் கோதம்ப ரொட்டியும் பருப்பும் பால்போட்ட தேநீரும் வாங்கிக் கொடுத்தாள் தயிலம்மாவின் தாய். இரவு மூட்டப்பட்ட ஒரு மிளகாய் அரைக்கும் மில்லின் தாழ்

வாரத்தில் படுத்துத் தூங்கினார்கள். தயிலம்மாவின் தாய்க்குத் தூக்கத்தோடு கனவு, தூக்கத்துக்கிடையில் கனவு. எல்லாம் தன் மகளைப்பற்றி.

‘சே! அது என் தவறு. நான் பத்துப் பேருக்குப் பல்லைக் காட்டிச் சம்பாரிச்சேன். அவளை இலேசாக வாழவைச்சேன். அவளுக்கு வாழத் தெரியவில்லை. அப்பவே என்னுடன் பிச்சை எடுக்கச் செய்திருக்கணும். என்? எத்தனை நாள் சொல்லி இருப்பேன். செய்தாளா? ரோசக்காரப் பொண்ணு! யாரோ ரோசக்காரப் பணக்காரனுக்குப் பொறந்திருக்கிறு.....’

கவலை மிகுதியில் கிண்டலைத் தன் மேலேயே நகைக்க விட்டுச் சிரித்தாள்.

இரவெல்லாம் யோசித்தாள் தாய்.

காலையில்

தயிலம்மா விழித்தபோது தாயைக் காணவில்லை. அன்றும் மரத்தின் கீழே குந்தியிருந்தாள் தயிலம்மா. அவ்வப்போது பேணியை நீட்டினாள். மட்டினிஷோ முடிந்து பட ரசிகர்கள் போய்க்கொண்டிருந்தார்கள். அங்கியாகியும் அவள் பேணியில் இரண்டு சதங்கள் தாம் இருந்தன. பேணியைக் குலுக்கி அவற்றைக் கதைக்க விட்டாள். அதற்குள் ஒவ்வொரு சதங்களாக விழுந்தது. ரொட்டி, பருப்பு, பிளையின் டி, இவற்றிற்குப் பணம் சேர்ந்தது.

அன்றிரவு அவள் அம்மா வழக்கமாக அவர்கள் படுக்கும் மில்லின் தாழ்வாரத்தில் சுந்தித்தாள். அவள் கேட்டாள்:

“தயிலம்மா சாப்பிட்டாயா?”

“ம்.”

“பொய் சொல்லுறே. சொல்லு ஏதாவது வாங்கித் தாறேன். நீ என் வவுத்திலே புறந்தாய். பிச்சை எடுப்பது எங்கள் பரம்பரைத் தொழில். அதிலே என்னடி வெட்கம்?”

தயிலம்மாவின் தாய் தொடர்ந்து கேட்டாள்:

“இத்தனை நாளும்கூட உனக்கு வவுத்துக்குப் போட்டது போல் இனியும் என்னால் முடியுமா? உன் வவுத்தைக் கழுவவாவது உழைச்சுக் கொள் இனி நான் மத்தவங்களைப் போல புனைக்க வேண்டாமா?”

அந்த நேரத்தில் ஒரு டக்ஸி வந்து நிற்க, தயிலம்மாவின் தாய் அதில் ஏறிப் போய் விட்டாள். அதன் பின் அவள் அந்த இடத்தில் படுப்பதற்கும் வருவதில்லை.

தயிலம்மாவும் கைதேர்ந்த பிச்சைக்காரியாக மாறினாள். பேணியில் குலுங்கும் சதங்களின் பின்னணி ஒலிக் கேற்ப... ‘ஐயா தர்மவான்களே!... ஐய்யா. ராஜாக்களே!’ என்று அவ்விடத்தால் வருபவர் போபவர் அனைவரையும் பெரிய மனுசராக்கினாள்.

வருடங்கள் வளர்ந்து பக்குவமடைந்தன. தயிலம்மா அசல் பிச்சைக்காரியாக அந்தப் பகுதியில் உலாவினாள். பகிரங்கப் பெண் மல சலகூடங்களைச் சேர்ந்த குளிக்கும் இடங்களைத் தனது அலங்கார அறைகளாக்கிக் கொண்டாள். தியேட்டர்களின் கியூவரிசைகளில் அவள் அழகுக்கு நிறையச் சன்மானம் கிடைத்தது.

ஆமாம் அவள் முகத்தில் காச இருந்தது.

ஐந்து, பத்து, இருபத்தைந்து சதக் குற்றிகளாகச் சம்பாதித்தாள்.

அதில் என்ன வெட்கம்?

ஒரு நாள் ஒரே ஒரு ரோட்டாகக் கிடைத்தது.

பத்து ரூபா.

அதன் பின்பு அவள் வெறும் பிச்சைக்காரியல்ல. அவள் மூலம் ஹோட்டல் காரரும், டக்ஸிக்காரரும் வாழ்ந்தார்கள். அவளுக்குத்தான் எவ்வளவு செலவு. சேலை, மார்புக்கச்சை, பவுடர், அத்தர், குதிச் சப்பாத்து என்று தேவைப் பட்டியல் நீண்டு கொண்டே வந்தது. கையிலும், முதுகிலும், மார்பிலும் கிரங்கிபோல் போட்ட சொறியைக் குணப்படுத்த மருந்து மாந்திரீகம் என்று எவ்வளவோ செலவு செய்தாள். ஆனால் இவற்றினால் ஒரு விதப் பயனும் இல்லாமல் போகவே, கைப்புண்களை அவற்றைச் சுற்றிப் பச்சைகுத்துவிச்ச மறைத்துக் கொண்டாள்.

அவளுக்கு 'வயிறு கழுவவும்' பணம் பல தடவை தேவைப்பட்டது. முழுசாக தூறு ரூபாய் ஒவ்வொரு முறையும் அள்ளிக் கொடுத்தாள். ஆனால் இந்த முறை அவளால் தனது வயிற்றையும் அதனால் பிறருடைய வாயையும் கட்ட முடியவில்லை. வாய் உள்ளவர்கள் எல்லோரும் அவள் வயிற்றைக் சுட்டிக் காட்டிக் கதைத்தார்கள்.

அவள் மருதானை பிரசவ விடுதிக்குப் போய் தன்னைக் காண்பித்தாள். அங்கே அவளுடைய கை நாளத்திலிருந்து சிறிது இரத்தமும் எடுத்துச் சோதித்தார்கள்.

சில நாட்களில் கொழும்பு ஆஸ்பத்திரியின் தோல் நோய்ப் பகுதியிலிருந்து ஒரு பெண்மணி அவளைத் தேடிவந்து ஏதோ மிக இரகசியமாகக் கூறிவிட்டுச் சென்றாள்.

தயிலம்மா அவள் வேண்டியபடியே ஒழுங்காக ஆஸ்பத்திரிக்குச் சென்று பெனிசிலின் ஊசிகளைப் போடு வித்தாள். கையிலிருந்த புண்களும் இரகசியமாக இருந்த புண்களும் மாறி மறைந்தன. அப்பாடா, அவளுக்கு

எவ்வளவு நிம்மதியாக இருந்தது. ஆஸ்பத்திரி உபதேசங்கள் அவள் மனத்தை மாற்றின.

அவள் பழையபடி வெறும் பிச்சைக்காரியாக மாறினாள். பிச்சைக்கார வயிறானாலும் நோய் மறைந்த உடலானபடியால் அவளுக்குப் பிறந்த குழந்தை சுகமாகவும், அழகாகவும் இருந்தது. ஆஸ்பத்திரியின் வார்ட் சிஸ்டர் தாங்கள் நடத்தும் அநாதைக் குழந்தைகள் விடுதியில் பிள்ளையை விடும்படி வற்புறுத்தினாள்.

“இல்லை சிஸ்டர், நான் பிச்சையெடுத்து என் குழந்தையைக் கௌரவமாக வளர்க்கிறேன்” என்றாள் தயிலம்மா.

சிஸ்டர் சொன்னாள்:

“தயிலம்மா, அனுபவத்தினால் உனக்கு மனத்தைரியம் வந்திருக்கிறது. ஆனால் உனது மகள் எப்படி இருப்பாளா? அவள் வயது வந்ததும் பிச்சையெடுப்பாள்.”

பின்பு...”

சிஸ்டரின் நா தடதடத்தது.

“இல்லை அம்மா” என்று தடுத்தாள் தயிலம்மா. “எம் மகள் ஒருநாளும் கை நீட்டிப் பிச்சை எடுக்க மாட்டாள். அவளுக்காக நான் தான் பிச்சை எடுப்பேன்.”

ஆஸ்பத்திரியின் படிக்களால் இறங்கி வரும் போது, தயிலம்மா தனது சின்ன மகளின் கொஞ்சைக் கொஞ்சினாள்.

“உன்னை யாருக்குமே கொடுக்க மாட்டேன்டி.”

அவள் மடியிலிருந்த குழந்தை, தாயின் முகத்தைப் பார்த்துத் தனது நான்கு பற்களையும் காட்டிச் சிரித்தது. அதன் கன்னங்களிலே குமிழ் சுழியோடியது. அதைப் பார்த்ததும் தயிலம்மாவுக்குப் புனிச்ச நினைவு நூராதஸ்ஸியது.

இருபது மாதங்களுக்கு முன், கன்னங்களில் குமிழ் விழும் அழகுடன் ஓர் இளைஞன் வந்து அவன் முன்னால் களிசானுடன் குந்தி இருந்தான்.

‘என்னு?’ என்று கேட்டாள் தயிலம்மா.

‘சாஸ்திரம் சொல்லுவியா?’

அவளுக்குப் பக்கத்திலும் சுற்றியும் பல குறத்திப் பெண்கள் வெற்றிலையைக் குதப்பும் தங்கள் வாய்களால் ‘சாஸ்திரம், சாஸ்திரம்’ என்று கூவித் தெருவால் போன வர்களின் கவனத்தை ஈர்க்க முயற்சி செய்தனர். சாஸ்திரத்தை மனன பாடம் போல் தங்களுக்கே உரித்தான உச்சரிப்போடு ஒப்புவித்த சிலரின் கரகரத்த குரல்கள், தெருப்புழுதியோடும் மில்களிலிருந்து வந்த மிளகாய், பல சரக்குகளோடும் இரண்டறக் கலந்து காற்றில் மிதந்தன. அவர்களின் முன், இராம கதையின் பல படலங்களைக் காட்டும் தனித்தனிப் படங்கள் விரிக்கப்பட்டிருந்தன. சாஸ்திரம் சொல்லுவது பலர் கேட்கப் பகிரங்கமாக நடந்து கொண்டிருந்தது.

தயிலம்மா சொன்னாள்:

‘நான் பிச்சைக்காரி, சாஸ்திரம் தெரியாது.’

‘தெரியாமல் இருக்காது. தெரிந்ததைச் சொல்லு.’

அவனுடைய உள்ளங்கை மிருதுவாகவும் வியர்த்தும் இருந்தது. நடுவிரலின் சுட்டு விரல் பக்கத்தில் மட்டும் பேனா அழுத்திய வடு தடித்து இருந்தது.

அவள், அவன் முகத்தைப் பார்த்துச் சிரித்தாள்.

‘பணக்காரப் புள்ளை இங்கே வந்திருக்கிறாரு’ தாவணியைச் சரிப்படுத்தினாள்.

‘ஏன் வெட்கமோ—?’

சிரிப்பு! தொடர்ந்து வேறு விதமாகச் சிரிப்பு. சுட்டு விரலை நீட்டி 'அந்த ஹோட்டலுக்குப் போ' என்றாள் அவள்.

குழந்தை '-ம்மா' என்று அழைத்தது. அவள் மார்புச் சட்டையை விலக்கிப் பால் அமுதாட்டினாள். குழந்தையின் கீச்சிட்ட அந்தக் குரல் மீண்டும் அவள் சிந்தனையைச் சுரக்க வைத்தது. அன்று, கணக்கிடப் போனால் மடியிலிருக்கும் குழந்தையின் வயதைக் கருவிலிருந்தே நிர்ணயிக்கக் கூடிய ஒரு நாளில் கீச்சிட்ட ஒலி எழுப்பிய குரல்வளை அமைப்புள்ள ஒருவன்...

மற்றும் குழந்தையின் சுருண்ட மயிரைப்போல் மோதிர வடிவ மயிருள்ள ஒரு வியாபாரி...

இன்னும்—

'இதில் எவன்?'—பிரமா செய்யவேண்டிய ஆராய்ச்சியை அவள் செய்து கொண்டிருந்தாள். அவள் கண்ணீர் குழந்தையின் கண்களில் விழுந்ததோ?

குழந்தை வாயை முலையிலிருந்து எடுத்துக் கண்களை வெட்டி, வெட்டி விழித்த மறுபடியும் மடியில் எழுந்து இருந்தது

தயிலம்மா தான் செய்த எல்லாவற்றையும் நினைத்துத் துக்கப்பட்டாள். தன்மீதும் குற்றம், தன் தாய்மேலும் குற்றம் என்பதை அவளால் மறுக்க முடியவில்லை. கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டாள்.

சிறிது தூரத்தில் புஷ்கோட் அணிந்த ஒரு நடுத்தர வயதுப் பேர்வழி அவளை உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதை அவதானித்தாள். அவள் முகத்தை எதிர்ப்பக்கம் திருப்பி எங்கேயோ கண்களைச் செலுத்தினாள். எதிர் பார்த்தபடியே சில நிமிடங்களில் அவளுக்கருகில் செருமல்

சத்தம், கதவைத் தட்டும் இடைவெளி விட்டு விட்டுக் கேட்டது. அவள் வானத்தைப் பார்த்துக் கொண்டே சூனியத்தில் கண்களை நிறுத்திக் கடந்த காலத்தையும் எதிர் காலத்தையும் பிணைக்கும் இந்த நிகழ் காலத்தின் ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டாள். அவள் தீர்மானித்து விட்டாள்.

அவள் அவனிடம் பிச்சை கூட வாங்கப் போவதில்லை. அவனிடம் பிச்சை, முற்பணம் வாங்குவதுபோல. தூ!

ஆனால் குழந்தை?

குழந்தை அவனைப் பார்த்தது. பின்பு தாயைப் பார்த்தது... தன் சிறு கையை நீட்டியது. கையை ஓர் ஐம்பது சத நாணயம் நிரப்பியது. குழந்தை சிரித்தது. பிறகு அவன் சிரித்தான்.

தயிலம்மாவின் உடலில் பூகம்பம் ஏற்பட்டதோ? அவள் உடலெல்லாம் நடுங்கியது. எதிர் காலத்தின் கோர ரூபத்தைக் கண்டவள் பேரல, காலநேர உணர்வு தடு மாறிய ஒரு நிலையில், அந்த ஐம்பது சதக் குற்றியை வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். ஆஸ்பத்திரி சிஸ்டரின் பால் போன்ற முகமும் அநாதைப் பிள்ளைகள் விடுதியைப் போல் ஒரு கட்டடமும், அங்கே நூற்றுக் கணக்கான பிள்ளைகளும் அவளுக்குத் தெரிந்தன.

அடுத்த நாள்.

அவள் மடியிலே பிள்ளை இல்லை. மனத்தில் நிறைவு இருந்தது.

மிஸ் சுகிர்தம்.....

ரமணி முகப்பவுடரின் சுகிர்த வாசனை எனக்கு, பாவ்லோவின் நாயைப்போல வாயூறச் செய்யாவிடிலும் எனது உடலெல்லாம் வெளித் தெரியாத ஒருவித நரம்புச் சிண்டல்களைத் தோற்றுவிக்கத்தான் செய்கிறது ஒரு வித நரம்புச் சிண்டல் என்றால், உடனடியாக நரம்பு-நோய் பிடிணரைத் தரிசிக்க வேண்டிய அவசர காரியமல்ல; என்றாலும் சிக்கலான உணர்வுகளின் சோடனை வேலை தான்—ஒரு சாதன முறையிற் காதல்.

ஓவ்! பாவ்லோவின் நாய் விஷயமா?

ஒரு நாய்க்குத் தனது விஞ்ஞான ஆய்வு கூடத்தில் உணவு வைக்கும் போதெல்லாம் பாவ்லோவ் மணி அடிப்பார். நல்ல ருசியான உணவு. நாய், வாய் ஊற உண்ணும். பின்பு, ஒரு பரிசோதனை முயற்சி; பாவ்லோவ் மணி அடிப்பார், ஆனால் உணவு கொடுபடமாட்டாது. மணி ஒசையைக் கேட்டதும் நாயின் வாயோ ஊறும். மணி ஒசையோடு உணவின் ருசியைச் சேர்த்து இரண்டையும் நாயின் மூளை—அடிமனம்—பதிவு செய்து விட்டது. இது ரஷ்ய மருத்துவர் பாவ்லோவின் ஆராய்ச்சி.

பாவ்லோவின் நாயோடு சுகிர்தாவின் என்னை ஒப்பிட முடியுமோ என்னவோ! உங்களை ஒப்பிட முடியுமா?

எப்போதோ மூக்கைத் துளைத்த வாசனை, நாவை நனைத்த ருசி, செவியில் பறை தட்டிய ஒலி உங்கள் நனவில் பறையினைவை உண்டாக்கி ஒரு சில நிமிட நாடகத்தை நடாத்தியிருக்கலாம்; நினைவிருக்கிறதா?

ரமணி முகப்பவுடரில் பல ரகம் உண்டு, சர்வகலா சாலை மாணவிகளில் பல தினுசுபோல. அவற்றில் 'மாலை ரமணி' என்ற வகையின் வாசனைதான் சுகிர்தத்தின்

உடலோடும், உடையோடும், நிழலோடும், நினைவோடும், உறவாடுவது.

கண்களை முடிக்கொள்கிறேன். 'மாலை ரமணி'யின் வறுத்த மாதிரிப்பவுடர்ப் பொடியை என் முன்னால் தூவுகிறீர்கள். உங்களுக்கு ஏன் இந்தக் கொடுமை? நான்—எனக்குள்ளே அணுக்களும் கணுக்களும் பாவ் லோவின் நாய்களாகிக் குரைக்கின்றன—அவள் கால்களின் பாதங்களை நினைத்தபடியே தொடர்கிறேன்.

சுகிர்தம் தமிழ் இலக்கணப் பாடம் முடிந்து வருகிறது; நான் ஆர்ட்ஸ் தியேட்டரில் பார்த்துக் கொண்டு நிற்கிறேன். நான் தமிழ் எடுப்பதில்லை.

“பிரேத விசாரணை முடிந்ததா சுகிர்தம்?” என்று கேட்டேன். சுகிர்தம் சிரித்தான். இன்னும் ஒரு தடவை சிரித்தபடி பக்கம் திரும்பி அவருடன் வந்து கொண்டிருந்த ஒரு வறுமைக்குச் சொன்னான்: “செல்லம், இவருக்கு நன்னூலுக்கும் இவருடைய பிணம் கீறு போதனை தூலுக்கும் வித்தியாசம் தெரிவதில்லை.” வித்தியாசம் ஏன் இல்லை? எனது தூலில், உண்மையைச் சொன்னால் நான் உபயோகிக்கும் எனது சக வைத்திய மாணவனின் புத்தகத்தில், ஊசிப்போன மனிதக் கொழுப்பின் பூஞ்சாணிமுடை வீசம். அவருடைய நன்னூலில்... விலையுயர்ந்த 'மாலை ரமணி' முக மாவின் மூல்லை மணம்... தெய்வீகப் பிரேத விசாரணை தூல்.

அவருடைய சிநேகிதி செல்லம்மாவை நான் வறுமை என்றது தப்புத்தான்; ஏழைமையைப் பழிப்பது பாவம். என்றாலும் பேராதனைச் சர்வகலாசாலைப் பூங்காவில் செல்லம் உலாவுவது, பூத்துக் குலுங்கும் ரோசாச் செடியில் ஒரு கறப்பு நிற உட்சட்டையை வியர்வை காயப்போட்டதுபோல் பார்ப்பதற்கு ஏதோ மாதிரி இருக்கும்.

செல்லம் இதே உடையில், இதே பின்னலோடும் பொட்டோடும், யாழ்ப்பாணத்து ஓட்டுமடம், பிரப்பங் குளம், சங்கிலியன் வீதிகளிலும் குறுக்குத் தெருக்களிலும் வந்திருந்தால் முழுமையாகப் பார்த்தாலும் சரி, மூக்கு, கண், வாய், தொண்டை என்று நிபுணத்துவ கண்ணோட்டத்தோடு பார்த்தாலும் சரி, 'அவளுக்கென்ன குறை' ரகத்தைச் சேர்ந்தவள்.

விஜயவர்த்தனா விடுதியில் எனது அறையில் இருக்கும் நண்பனுக்குச் செல்லத்தின் மேல் பற்று அவன் சொல்லுவான்: 'பணத்தின் பகட்டொளியில் அழகைக் காண முயலக் கூடாது. கலைக் கண்களோடு பார்த்தால் செல்லத்தைப் போன்ற அழகியை இந்த விடுதிகளில் காண முடியாது செல்லம் ஆக மூன்று சேலைகள் வைத்திருக்கிறாள் என்ற விஷயம் நமது கண்களைக் கலக்கக்கூடாது.' மூன்று சேலைகளின் தலைப்பை வைத்துக் கொண்டு நாங்கள் இருவரும் சிறிது நேரம் நன்றாகச் சிரித்தோம். சுகிர்தத்திடம் எத்தனை சேலைகள் உண்டு என்று கணக்கெடுப்பது, அந் தூரியம் பூவின் பல ரகங்களை எண்ணுவது போல, துட்பமான இனம் பிரிக்கும் வேலை. ஆனால் அவனிடம் ஐந்து அலங்காரக் கைப் பைகள் உண்டு. ஒவ்வொரு அழகுப் பையின் முன்னால், ஏன் அதன் நினைவில் கூட, நான் பாவ்லோவின் ஆய்வுக்கூடத்து நாய் தான்.

ஒரு பை, கறுப்புப் பை, பொன் நிற ஓர வேலையும் அதே நிற வாரும் கெண்டது. இரண்டாம் தடவை அவளை நான் பேராதனை—கண்டி பஸ்ஸில் சந்தித்த போது அந்தப் பையிலிருந்து ஒரு 'ஸ்வீற் ரே' சொக்க லேட் துண்டு தந்தாள்.

இப்போது நான் கண்களை மூடிக்கொண்டு இருக்கிறேன். ஒரு 'ஸ்வீற் ரே' துகளை என் வாய்க்குள் சுண்டி

விடுங்கள். பொல்லாதவர்கள் நீங்கள். எனது உடலின் இழையங்கள் குழைகின்றன-நான் பாவலோவ் நாய்.

சுகிர்தம் கறுப்பு நிறத் தங்க ஓரப் பையுடனும் அதற் குச் சுருதி சேர்க்கும் மஞ்சள் நிற கறுப்பு ஓர கைலெக்ஸ் சேலையுடனும் காட்சி தருகிறாள். நெற்றிப் பொட்டில் கறுப்பு மையிட்ட விலையுயர்ந்த ஆச்சரியக் குறி, உதட்டில் சாயம், மூக்கில் பாதி நிரலி விட்ட மூக்குத்தித் துவாரம், இடது மணிக்கட்டில் தங்கநிறத் தோல் வரர் பிணைக்கும் கய்காரம், இன்னும் ஒருத்தியினுடைய ஒரு வன் மட்டுமே அறியக்கூடிய எத்தனையோ சின்னங்கள்; அத்துடன் அந்த 'மாலை ரமணி' பவுடர் பவளம்.

இத்தனையையும் காதலிப்பது எனது பொழுது போக்கல்ல, குறிக்கோளுமல்ல; எனக்குள்ளே விளைந்து விட்ட ஓர் உணர்வுச் சுற்றோட்டம்.

சிலர் சுகிர்தம் அழகில்லை என்று சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். அந்த ஆராய்ச்சியில் நான் ஈடுபடவிரும்பவில்லை. சுகிர்தத்தை அவள் மரபு வீட்டோடும் பணத்தோடும் என்னுடன் வைத்து, எனது எதிர்கால எம். பி; பி. எஸ் பட்டத்தோடு சேர்த்துக் கற்பனை செய்கிறேன்; எங்கள் எதிர்காலம் அழகாக இருக்கிறது. அவ்வளவு தான். இந்தச் சிந்தனை எனது அடிமனத்து வேலை.

எத்தனை பட்டங்கள் பெற்றாலும் பிணத்தை ஒரு டொச்டர் எழுப்ப முடிவதில்லை. பணம் இல்லாத எம். பி; பி. எஸ். பதவியும் ஒரு டொக்டரின் அந்தஸ்தைக் காப்பாற்ற முடியாதது என்பதைத் தமிழ் வாத்தியாரின் மகனாகிய நான் அறிந்து வைத்திருக்கிறேன். 'காதலிக் கப் பணமில்லை' என்ற ஓர் ஆங்கிலப் படத்தைப் பார்க்க நான் கலரிக்கு அனுமதிச் சீட்டு வாங்கினேன். படம் தொடங்குவதற்கு முன் திரும்பிப் பின்னால் பார்த்தேன்.

பல்க்கனி வகுப்பில் சுகிர்தம் தனது சினேகிதிகளுடன் இருந்தாள். அவளும், என்னையும் எனது நண்பர்களுயும் பார்த்திருக்கலாம். படம் முடிந்ததும் 'நாங்கள் பொதுமக்களுடன் இருந்து படத்தை அனுபவிப்பதையே விரும்புகிறோம்' என்றேன் நான். இந்த விளக்கத்தை நான் அவளுக்குத் தெரிவிக்கவேண்டிய அவசியமில்லை. அவள் அதைப் பொருட்படுத்தவில்லை. அவள் செல்வத்திலே பழகியவள்.

சுகிர்தத்துக்குச் சர்வகலாசாலை மாதம் அறுபது ரூபாய் உதவிப் பணமாகக் கொடுக்கிறது. இந்த அர்த்தமில்லாத உதவியை நான், சுகிர்தம் எனது காதலி என்றாலும் கூட, பல தடவை கண்டித்திருக்கிறேன். சர்வகலாசாலை சகாய நிதிக்கு வசதி பெற்றவர்களும், மனுப் போடும் புத்தி யுத்தி தெரிந்தவர்களுமே தெரிந்தெடுக்கப்படுகிறார்கள். என்று கூறியிருக்கிறேன்.

எனது அப்பா தமிழ் ஆசிரியரானாலும் சீட்டுப் பிடிக்காதவர், தரகு வேலை செய்பாதவர்; அத்துடன் புத்தகங்களும் பத்திரிகைகளும் ஒழுங்காக வாங்கிப் படிப்பவர், வெள்ளை வேட்டி பெணியன் உடுப்பவர்; ஆகையால் பணமில்லாதவர். ஆனால் 'நீங்கள் ஆசிரியராக இருக்கிறீர்கள். எனவே உங்கள் மகனுக்குப் பண உதவிகளைக்காது என்பதை வருத்தத்துடன் தெரிவிக்கிறோம்.' என்றது சர்வகலாசாலை. இதையெல்லாம் நினைக்க எனக்கு உணர்வு ரீதியாகப் பணக்காரர் மேல் கோபமும், யதார்த்த ரீதியாகச் சுகிர்தம்மேல் காதலும் அதிகரிப்பதுண்டு.

முதலாம் வருடம் படிப்பு முடிவடைந்ததும் விடுதிகளில் தங்கிய மாணவ மாணவிகள் வேறு இடங்களுக்குப் போய்விட வேண்டும் என்ற உத்தரவு வந்தது. விடுதிகள் புதிய மாணவர்களுக்குத் தேவைப்பட்டதாம். சுகிர்தம்

என்னைத் தனக்குக் கண்டியில் அல்லது பேராதனையில் ஒரு வீட்டில் ஒரு இடம் தேடித்தருமாறு வேண்டினான். நாகரிகமான கக்கூசு, பூமழைக் குளிப்பு வசதி, மின்சாரம் முதலிய வசதிகள் அவசிய தேவை, என்று கூறியிருந்தான். நான் ராஜவத்தை, நோர்த் என்ட், ஹிந்தகல முதலிய இடங்களில் சில வீடுகள் பார்த்தேன். சுகிர்தம் அவற்றை வதாவது கூறி நிராகரித்து வந்தான்.

நான் எனது மாமனாரின் ஆட்டைத்திவசத்திற்கு மூன்றுநாள் லீவில் யாழ்ப்பாணம் வந்தேன். சுகிர்தத் துடன் அன்பு உறவாடியபின்பு நான் வீடு நோக்கியது இதுதான் முதல் தடவை. வரும்போது எனது உள் மனம் ஏதோ ஆணையிட ஒரு நல்ல கனிசானும் சேட்டும் பெட்டிக்குள் வைத்துக்கொண்டு வந்தேன்.

எனக்குச் சுகிர்தாவின் அப்பா பெயரும் வீட்டு விலாசமும் தெரியும். அவனுடைய தகப்பனாருடன் அறிமுகமாகிக் குடும்பத்தினருடன் உறவாட வேண்டுமென்றது, எனது உள்மனம்.

நான் பெரிய பாடசாலைகளில் படித்ததினால் பெரிய வர்களுடன் பழகத் தெரிந்திருக்கிறேன். என்றாலும் சுகிர்தம் வீட்டிற்குப் போவது எனக்கு நேர்முகப் பரீட்சைக்கு முன் தோன்றும் உடல் உளத் தடுமாற்ற நிலைகளை உண்டுபண்ணியது. மடிப்புக் குலையாத உடுப்பை உடுத்துக் கொண்டேன். ‘உங்கள் மகளுக்குப் புதிய ஓர் அறை எடுத்துக் கொடுப்பதற்கு முயல்கிறேன்’ என்ற நீண்ட தலைப்புடன் ஆரம்ப உரை மிகவும் வரவேற்கப் படும் என்பது எனக்குத் தெரியும். அதே சமயத்தில் ‘இல்லைத் தம்பி, சர்வகலாசாலைப் பூங்காவில் ஒரு பேராசிரியர் வீட்டில் தங்கலோ, கண்டியில் ஒரு டொக்டர் வீட்டில் தங்கலோ வசதி செய்திருக்கிறேன்’ என்று அவர் கூறுவதற்குச் சந்தர்ப்பம் இருந்தது.

குறிப்பிட்ட அந்தத் தெருவில் ஒரு மாடிவீட்டின் முன் நின்று சுகிர்தாவின் அப்பாபெயரை விசாரித்தேன். அவர்கள் அவ்விடத்தில் கிளை விட்ட ஓர் ஒழுங்கைகையைக் காட்டினார்கள். ஒழுங்கை ஒரு பெரிய வளவில் அதன் மத்தியில் இருந்த பழைய நாற் சார் வீட்டின் எதிரே போய் முடிவடைந்தது. வீட்டு முற்றத்தில் ஒரு முதிய மல்லிகைப் பந்தர் கிழலோடு அமைதியைத் தந்து கொண்டிருந்தது. வளவின் ஓர் எல்லையில் சுருட்டுக்கோடா காய்ச்சிக் கொண்டிருந்தார்கள், வீட்டின் கிழக்குப் பக்கத் தாழ்வாரத்தில் சுமார் முப்பது பேர் சுருட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

நான் மல்லிகைப் பந்தலின் கீழே நின்றேன். வெய்யிலில் வந்த எனக்கு, அது சுகிர்தத்தின் வீடாக இருந்தாலும் சரி, இல்லாவிட்டாலும் சரி, மிகவும் சுகமாக இருந்தது. அந்த வீட்டின் சுவர்களில் சுண்ணாம்புப் பூச்சு தெரியாதவாறு தொங்கிய கடவுட் படங்களையும் பழைய கலண்டர் அட்டைகளையும் பார்த்துக் கொண்டிருந்த போது கிணற்றடி யிலிருந்து ஈர வேட்டியுடன் ஒருவர் வந்து சேர்ந்தார். சுகிர்தாவின் அப்பாவின் பெயரை உச்சரித்தது 'இருக்கிறாரா?' என்று கேட்டேன். அவர் 'அவரின் தகப்பன் இல்லை' என்று எப்படியோ எனக்குத் தெரிந்து விட்டது.

“அவர் இன்று வேலைக்கு வரவில்லை” என்றார் அவர்.

அப்போது அங்குவந்த ஒரு ஆறுவயதப் பெண் கேட்டாள்:

“மாமா, ஐயா குருதைலம் இருந்தால் வாங்கி வரட்டாம்.”

“தம்பி, இவள் அவருடைய பிள்ளை; பக்கத்து வீடுதான். அவருக்குச் சுகமில்லைப் போல” என்றார் பெரியவர்.

“குரு தைலம்?” என்றான் பெண். அவ்விடத்தில் நின்றபடியே அவர் எனக்குச் சுகிர்த்ததின் வீட்டைக் காட்டினார்; கோடாப் போடப்படும் பகுதியை அடுத்த காணிதான்.

கோடா வாசனை அந்த வீட்டிற்குள் வந்து கொண்டிருந்தது.

சுகிர்தாவின் அப்பா உரும்பிராயில் ஒரு தேர்த் திருவிழாவிற்குப் போய் வந்திருக்கிறார். மெல்லிய தலைவலி, அவ்வளவுதான். நான் அவருக்குப் பக்கத்திலிருந்த வாங்கில் உட்கார்ந்தேன். சின்னைப்பெண் பூவரசமிலையில் சிறிதளவு தைலம் கொண்டு வந்தாள்.

பெரியவர் எனினிடம் பலதும் பத்தும் பேசிக் கொண்டிருந்தார். எனது தகப்பனை அவர் தெரிந்திருந்தார். அவரை ‘வாத்தியார் ஐயா’ என்று குறிப்பிட்டார்.

“கோப்பித்தண்ணி போட்டுத் தாறதே?” என்று கேட்டாள் சுகிர்த்ததின் தாயார். எனக்கு யாதொரு அறிமுகமும் நடைபெறவில்லை. ஆனால் இதுவரையும் மாலை அரைத்துவிட்டு முந்தானைச் சேலையை உதறிய படியே வந்த அவளைச் சுகிர்தாவைப் பெற்றவளென்றும், மாவிடித்துக்கொண்டு வியர்வையோடு நின்ற குமர்ப்பின்னையைச் சுகிர்தாவின் தங்கை என்றும், குரு தைலம் கொண்டுவந்த தங்கையோடு நாசியிலிருந்து தடிமன் வழிய முற்றத்தில் மல்லுப்போடும் பையனைத் தம்பி என்றும் தீர்மானிக்க ரஷ்ய விஞ்ஞானி பாவ்லோவின் ஆராய்ச்சி மூளை தேவையா, என்ன?

நான் பாவ்லோவ், ஆய்வுகூடத்து நாய், உணவு, மணி ஓசை இப்படியாகச் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

அப்பா சாய்வு நாற்காலியிலிருந்து எழுந்து மல்லிகைப் பந்தல் வீட்டுச் சுருட்டு முதலாளியிடம் போய் விட்டுச் சிறிது நேரத்தில் வந்தார்.

தாய் அவருக்கும் எனக்கும் கோப்பித் தண்ணீர் போட்டுக் கொண்டுவந்து வைத்தாள்.

நான் கோப்பியை, கோப்பித் தண்ணியை உறிஞ்சிக் குடித்துக் கொண்டு இருந்தபோது, புகையிலை வாசனை வீசிய பத்து ரூபாய்ச் சீளைகளிற் பத்தைப் பெரியவர் எச்சில் தடவி திரும்பத் திரும்ப எண்ணிக் கொண்டிருந்தார். அவ்வளவையும் என்னிடம் தந்தார், சுகிர்தத் திடம் கொடுக்கும்படியாக.

“எவ்வளவு கடன் எடுத்தனீங்கள்?” என்று கேட்டாள் தாய்.

“அது உனக்குத் தேவையில்லை” என்ற ஒரு வெட்டு மறுமொழி வந்தது. பின்பு சிறிது நேரம் யாரும் பேசவில்லை.

நான் விளங்க முடியாத ஒரு மௌனம் நிலவியது. கேள்வியும் பதிலும் எத்தகைய உணர்ச்சிப் போராட்டத்தில் எழுந்தன என்பதும், எனது ஆராய்ச்சிக்கு அப்பாற்பட்டது.

“எவ்வளவுப்பா வாங்கினீர்?” மீண்டும் அதே கேள்வி.

“ஐம்பது”

“தைலாப் பெட்டியின் அடியில் முப்பது வைத்திருக்கிறேன். அதையும் கொடுத்து அனுப்பும்” என்கிறாள் தாய்.

நான் ஏதேதோ யோசித்துக் கொண்டிருந்தேன். கண்களை இலேசாக மூடிக் கொள்கிறேன்.

‘மாலை ரமணி’ முகப்பவுடரை என் முன் தூவி ஆராய்ச்சி செய்கிறீர்களா? சுகிர்தம் என் கண்களுக்குத் தோன்றவில்லை. உங்கள் ஆராய்ச்சி தோல்விதான்.

நான் பாவ்லோவின் நாயல்ல; மனிதன்.

பூச் சட்டை

வாமி பாடசாலையிலிருந்து வந்து விட்டாள்.

“அப்போவ்... அம்மோவ்”

ஊட்டு வாசலில் கால் எடுத்து வைக்கும்போதே தன் அப்பாவையும் அம்மாவையும் குருவிக் குரலில் அழைத்தாள்.

“அப்போவ்”—உரக்கக் கூப்பிட்டாள். ஆறுவயது நிரம்பாத வாமியின் பெற்றோர் ரஷ்யர்களல்லர். அவளுக்கு அன்று மட்டற்ற ஆனந்தம் பிறந்து விட்டது; அவ்வளவு தான். வாமிக்கு இப்படி மழலை பேச வரும் சந்தோஷமான நேரங்களில் செக்கோவ், பாவ்லோவ், மொலட்டோவ் போன்ற ரஷ்யப் பெயர்களைப் போல், வீட்டில் அனைவருக்கும் ஒவ்வோர் ‘ஒவ்’ ஒட்டிவிடுவாள்; தாத்தோவ், மாமோவ், அக்கோவ் இப்படியாக.

வாமியின் ‘அப்போவ்’ சங்கரவடிவேல், யாழ்குடா நாட்டின் தலைமாட்டில் பெரிய ஆமைகளைப்போல் படுத்துக்கிடக்கும் சிறிய தீவுகளில் ஒன்றான புங்குடுதீவில் பிறந்து, அட்டனில் வாழ்பவன். புங்குடுதீவும் அதன் சகோதர தீவுகளும் இப்போது உறங்களில்லை. அங்கே எல்லாம், தற்காலத்தில், தீவுக்கு ஒரு பஸ் என்ற ரீதியில் துரிதமான போக்கு வரத்து நடைபெறுகிறது.

ஆனால் முப்பது வருடங்களுக்கு முன், சங்கரவடிவேல் பத்து வயதுப் பையனாய் இருந்தபோது அத்தீவுகள் நித்திரையில் ஆழ்ந்திருந்தன; அந்த வேளையில் பையன் விழித்து, முகம் கால்களைக் கழுவிவிட்டு உடுத்திருந்த வேட்டியோடேயே அட்டனுக்குப் போய்ச் சேர்ந்து விட்டான். அவன் அங்குபோய்ச் சேர்ந்த வழியும் விவரங்களும் இங்கு அநாவசியமாகும். அவனை இப்போது

அட்டன் மெயின் வீதியில் ஸ்ரீ லங்கா ஹோட்டலை அடுத்த பதிவான ஒரு தாழ்வாரத்தில் தையல் வேலை செய்யும் சங்கரன் என்று தெரிந்தால் தான், தபால் போய் அவனுக்குக் கிடைக்கும்படி விலாசம் எழுதலாம்.

அட்டனுக்குப் போன சங்கரவடிவேலு என்ற சங்கரன் அதன்பின் ஒருநாளாவது தான் பிறந்த தீவுப் பக்கம் போகவில்லை. சங்கரன் ஒரு மலையாளி என்று நினைத்துக் கொண்டார்கள். மாணிக்கமலைத் தேயிலைத் தோட்டத்திலிருந்து அவனுடைய தையற் கடைக்கு வாடிக்கையாக வந்தபோகும் வெள்ளைச்சாமியின் தங்கச்சி பூச்சியை அவன் கலியாணம் செய்தபின்பு, அவனது யாழ்ப்பாணத் தமிழ்ப் பேச்சில் மலை நாட்டுச்சொற்களும் உச்சரிப்பும் இன்னும் அதிகமாக விழவே, மலையாளி தமிழ் பேசுவதுபோல் பேசவும் தொடங்கினான். இலங்கைப் பிரஜா உரிமை அனுக்கு இல்லை.

இப்போதுகூடத் தீவுக்குப் போய் ஞாபகத்தில் இருக்கும் பிறந்த வருடத்தைச் சொல்லி, அந்த வருடத்துத் தைப்பொங்கலுக்கு அடுத்த நாளாகிய அவன் பிறந்த தினத்தைக் கண்டு கொண்டு, பிறப்பு அத்தாட்சிப் பத்திரத்தை எடுக்கலாம். ஆனால் அதே வேளையில் அம் முயற்சி, அவன் மரம் ஏறும் மாணிக்கத்தின் மகன் என்ற பூர்வீக செய்தியை முப்பது வருடங்களுக்குப் பின்பு ரூகப் படுத்துவதாக முடியும். யாழ்ப்பாணத்தின் மரம் ஏறும் சாதியைச் சேர்ந்த சங்கரவடிவேலு என்று தாழ்த்தப்படுவதிலும், 'மலையாளத்துச் சங்கரன்' என்ற பிரஜா உரிமையற்ற புனர் ஜென்ம நாமம் அவனுக்கு வாழ்வதற்கு ஓரளவு சௌகரியமாக இருந்தது. சங்கரவடிவேலு என்ற தொடர்பு எப்படி அவனுக்கு அப்பாற்பட்ட சக்தியால் கிடைத்ததோ சங்கரன் என்ற மாற்றமும் அப்படியே பிறிதொரு

சக்தியால் திணிக்கப்பட்டது. அது இப்போதைக்கு நல்ல திருப்பம் என்று அவன் சமாதானமடைந்தான்.

அவனது தையற் கடைக்கும் வீட்டிற்கும் ஓர் அரைமைல் தூரம் இருக்கும்; அல்லது அது கூட இருக்காது. மலையாட்டின் மேடு பள்ளங்களைத் தாண்டத் தெரிந்தவர்களுக்கு அங்கே போய் வருவதற்குக் குறுக்கு வழிகள் பல உண்டு.

அவன் கடையில் புதிய தையல் வேலைகளைச் செய்து கொண்டிருக்கும் வேளைகளில், பூச்சி வீட்டில் பழைய துணிகள், சட்டைகள் இவற்றின் கிழிசல்களுக்கு இழை போட்டுக்கொண்டிருப்பான்; அதாவது சமையல் செய்வது நான்கு பிள்ளைகளைக் குளிப்பாட்டுவது, அவர்களைப் பராமரிப்பது, பிறந்த தோட்டத்திலிருந்து உவ்வப்போது வந்து உண்டு உறங்கி விட்டுப் போகும் அவள் அப்பர், அண்ணா, தங்கை முதலியோரைக் கண்காணிப்பது. போன்ற தவிர்க்கமுடியாத வேலைகள் இல்லாதபோது பூச்சியின் தங்கையைத்தான் வாயி, 'அக்கோவ்' என்றழைப்பான். சங்கரனும் பூச்சியும் வீட்டில் இருக்கும் பகல் நேரங்களில், அவள் ஒரு நாற்காலியை ஆடாது அசையாது பிடித்திருக்க, அவன் அதன்மேல் ஏறித் தங்கள் வீட்டின் ஒட்டை உடைசல்களைப் பழுது பார்ப்பான். அவர்கள் தாம்பத்தியத்தின் ஆரம்ப மாதங்களில் நாற்காலி கடகடவென ஆடும்போது 'கவனம் புள்ளே. நீ வயிற்றுப் பிள்ளைக்காறி ஆட்டிக் கொள்ளாதே' என்பான். பின்பு, 'புள்ளே நீ பச்சைப் பிள்ளைக்காறி கவனம்' என்று எச்சரிக்கை செய்வான். அதன் பின்பெல்லாம், இந்த ஆறு வருடங்களாக, அவள் பச்சைப் பிள்ளைக்காரியாக இல்லாத காலங்களிலே வயிற்றுப் பிள்ளைக்காரியாக இருந்ததால் அப்படியெல்லாம் அவன் சொல்வதில்லை. நாற்காலியை அவள் பிடிக்கும் நேரங்களில் வாயி தனது அம்மானின் கால்களைப் பிடித்துக் கொள்வான்.

இப்படியாக ரிப்பேர் நடக்கும் சில வேளைகளில், வீட்டுக் கூரையின் ஒரு நீக்கலை மூடி மறைக்க வேறு ஓர் இடத்தில் பொத்தல் உண்டாகும். அடுத்த முறை மழை பெய்யும்போது, இந்தப் புதிய துவாரம் அவர்களுக்குத் தெரியவரும். மழை பெய்யும் அடுத்த முறை என்றால், அட்டனில் சில மணி நேரத்தில் என்று அர்த்தம். அப்போது, 'பிள்ளைகள் படுக்கும் இடத்தில் ஒழுகாது இருந்தால் போதும்' என்று இருவரும் இருந்து விடுவார்கள். பிள்ளைகள் படுக்கும் இடத்தின் தகரக் கூரைக்குக் கீழே கான்வஸ் சீலை கட்டி, அதற்குக்கீழே பல அடுக்குகளில் படங்கு கட்டியிருந்தார்கள். ஆகையால் தகரத்தில் பழுது ஏற்பட்டாலும் அவ்விடத்தில் இலகுனில் ஒழுகாது.

2

வாமி பாடசாலையிலிருந்து வந்தபோது சங்கரன் வீட்டில் இல்லை. ஆகையால் அங்குமிங்கும் பார்த்து விட்டு 'அம்மோவ்' என்றபடி தாயிடம் ஓடினான். அவள் போட்டிருந்த தீபாவளிப் புதுச் சட்டை அவள் இடுப்பிலிருந்து கீழே பொங்கித் தள்ளிக் கொண்டு இருந்தது. அவள் அப்பா தைத்துக் கொடுத்த அந்தப் புத்தம் புதிய பூச்சட்டைதான், வாமியின் அந்தக் களங்கமில்லாத கலப்பற்ற முழு மகிழ்ச்சிக்கும் காரணமாகும்.

அன்று, பாடசாலைக்குக் கார்களில் வந்திறங்கும் பிள்ளைகள், காற்சட்டைபோட்ட அப்பாக்களுடன் வரும் பிள்ளைகள், பட்டுச்சேலைகள் உடுத்த அம்மாக்களின் பிள்ளைகள் எல்லோரும் வாமியைச் சுற்றிச் சுற்றிவந்து அவள் அணிந்திருந்த தீபாவளிச் சட்டையைத் தொட்டுப் பார்த்தார்கள். நகரசபைத் தலைவர் மகள் லீலா, பிரின்சிப்பால் மகள் இந்து, பெற்றோல் நிலைய மனைஜரின்

செல்வி புனிதம், இப்படியாக வரதா, கலா, ராணி தெரேசா,—யாருமே இதற்கு விலக்கல்ல. அன்று பிள்ளைகள் அணிந்து வந்த தீபாவளிச் சட்டைகளில் வாமி யின் சட்டைதான் முதன்மையானது. இது சென். கபரி யேல் கொன்வென்ட் முதலாம் வகுப்புப் பிள்ளைகளின் ஏகோபித்த அபிப்பிராயமும் முடிவுமாகும்.

வீட்டின் ஒரு மூலையில் அடுப்பு ஊதிக் கொண்டிருந்த பூச்சியின் கழுத்தை வருடி, அவள் முதுகில் சாய்ந்து கொண்டாள் வாமி. ‘செல்லம்’ என்றவாறு அவளைத் தோள் மூட்டுக்களின் அசைவால் உதறிவிட்டு, ஒரு கோப்பையில் மெல்லிசாக உப்புப் போட்ட கஞ்சி வார்த்துக் கொடுத்தாள் பூச்சி. குந்தி இருந்து பூச்சு சட்டையை இழுத்து இழுத்து முழங்கால்களை மறைத்துக் கொண்டு இரு கைகளினாலும் கோப்பையை ஏந்திக் கஞ்சியைக் குடித்தாள் வாமி.

பூச்சியின் கண்களில் நீர் துளித்தது.

“ஏம்மா அழுவுறாய்? புகையா?”

“.....”

“புகையா?”

“ஆமா.”

“ஏம்மோவ், பூச்சட்டை நன்னாயிருக்குதல்ல?”

“நல்லாயிருக்கு.”

“அப்பா நல்லவர் இல்லையா?”

“... நீ இனிமேல் சட்டை, சட்டை என்று கேட்கப்படாது”

“.....”

“பணமில்லாமல் சட்டை வருமா?”

“.....”

“மற்றப் பிள்ளைகளைப் போல், நாங்கள் செய்ய முடியுமா?”

“.....”

“.....”

“ஏம்மா தீபாவளிக்குத்தானே கேட்டேன்?” என்று வாமி அழுதவாறு; “எங்க அப்பாவைத்தானே கேட்டேன்.”

பூச்சி பேசாமல் இருந்தாள். வாமி பூச்சட்டையில் விழுந்து விட்ட பருக்கைகளை ஒவ்வொன்றாக எடுத்து வாய்க்குள் போட்டுக் கொண்டிருந்தாள். சிறிசுகள் அவளைப் பார்த்தபடி இருந்தனர்.

“அப்பா”

சங்கரன் வந்து விட்டான்.

“ஏது வந்து விட்டீங்க; வேலை இல்லையா?”—கேட்டாள் பூச்சி.

“தீபாவளி போய்விட்டது. இனி நத்தார் வருமளவும் கால்களுக்கும் கைகளுக்கும் ஓய்வு” என்றான் சங்கரன்.

முன்னம் எல்லாம் சங்கரனுக்கு நல்ல பிழைப்பு. ஆனால் இப்போது, ‘ரெடிமேட்’ உடுப்புக்கள் வந்து விட்டதால், காசை வீசிப் பெட்டியோடேயே அவற்றை வாங்கிக் கொண்டு போகிறார்கள். தொழில் குன்றி விட்டது. பண்டிகைகள் வந்தால்தான் வேலை கிடைக்கும். ‘பெண்களுக்கு, ஒரு வருடம் தைத்தது போல் அடுத்த வருடம் தைக்கப்படாது’ என்பான் சங்கரன். ‘இன்று முதகு தெரிஞ்சா, நாளை விலா தெரியணும்; அப்புறம் சள்ளை தெரிவது ஒரு பாஷன், எல்லாம் தெரியாததுபோல் அளவாக தெரியணும்.’

சென்ற நவம்பர் மாதம் பூச்சி சங்கரனுடன் வீடு பழுது பார்க்கும்போது, அவளுடைய இரவிக்கை வலது அக்குளிலிருந்து ஒரு சாண் முன் சரிவாகப் பிளந்து விட்டது. அந்த வெடிப்பூடாகப் பிதுங்கிய பூச்சியின் மார்பைப் பார்த்ததும், அவனுக்கு ஏற்பட்ட உணர்வும், வியாபாரச் சிந்தனையும் சென்ற நத்தாருக்கு ஒரு புது டிசைனைக் காட்டின. ஈர் அத்துள் பாகங்களிலிருந்து ஒரு சாண் முன்சரிவாகப் பிளவு வைத்து அவன் சிருஷ்டித்த இரவிக்கைகளுக்குப் பெரும் வரவேற்பு இருந்தது; முக்கியமாக உடலிலும் அந்தஸ்திலும் பெருத்துப் போன பெண்கள் மத்தியில். இதையெல்லாம் பார்த்துப் பூச்சி ஏசுவாள். ‘உங்களுக்கு வெட்கமில்லையா’ என்று கேட்பாள். அவன்பல்வரிசைகளுக்கும் உதடுகளுக்கும் இடையில் சிரிப்பை அடக்கிக் கொள்வான்.

சிறுபிள்ளைகளுக்கும் விதம் விதமான சட்டைகள் தைப்பான் சங்கரன். வாயியின் வகுப்பில் படிக்கும் பிள்ளைகளில் பெரும்பாலானோருக்குத் தீபாவளிச்சட்டைகள் தைத்தது சங்கரன்தான். பண்டிகைகளுக்கு இரு மாதங்களுக்கு முன்னமே பெரிய வீடுகளுக்கெல்லாம் சென்று பிள்ளைகளின் அளவு எடுத்து வந்து விடுவான். அந்த நாட்களில் பட்டுவகைகள், பூச்சேலைகள் வர்ணப்புடைவைகள் அவன் கடையில் நிறையக் கிடக்கும். அந்தச் சூழலில் இருந்து கொண்டு தனது வீடு, தனது மனைவி, தனது மக்கள், என்று நினைக்கும் போது அவன் கண்கள் தூல் கோக்க முடியாதவாறு கலங்கும்.

இரண்டு வாரங்களுக்கு முன் ‘அப்பா நேற்று நீ டன்பார் ரோட்டிலே சரோஜா வீட்டிற்குப் போனாயில்லையா. ஏன் சரோசாவுக்குத் தீபாவளிச் சட்டை தைக்கப் போறியா?’ என்று வினாவினாள் வாயி.

“ஆமா குஞ்சு.”

“ஏம்பா நீதான் பெரிய மாஸ்டர் மகாதேவன் வீட்டிற்கும் போனியா? சுரு என்னோட்தான் படிக்கிறாப்பா.”

“ஏம்பா ‘உம்’ அவர்களுக்கு வேறு சட்டை இல்லையா?”

“என்ட பள்ளிச் சட்டை இனிக் கிழியும் அப்பா.”

சங்கரன் சிரித்தான்.

அவள் கேட்டாள் “தீபாவளி வருகுதில்லை?”

நல்லதொரு சிறுகதையை உச்ச நிலைக்குக் கொண்டு வந்த எழுத்தாளனைப் போல் அவளின் முகத்தில் ஒரு திருப்தியான நகை உலாவினது. அவள் விஷயத்திற்கு வந்து விட்டாள் அல்லவா? சங்கரன் அவளை அணைத்துக் கன்னத்தோடு கன்னம் வைத்துக் கேட்டான்:

“வாமிக்கும், வாமிக்குஞ்சுக்கும் தீபாவளிச் சட்டை வேணும் அப்படித்தானே?”

“ஆமப்பா, நல்ல பூச்சட்டை.” தான் அணிந்திருந்த வீட்டுச் சட்டையின் பொத்தல்கள் ஒன்றில் தனது சுண்டு விரலை வைத்து வட்டம் செய்து அதைப் பெரிதாக்கியபடியே சொன்னாள் அவள்.

3

இன்று—

விநோத உடைப் போட்டியில் பங்கு பற்றும் ஒருவர் நீதிபதிகள் முன் நடை போடுவது போல், அப்பா முன் உலாவினாள் வாமி, பாடசாலையில் எல்லோரும் தொட்டும், இழுத்தும், திருப்பியும் பார்த்துச் ‘சோக்கானது’ என்று அங்கீகரிக்கப்பட்டது அல்லவா அந்தப் பூச்சட்டை.

“அப்பா சரோஜா இப்படிச் சட்டை போட்டா” என்று தனது சட்டையின் கீழ் ஓரத்தைப் பிடித்துக் காட்டினாள் வாமி.

“சுகு பூச் சட்டை போட்டா. இந்தா, இப்படிப் பூ,” என்று தனது நெஞ்சச் சட்டையின் பெரிய சிலப் புப் பூவைக் காட்டினான்.

“இர்து பட்டுச் சட்டை போட்டா.” தனது சட்டைக் கைகளைக் காட்டி, “இப்படி இப்படி” என்று ஆடினான். “நல்ல அப்பா” என்று அவன் கால்களைப் பிடித்துச் சுவைக்கிறான்.

சங்கரன் தன் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டான்

“நீங்கள் என்ன குழந்தையா?” என்று கேட்டான் பூச்சி.

அவன் நாற்காலியில் இருந்தவாறு ‘தையலுக்கு வந்த சட்டைத் துணிகளில் கழிவுகளை எடுத்துப் பொருத்தி, என் கைவேலையால் பிள்ளையை ஏமாற்றி விட்டேனே’ என்று அங்கலாய்த்தான், தான் தனக்கே கூறுவது போல.

“அதிகம் இருப்பவர்களுக்கு அவை கழிவுத் துண்டுகள். எல்லாம் சேர்ந்தபோது எம் புள்ளைக்கு அது புதுச் சட்டை; பேசாமல் இருங்கள்.”

வாசலில் நின்றபடி கைகளைச் சட்டையின் இரு பைகளுக்குள் புதைத்தவாறு, தெருவில் விளையாடிக் கொண்டு நின்ற அயல் வீட்டுப் பையன்களை ‘ஏய், ஏய், பார்த்திங்களா?’ என்று அழைத்தாள் வாமி.

“இதோ, அப்பா தந்த பூச்சட்டை”

கல்லோ கடவுளோ

கங்காதரன் மனத்தில் ஒரு நப்பாசை தோன்றியது.

அவன் தன்னந்தனியனாக அந்த அரசமரத்து இலைகளின் அந்திப் பொழுதுச் சலசலப்பைத் தவிர்த்த மௌனத்தில் கைகூப்பி இனம் புரியாத ஒருவிதப் பக்தி மயக்கநிலையில் வின்றான். அவன் கண்கள் நிறைய அரசமரத்தடிப் பிள்ளையார் கோவில் கொண்டிருந்தார்.

அந்தச் சிறு கிராமத்தின் பல தலை முறைகளைக் கண்டு விட்ட அரசமரத்தின் பாரம்பரிய புனித நிழலிலே ஒரு சிறிய மிகச்சிறிய கோவில். கூனி வளைந்து நிற்கும் ஐயரையும், அவர் காலை மாலை வேளைகளில் கொண்டு வந்துபோகும் பிரசாதத் தட்டம், தீபம் முதலியவற்றை வைக்க ஒரு குத்திக்கல்லையும், நடுவிலே வெய்யில் வெப்பம் பணிக்குளிர் என்று வேறுபாடு செய்யாத பிள்ளையாரையும் கொண்டு நிரம்பும் ஒரு குகை போன்ற சிமேந்துக் கட்டடம். அவ்வளவுதான் அந்தக் கோவில்.

பிள்ளையாரின்தொந்தியில் ஒரு நனைந்த பட்டுச்சேலைத் துண்டும், இடது காகில் ஒரு செவ்வரத்தம் பூவும் நெற்றியிலே சந்தன குங்குமப் பொட்டும் இருந்தன. ஐயர் அப்போதுதான் அந்திப்பூசையை முடித்துவிட்டுப் போயிருக்கவேண்டும். ஒரு சொத்திக் காகம் கோவிலுக்குள் விருந்து எதையோ அலகு நிரம்ப எடுத்துக்கொண்டு பறந்து சென்றது.

கங்காதரன் அப்போதுதான் வயலில் இருந்து வீடு திரும்பிக் கொண்டிருந்தான். அவன் கொஞ்சம் வேளையாக வந்திருந்தால் ஐயர் கற்பூரத் தீபம் காட்டும்போது பிள்ளையாரின் முகத்தில் ஒளியாடும் அந்த மணி ஓசையும் சாம்பிராணி வாசமும் கலந்த திவ்விய தரிசனத்தைப் பார்த்திருக்கலாம்.

ஆனால், அதனாலென்ன? இப்போதுகூட அவனுக்கு அந்தக்காட்சியின் காந்தத்தை, மனஅசை மீட்டு அனுபவிக்க முடிகிறது அவன் பாட்டி அவன் சிறு கைகளைக் கூப்பச் செய்து, 'அப்பு பிள்ளையாரே' என்று சொல்லப்பண்ணிய காலம் அவன் ஞாபகத்திற்கு வந்தது. அது முப்பது முழுவருடங்களுக்கு முன்னர்; அப்போது அவனுக்கு வயது ஐந்து. ஆனால் பார்ப்பதற்கு நேருச்சலாக மூன்று வயதப்பிள்ளைபோல் இருப்பான். இந்தப் பிள்ளையார் இங்கு இருந்திராவிடில் அவன் எப்போதோ செத்துப்போயிருப்பான். அப்படித்தான் அவன் பாட்டி சொல்லுவாள். அவனுக்கு அடுத்தடுத்து, அவன் பிறந்த சனிக்சையில், ஒரு ஆறுவருட காலமாக வந்த கூகைக்கட்டு, கொப்பளிப்பான், சின்னமுத்த, நிமோனியா, சொறி சிரங்கு இவற்றை எல்லாம் குணமாக்கி, அவனை ஆளாக்கியது அரசமரத்தடிப் பிள்ளையாரின் மறக்க முடியாத கருணைதான். அவன்மேல் அந்தப் பிள்ளையார் ஏதோ ஒரு அனுதாப விழி வைத்திருப்பதை உணர்ந்தான்.

அவன் தாயுடனும், தகப்பனுடனும், மாமனுடனும், மாமியுடனும் அந்தக் கோவிலுக்கு, அரசமரத்தடிக்கு எத்தனையோ முறை வந்திருக்கிறான். தாயும், மாமியும் கொடுத்த முடித்தேங்காய்களைப் பிள்ளையார்முன் இருக்கும் கல்லில் ஒங்கி அடித்திருக்கிறான். பெரியவர்களைப் போல் அவனுக்கு ஒரே தரத்தில் தேங்காய்களை அடித்து உடைக்க முடியவில்லைத்தான். ஒருநாள் ஒரேயடியில் தேங்காய் துண்டுகளானது; அன்று அவன் வளர்ச்சியைப் பார்த்துப் பிள்ளையார் புன்முறுவல் செய்ததாக அவனுக்கு ஞாபகம்.

அவன் வீட்டிலிருந்து பாடசாலைக்குப் போகும் நேரான குறுகியவழி வேறுவழி. ஆனால் அவன் பிள்ளையார் சுழியைப் போலிருந்த வேறு பாதையால் சுற்றி

வளைந்து பிள்ளையாரைக் கும்பிட்டுத்தான் தினமும் பாடசாலைக்குப் போவான். அவன் படிப்பில் கெட்டிக் காரனல்லன். ஆனால் ஒரு வருடமாவது பரீட்சையில் தவறவில்லை. எல்லாம் அந்தப் பிள்ளையாரின் துணையால் தான்.

ஒரு நாள் பாடசாலைக்கு இன்ஸ்பெக்டர் வந்தார், சுகாதாரப் பாடத்தில் பாலைப்பற்றிக் கேள்விகள் கேட்டார். அதைத் தொடர்ந்து தமிழ்ப் பாடத்தில் பிள்ளைகளைப் பால் என்ற சொல் வரும் பாடல்களைப் பாடச் சொன்னார். சில கூத்துப் பாடல்களையும் 'பசுவே பசுவே பால்தா' போன்ற அரிவரிச் செல்லங்களையும் அவன் வகுப்புப் பிள்ளைகளிற் சிலர் பாடிக் காட்டினார்கள். கங்காதரனை இன்ஸ்பெக்டர் பார்த்தபோது, அவன் கைகூப்பி, அரைக் கண்மூடி, அரசமரத்தடியின் சூழலை மானசிகமாக வரவழைத்து,

‘பாலும் தெளிதேனும் பாகும் பருப்புமலை
நாலும் கலந்துனக்கு நான்தருவேன்’

என்ற ஒளவை பாடலைப் பாடினான். பாட்டை அவன் முடித்தபோது இன்ஸ்பெக்டர் அவனை அணைத்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும். அவன் புதுமையான ஒரு மகிழ்ச்சியால் திணறினான். அன்று அவன் பாடசாலை விட்டதும் ஒரே மூச்சில் அரசமரத்தடிக்கு ஓடினான். பிள்ளையார் அன்றும் அவனைப் பார்த்துப் புன்னகை செய்தார். அவனுக்குப் பிள்ளையாரை அவர் நெற்றியில் கொஞ்சவேண்டும்போல் இருந்தது; ஆனால் பயமாக இருந்தது. அது மீன் தின்னும் ஒரு சிறுவன் நினைக்கக் கூடாத ஒரு பாவ ஆசைதானே?

ஆனால் அந்த ஆசை இந்த இருபத்தைந்து வருட காலமாக அவன் இதயத்தோடும், உதிரத்தோடும்

வளர்ந்து ஊறினிட்டது என்றுதான் சொல்லவேண்டும். அல்லாவிடவில் இந்த நப்பாசை, பொல்லாத ஆசை, பயங்கர ஆசை ஏன் அவன் மனத்தில் இன்று தோன்றியது?

அவன் கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டு வீடு நோக்கிச் சென்றான் இந்த எண்ணத்திற்குத் தனது மனைவியின் அங்கீகாரம் பூரணமாகக் கிடைக்காதது போனாலும் அதிக எதிர்ப்பு இருக்கமாட்டாது என்று அவன் நம்பினான், அவன் கன்னிக் கழுத்தில் அவன் உரிமைத் தாலி ஏறிய பின்பு சில மணி நேரத்திலேயே, அவர்கள் இருவரும் தரிசித்தது அந்தப் பிள்ளையாரைத்தான். அவன் அயற் கிராமத்துப் பெண் ஆகையால் அவர்கள் கூறையும் பட்டு வேட்டியுமாக, அக்கம் பக்கத்தில் நின்று சும்பிடும் போது அவன் வலது காதுக்குள் அவன் அறிமுகம் செய்தான்.

‘கற்கண்டு, எங்கள் வாழ்வை, எங்கள் குழந்தைகளை இந்தப் பிள்ளையார் காப்பாற்றுவார்’ அவன் மெல்ல நிமிர்ந்து, அவன் கண்களைப் பார்த்து ஒரு பக்குவமான சிரிப்பைக் காட்டினான். அவன் மனைவி கற்கண்டு, அவளுக்கும்கூட அரகமரத்தடிப் பிள்ளையார் குடும்பத் தெய்வந்தான். அவளுக்கு அவர்மேல் பக்தி உண்டு. ஆனால் அவனுக்கோ, பக்தி, அன்பு, காதல் ஒருவித ஆக்துமார்த்தத் தொடர்பு.

அவன் வீட்டிற்குச் சென்று கைகால் அலம்பிவிட்டு ஒரு தட்டில் சோறோடு பருப்பு, குழம்பு, கீரை, ரசம் சாப்பிட்டான். அன்று வெள்ளியாதலால் மீன் இல்லை. இனிமேல் அந்த வீட்டில் மச்சமாமிசம் சமைக்கப்பட மாட்டாது; இதை நம்பலாம்.

அவன் கற்கண்டுக்கு ஒன்றுமே சொல்லவில்லை. இரவு பதினொருமணி இருக்கும். அவன் ஒரு புதிய

சாக்கை எடுத்துக் கொண்டு வெளியே போனான். அவளுக்கு அவன் மௌனம், அந்த மர்ம மௌனம் பயம் தருவதாக இருந்தது.

ஒரு மணி நேரத்தில் அவன் திரும்பி வந்தான். சாக்கில் ஏதோ இருந்தது. அவள் குழம்பிய உடுப்போடு எழுந்தாள், கள்வனைக் கண்டவள் போல் நடுங்கினாள்.

“பயப்படாதே” என்றான், அவன்.

அதைக்கேட்டு அவள் மேலும் பயந்து நடுங்கினாள்.

“இரு” என்றான்; அவள் உட்கார்ந்தாள்.

அவள் மடியில் சாக்கை வைத்து முடிப்பை அவிழ்த்து “பார்” என்றான். அவள் சாக்குக்குள், கையை வைத்து, விரல்களால் துளாளியவாறே ஆச்சரியம் குழம்பிய நளினத்துடன் “கல்லு” என்றாள்.

“நல்லாய்ப்பார் கற்கண்டு” கதறினான். சாக்கிலிருந்ததை இரு கைகளிலும் ஏந்தி, “ஆமாம், கருங்கல்லு” என்றாள் கற்கண்டு. மடியில் செருகியிருந்த தீப்பெட்டியை எடுத்து ஒரு குச்சியைக் கீறினான் அவன். அந்தத் தீக் குச்சி ஒளியில் பார்வைபெற்ற கற்கண்டு, ஆச்சரியத்தின் தாக்கலால் ஒரு நிமிடம் மௌனமாகி, பின்பு “ஐயோ பிள்ளையார்” என்று கதறினாள். கங்காதரன் பிள்ளையாரைத் தைலாப் பெட்டியின்மேல் வைத்துவிட்டு விளக்குப் பற்ற வைத்தான். அவன் பலவிதமான குழம்பிய, குற்றமான குமுறும் மனச்சாட்சி உணர்வுகளால் சித்திரவதை செய்யப்பட்டான்.

பிள்ளையார் வைக்கப்பட்ட தைலாப்பெட்டி அவர்கள் படுக்கையின் கால்மாட்டில் இருந்தது. கங்காதரன் தலையணைகளை எடுத்துத் தைலாப்பெட்டியின் பக்கத்தில் போட்டுப் பிள்ளையாரைத் தலையாட்டில் வைத்து படுத்தான். “விளக்கை அணைத்துவிட்டுப் படு” என்று உத்தரவிட்டான். அவள் சொன்னபடியே செய்தாள்.

அரைமணிநேர மௌனத்தின் பின், அவள் அவன் இடது தோளில் கைவைத்து மெதுவாகக் குலுக்கிக் கேட்டாள்: “பிள்ளையாரைக் கல்லு என்று சொல்லி விட்டேன்; பிள்ளையார் சோஷிப்பாரா?”

“அதைத்தான் நானும் யோசித்துக்கொண்டிருக்கிறேன்” என்றான் அவன்.

அவள் தலையணையின் மூலைகள் நனைய நனைய அழுதாள். பின்பு இன்னுமொருமணி நேரத்தின் பின் கரகரத்த குரலில் கேட்டாள், “என்ன யோசித்து விட்டீர்களா?”

“ஆம்”

“பிள்ளையார் கோபிப்பாரா?”

“இல்லை”

அவளுக்கு அந்தத் தீர்ப்பு ஒரு மன அமைதியைத் தந்தது.

“கோபிக்கமாட்டாரல்லவா?” என்று இன்னும் ஒரு முறை கேட்டாள்.

“இல்லை, கற்கண்டு. அது நீ தெரியாமற் செய்த தவறு. கண்ணுலே காணாமல் கைகளால் தொட்டுவிட்டுக் கல் என்றாய். கண்ணுலே பார்த்துவிட்டுப் பிள்ளையார் என்றாய். ஆனபடியால் கோபிக்க, மாட்டார்.”

அவள் அதற்குப்பின் நித்திரையாகிவிட்டாள். அவனுக்குத் தூக்கம் வரவில்லை, படுத்தபடியே தலையை நிமிர்த்தித் தீக்குச்சி ஒன்றைப் பற்றவைத்தான் பெட்டியின் மேலே பிள்ளையார் ஒரு கருங்கல்லைப்போல் இருந்தார். கால வெளிறியபோதும் அவன் பார்த்தான். பிள்ளையார் கல்லாகத்தான் அவனுக்கும் காட்சி கொடுத்தார். ஆனால் (அப்படித் தெரிகிறது என்று எண்ணப்படாது), என்று அவன் தனக்குள் கூறிக் கொண்டான்.

காலையில் அவர்கள் இருவரும் குளித்துவிட்டு, நீறு அணிந்து பிள்ளையார் கோவில் கொண்ட தங்கள் அறைக்கு வந்தார்கள். கங்காதரன் பிள்ளையாருக்குச் செவ்வரத்தம் பூவும், நந்தியாவர்த்தம் பூவும் போட்டான். பிள்ளையாரை நன்றாகப் பார்த்தான். அவர் புன்முறுவல் செய்யவில்லை; கோபித்துப் பார்க்கவும் இல்லை. செதுக்கப் பட்ட கறுத்த கல்லுருவம் ஒன்று பெட்டிமேல் இருந்தது. அவன் தனது பட்டுச் சால்வையால் அதைச் சுற்றிப் பெட்டிக்குள் வைத்து விட்டான். அவனுக்குப் பிள்ளையாரைக் கும்பிடும்போது பக்தி வரவில்லை; அன்றுபோல் பயமும் தோன்றவில்லை.

“காலம் கெட்டுப் போச்சு” என்று தங்கள் சிந்தனையின் தலைப்பைத் தெரிவித்தார்கள் சிலர்.

வெளியே. அந்த வீட்டிற்கு அப்பால், கிராமத்தில் ஒருவிதச் சுறுசுறுப்பு இருந்தது; நேரம் போகப் போகக் கிராம மக்களின் பேச்சிலும் சிந்தனையிலும் விடுவிறுப்பு ஏறியது.

“பிள்ளையாருக்கு இந்தச் சிறிய கோவில்தான் சரி. புதிய கட்டடமும், கோபுரமும் கட்ட யோசித்தார்கள். அப்போதே எனக்குத் தெரியும். அவருக்கு இந்தயோசனை பிடிக்காதென்று” இப்படி ஒருவர் சொன்னார்.

“அப்படி ஒன்றும் இல்லை. பிள்ளையார் இருந்த அடித்தளத்தில் தங்கத் தகடுகள் இருப்பதாகச் சொல்லுவார்கள். இதை யாரோ தெரிந்து கைவைத்திட்டான்” என்றனர் சிலர். இந்த ஆலோசனை வலுவடைய, கிராமத்தில் தாடி வளர்த்திருந்த ஒரு மாஜி கொலைக்கார மறியற்காரக் கிழவன் சாமிமுத்து, சண்டியன் சோமு, வயற்கரை வைரவகோவில் ஐயர் முதலியோர் பொலிசா

ரால் புனர் விசாரணைக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டார்கள். விதானையார், தலைமை ஆசிரியர், பிரபல விஷகடிநோய் வைத்தியர், சப்போஸ்ட்மாஸ்டர் முதலியோர் எங்கெல்லாமோ வாடகைக்கார் பிடித்து ஒடித்திரிந்தனர். தேர்தல் உச்ச காலக் கட்டத்தில் பிள்ளையாருக்கு வோட்டுக் கேட்கப்படுவது போல், அவர் பெயர் எல்லோருடைய வாய்களிலும் கடிபட்டது.

கங்காதான் அடுத்தநாள் இரவு கதவைப் பூட்டி விட்டு, ஒரு செப்புத்தகட்டில் திருநீற்றுக் குவியல்மேல் கற்பூரம் வைத்துத் தீபாராதனை செய்தான். கற்கண்டு பார்த்துக்கொண்டு நின்றான்.

அதற்கு அடுத்த சில நாள்கள் அவன் காலையும் மாலையும் பிள்ளையாருக்குத் தீபம் காட்டினான்.

ஆனால் அதில் ஒரு அர்த்தம் இருப்பதாக அவனுக்கு இப்போது தெரியவில்லை.

பார்க்கப் போனால் அது ஒரு அழகான கலை உருவமாகவும் அவனுக்குத் தோன்றவில்லை. அவன் அந்தக் கல்லைக் கிணற்றுக்குள் போட்டுவிட யோசித்தான். கற்கண்டும் அது நல்ல யோசனை என்று ஆமோதித்தான்.

இதற்கிடையில் சந்தேகத்தின் பேரில் பிடிபட்டவர்கள், பொலிசாரால் அடி உதை வாங்கியபின் பிணையில் விடுபட்டார்கள். சாமிமுத்து பட்டினத்து ஆஸ்பத்திரியில் அனுமதிக்கப்பட்டான்.

ஒரு கிழமைக்குப்பின் நடுச்சாமத்தில் கங்காதான் தன் மனைவியைத் தட்டி எழுப்பி “கற்கண்டு எல்லாம் சரி” என்றான்.

“என்ன கிணற்றுக்குள் பிள்ளையாரைப் போட்டு விட்டீர்களா?” என்று கேட்டாள் அவள்.

“இல்லை, பழையபடி கோவிலிலேயே கொண்டு போய் வைத்துவிட்டேன்.”

“நல்லது” என்றுள் கற்கண்டு.

பொழுது விடிந்ததும் அந்தக் கிராமம் இன்னும் ஒருமுறை சுறுசுறுப்பு அடைந்தது. கிராமத்தில் வயது முதிர்ந்தவர் ஒருவர் அரசடிக்கு வந்து சொன்னார், “ஐயர் சொல்லுவது சரி, இது அரசமரத்தடிப் பிள்ளையார்தான்”

அடுத்த நாள் அந்தியில் பிள்ளையார் கோவிலில் ஓர் விசேஷ பூஜை ஒழுங்கு செய்யப்பட்டது. அபிஷேகத் திற்கு ஏராளமான பால் தானம் செய்யப் பட்டிருந்தது. சப்போஸ்ட்மாஸ்டர் ஒரு சிவப்புப் பட்டுத்துண்டு கொடுத்திருந்தார்.

கிராம மக்கள் இருவரிசையாக நின்றனர். ஆண்கள் வரிசையில் கங்காதரமும், பெண்கள் வரிசையில் கற்கண்டும் காணப்பட்டார்கள்.

பிள்ளையாரைக் கிணற்றுக்குள் போட்டு, கிணறு இறைக்கும் போது அவதிப்படாமல் இங்கு வைத்தது நல்லது என்று கங்காதரன் மனம் மகிழ்ந்தான்.

பூசை ஆரம்பமாயிற்று, அபிஷேக கற்பூர சாம்பி ராணி வாசனையும், பழுத்த பலாப்பழப்படையலின்போதை நெடியும் அந்தக் காற்றுக்கு ஒருவித மயக்கத் தன்மையை ஏற்றின. சேமக்கலம், சங்கு, பேரிகை, கைமணி எழுப்பிய திவ்விய மனோ வசிகரச் சூழலிலே பக்தர்களின் ஆரவார ஒசை ஒன்று சேர்ந்தது.

கங்காதரன் உள்ளம் சிலிர்க்க, பிள்ளையாரை அவர் முகத்தை, அவர் கண்களைப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றான்.

பிள்ளையாரின் முகத்தில் ஒரு புன்முறுவல் நெளிந்தது.

அபிஷேகம் முடிந்ததும் எல்லோரும் போய்விட்டார்கள். கங்காதரனும் கற்கண்டும் மட்டும் நின்றார்கள்.

“கற்கண்டு நமது சிஷ்ளையார் முகத்தில் அந்தப் பழைய புன்னகையைப் பார்த்தியோ?” என்று கேட்டான் கங்கரதரம்.

“ஆமாம், நானும் அதைக் கண்டேன்” என்றாள் கற்கண்டு.

மலைக்கொழுந்தில் நீங்கள் படைத்துள்ள பாத் திரங்கள் எமது இதய மேடையில் அழியாத மனித நாடகத்தை நடத்தி, எமது உள்ளத் திலே மாறாத முத்திரையைப் பதித்து விடு கின்றன.

சு. வித்தியானந்தன், M. A; Ph. D (Lond.)
 விரிவுரையாளர், இலங்கைப் பல்கலைக் கழகம்

‘மலைக்கொழுந்து’ நாவல் என் மனக்கொழுந்தாக நிற்கின்றது. நாவல் நல்ல இலட்சியத்தை நோக்கி நடைபோடுகின்றது..... டிக்கோயா தேயிலைத் தோட்ட மக்களின் வாழ்வு மனக் கண்முன் திழலாடுகின்றது... நெஞ்சு நிறைந்த நாவல்.

சி. பாலசுப்பிரமணியம், M. A; M. Litt.
 விரிவுரையாளர்,
 சென்னை, பச்சையப்பன் கல்லூரி

நடை எனக்கு ரொம்பவும் பிடித்திருக்கிறது; லளிதமான சரளமான நடை. வர்ணனைகள் உங்களுக்கு நன்றாகக் கை வந்திருக்கின்றன.

இளங்கோன்

தெளிவும் இனிமையும் ஒருங்கே அமைந்து காணப் படும் இந்த நடை, ஆக்க இலக்கியங்களைக் கலைப்பாங்குடன் சிருஷ்டிப்பதற்கு ஏற்ற நடை யெனலாம்.

ஆ. வேலுப்பிள்ளை, B. A; Ph. D. (Cey); D. Phil (Oxon)
 விரிவுரையாளர், இலங்கைப் பல்கலைக் கழகம்.

In every line there is feeling and every descri-
 ption is tone to nature. At times I was
 even feeling the smell of tea bushes...
 This novel (Malai Kolunthu) is so absorbing.

Kalai Arasu. K. Chornalingam